

KUDSI

Çështje e çdo muslimani

DR. JUSUF KARDAVI

KUDSI - ÇËSHTJE E ÇDO MUSLIMANI

Nga:

Dr. Jusuf El-Karadavi

Përkthyer nga origjinali:

El-Kudsu – kadijetu kul-li muslim

PARATHËNIE

Bismilahir-rahmanir-rahim

Lavdërimet i takojnë Allahut të Lartmadhëruar. Paqja dhe bekimet e Tij qofshin mbi të dërguarit e Tij të zgjedhur, si dhe mbi vulën e tyre të dalluar, Muhamedin (s.a.v.s), familjen dhe shokët e tij, imamët e udhëzimit, ndriçuesit e errësirës, si dhe të gjithë ata që ndjekin rrugën e tyre dhe udhëzohen.

Ky libër është mesazhi i dhjetë në serinë e “Mesazheve udhëzuese për rizgjim”, i cili flet për një çështje që është në kulmin e rëndësisë dhe rrezikut për ne arabët dhe muslimanët, kudo që ndodhemi mbi tokën e Allahut. Kudsi gjendet tani në mëshirën e erërave, ballë për ballë me rrezikut iminent, atë sionist, i cili përбетohet, cakton objektiva dhe thur plane për gllabërimin, çifutëzimin dhe çveshjen e tij nga çdo gjë arabe dhe islame. Ata i kanë shpallur vendimet e tyre pa u frikësuar, kanë sfiduar, penguar dhe sulmuar. Askush nga Ummeti i Islamit, sado i madh dhe i gjërë që është, nuk ka dalë për t’i penguar dhe kundërpërgjigjur. Një anekdotë e vjetër thotë: *Kur e pyetën faraonin se, si arrite të bëhesh faraon, ai u përgjigj: Nuk gjeta asnjëri që të më pengojë.* Me anë të faqeve të këtij libri duam t’i zgjojmë indiferentët dhe të fjeturit, t’i përkujtojmë harrestarët, t’i inkurajojmë të frikësuarit, t’i përforcojmë hezituesit, t’i demaskojmë tradhtarët dhe t’u shtrëngojmë dorën muxhahidinëve, të cilët nuk pranuan të dorëzohen, u çliruan nga plogështia dhe vendosën të jetojnë me nder ose të vdesin si shehidë.

Kudsi nuk është vetëm i palestinezëve, ndonëse këta janë parësorë, por nuk është as vetëm i arabëve, ndonëse ata janë pjesa më përgjegjëse e Ummetit për ta mbrojtur atë. Kudsi i takon çdo muslimani, kudo qoftë ai, në lindje apo perëndim, në veri apo jug, qeveritar apo i qeverisur, i ditur apo i paditur, i pasur apo i varfër, burrë apo grua. Secili është përgjegjës sipas aftësisë dhe mundësisë që ka.

Prandaj, o Ummet i Islamit! Nxitoni, sepse çështja është shumë serioze. Kambanat e rrezikut po bien: Kudsi! Kudsi! Aksaja! Aksaja!

“Thuaj (O Muhamed): Punoni, sepse punën tuaj do ta shohë (shpërblejë) Allahu, i dërguari i tij dhe besimtarët. Dhe gjithsesi do të ktheheni tek Njohësi i së fshehtës (gajbit) dhe i dëshmisë, dhe i cili do t’u njoftojë për atë se çfarë punuat”. (Et-Teube: 105)

Jusuf El-Karadavi

Doha: Dhul-Hixhxe 1418 (Prill 1998)

I

KUDSI NË BESIMET E MUSLIMANËVE

Në besimin islam, Kudsi zë një vend të lartë fetar, për të cilin janë të pajtimit të gjithë muslimanët pa dallim medhhebi, sekti apo orientimi. Pra ky është mendim unanim i tërë Ummetit anekënd botës. Ndaj s'është për t'u çuditur që të gjithë muslimanët janë të detyruar ta mbrojnë Kudsën me xhelozë, të ruajnë paprekshmërinë dhe shenjtërinë e tij dhe të japin edhe jetën dhe çdo gjë të shtrenjtë që kanë për hir të mbrojtjes së tij dhe zbrapsjes së agresorëve. Është e vërtetë, se muslimanët dhe arabët, bile edhe vetë palestinezët, kanë mospajtime rreth qëndrimit në lidhje me çështjen e paqes me Izraelin: a lejohet kjo apo jo? Dhe nëse lejohet: A do të ketë sukses apo jo? Mirëpo që të gjithë, muslimanët, arabët dhe palestinezët, janë të një mendimi se Kudsi është vend i arabëve dhe i muslimanëve, dhe gjithsesi ai duhet të mbetet i tillë. Po ashtu është detyrë t'u bëhet ballë të gjitha përpjekjeve të dëshpëruara izraelite për ta çifutëzuar Kudsën, për t'i ndryshuar tiparet e tij, për ta fshirë identitetin e tij historik si dhe për t'i zhdukur të gjitha shfaqjet e qenies arabe, islame dhe të krishterë të Kudsit. Tek muslimanët, Kudsi ka një shenjtëri të veçantë islame dhe, në ndjenjat e muslimanëve dhe në vetëdijen e tyre islame, përfaqëson kiblën e parë, tokën e Israsë dhe Mi'raxhit, qytetin e tretë të shenjtë, tokën e profetësive dhe të bekimeve, si dhe vendin e ribatit dhe xhihadit, siç do ta sqarojmë në vijim.

KUDSI: KIBLA E PARË

Gjëja e parë që Kudsi përfaqëson në ndjenjat dhe vetëdijen fetare të muslimanëve është fakti se Kudsi është kibla e parë, drejt të cilës Muhamedi (s.a.v.s.) dhe sahabët e tij vazhduan të drejtohen gjatë namazit të tyre, që nga koha kur namazi u bë obligim natën e Israsë dhe Mi'raxhit, në vitin e dhjetë të pejgamberisë së Muhamedit (s.a.v.s.), pra tre vjet para hixhretit, vazhduan të drejtohen drejt tij për sa kohë ishin në Mekë, po ashtu edhe 16 muaj pas hixhretit në Medinë, deri kur zbriti ajeti kuranor, i cili i urdhëroi që tani e tutje gjatë namazit të drejtoheshin në drejtim të Mekës, pra drejt Qabesë, siç urdhëron Allahu i Lartmadhëruar: *"Dhe kudo që të shkosh, ktheje fytyrën tënde (gjatë namazit) drejt Xhamisë së Shenjtë. Pra kudo që jeni, kthejini fytyrat tuaja drejt saj"*. (El-Bekareh: 150)

Në Medinën e Ndritshme gjendet një simbol i dukshëm historik, i cili na e konfirmon këtë çështje: Xhamia e Dy Kibleve, në të cilin muslimanët, një pjesë të namazit e falën në drejtim të Kudsit dhe pjesën tjetër drejt Qabes. Kjo xhami vazhdon së ekzistuari, ndonëse është rindërtuar dhe restauruar shumë herë, dhe akoma edhe sot, muslimanët e vizitojnë dhe falen në të.

Në lidhje me këtë ndryshim të kibles, çifutët e Medinës shkaktuan zhurmë të madhe, por Kur'ani ju përgjigj se të gjitha anët i takojnë Allahut, dhe se Allahu është Ai, i cili përcakton se nga duhet të jetë kibla për t'u falur: *"Mendjelehtët do të thonë: Çfarë i bëri ata që ta ndërrojnë kiblën e tyre të parë. Thuaj: Të Allahut janë edhe lindja, edhe perëndimi. Ai udhëzon në rrugë të drejtë atë që dëshiron"*. (El-Bekareh: 142) Pastaj thotë: *"Dhe nuk e përcaktuam kiblën, nga e cila ti drejtoheshe, veçse që të dallojmë se kush e pason të dërguarin nga ata që do të kundërshtojnë..."*. (El-Bekareh: 143) Ata thonin se namazet, të cilët muslimanët i kishin falur në drejtim të Kudsit, u kishin shkuar dëm, sepse nuk kishin qenë drejt kibles së vërtetë. Ndaj Allahu ju përgjigjet: *"Allahu nuk e humb besimin tuaj"*, pra namazin tuaj, sepse namazi ishte falur drejt kibles të vërtetë, të cilin Allahu e kishte pëlqyer.

KUDSI: TOKA E ISRASË DHE MI'RAXHIT

Gjëja e dytë që Kudsi përfaqëson për muslimanët, është fakti se Allahu i Lartmadhëruar Kuds-in e bëri vendin e mbarimit të udhëtimit tokësor të Israsë dhe vendin e fillimit të udhëtimit qiellor të Mi'raxhit. Allahu i Lartmadhëruar deshi që udhëtimi tokësor i Muhammedit (s.a.v.s.) në natën e bekuar të fillonte nga Meka dhe Xhamia e Shenjtë, ku banonte i Dërguari, dhe të mbaronte në Xhaminë El-Aksa. Ky udhëtim nuk qe i rëndomtë, por ndodhi me përcaktim dhe urtësi hyjnore, që vula e lajmëtarëve dhe profetëve të takohet me profetët e nderuar dhe t'u printe në namaz. Kjo ishte shpallje e kalimit të udhëheqësisë fetare të botës nga Bijtë e Izraelit tek një Ummet i ri, një profet i ri, një libër i ri, një Ummet dhe libër botëror, siç thekson Allahu i Lartmadhëruar: *"Ne nuk të dërguam ty vetëm se mëshirë për njerëzimin"*. Si dhe: *"I lartmadhëruar qoftë Ai, i cili ia zbriti Furkanin (Kuranin) robit të Tij, që të jetë lajmëtar për gjithë botën"*. (El-Furkan: 1)

Kurani flet qartë për vendfillimin dhe vendmbarimin e këtij udhëtimit në ajetin e parë të kaptinës, e cila mban emrin e po këtij udhëtimit (Suretul-Israë). Allahu i Lartmadhëruar thotë: *"Pa të meta është Lartmadhëria e Tij që robin e Vet e kaloi në një pjesë të natës prej Xhamisë së Shenjtë (Qabes) në Xhaminë El-Aksa (Bejtul-Makdis), rrethinën e të cilës e kemi bekuar, (ia bëmë këtë udhëtim) për t'i treguar atij disa nga argumentet Tona"*. Ajeti kur'anor nuk përshkruan asnjë nga begatitë dhe madhështitë që ka Xhamia e Shenjtë, por përshkruan Xhaminë El-Aksa: *"rrethinën e të cilës Ne e kemi bekuar"*, prandaj nëse rrethina e saj është e bekuar, atëherë vetë ajo është edhe më e bekuar.

Rrëfimi për Isranë dhe Mi'raxhin është i mbushur plot me simbole dhe shenja që flasin për rëndësinë e këtij vendi të bekuar, në të cilin Xhibrili lidhi Burakun, kafshën e mrekullueshme, me të cilën u bë udhëtimi nga Meka deri në Kuds. Ai e lidhi Burakun tek Shkëmbi derisa të kthehet nga udhëtimi tjetër, i cili filloi nga Kudsi apo Xhamia El-Aksa, për në qiejt e lartë deri tek "Sidretul-Munteha". Ky udhëtim muslimanëve ju ngjall kujtimet për Shkëmbin dhe Murin e Burakut. Prandaj sikur Kudsi të mos ishte pikësynim në këtë udhëtim, ngritja do të mund të bëhej nga Meka direkt e në qiell, por kalimi nëpër këtë stacion të shenjtë është çështje e paramenduar, siç e tregon Kur'ani Famëlartë dhe hadithet profetike.

Një nga frutet e udhëtimit të Israsë është lidhja ndërmjet vendfillimit të Israsë dhe vendmbarimit të saj, dhe kjo lidhje ndikon në vetëdijen dhe ndërgjegjen e muslimanit, aq sa shenjtëria e njërës xhami nuk ndahet nga ajo e xhamisë tjetër dhe ai që nënvlerëson njërën, pa tjetër ka nënvlerësuar edhe tjetrën

KUDSI: QYTETI I TRETË I SHENJTË

Kudsi konsiderohet qyteti i tretë i shenjtë në Islam. Qyteti i parë i shenjtë është Meka e Nderuar, të cilën Allahu e nderoi me praninë e Xhamisë së Shenjtë. Qyteti i dytë i shenjtë në Islam është Tiba apo Medina e Ndrishme, të cilën Allahu e nderoi me praninë e Xhamisë së Pejgamberit, në të cilën gjendet edhe varri i të Dërguarit të Allahut (s.a.v.s.). Ndërsa qyteti i tretë i shenjtë në Islam është Kudsi apo Bejtul-Makdisi, të cilin Allahu e nderoi me praninë e Xhamisë El-Aksa, rrethinën e të cilës Allahu e ka bekuar, siç e konfirmon këtë hadithi autentik, të cilin e transmetojnë Ebu Hurejre dhe Ebu Seid El-Hudriu, në të cilin i Dërguari i Allahut thotë: *Nuk lejohet udhëtimi (me qëllim ibadeti) veçse në tre xhami: në Xhaminë e Shenjtë, në Xhaminë El-Aksa dhe në këtë Xhaminë time"*.

Pra që të gjitha xhamitë janë të barabarta për sa i përket sevapit të personit që falet në to, dhe nuk i lejohet asnjë muslimani të udhëtojë posaçërisht për t'u falur në cilëndo xhami qoftë (me qëllim që të fitojë sevape), me përjashtim të tre xhamive të veçuara. Hadithi i lartpërmendur flet

në mënyrë ekskluzive dhe nuk mund të bëhet analogji me xhamitë e tjera. Kur'ani e ka shpallur rëndësinë e Xhamisë El-Aksa dhe bekimin e saj përpara se të ndërtohej Xhamia e Pejgamberit, disa vjet përpara hixhretit. Hadithet profetike e konfirmojnë atë që shpalli Kur'ani: *"Namazi në Xhaminë El-Aksa ka vlerën e pesëqind namazeve në çdo xhami tjetër, përveç Xhamisë së Shenjtë dhe Xhamisë së Pejgamberit"*. (Buhariu dhe Muslimi) *Ebu Dherri përcjell, se kur u pyet i Dërguari i Allahut: -Cila xhami është ndërtuara e para mbi tokë?, ai u përgjigj: -Xhamia e Shenjtë. Më pas u pyet: -Po pas saj? Ai tha: -Xhamia El-Aksa.*

Kur Islami e bëri Xhaminë El-Aksa xhaminë e tretë të shenjtë në Islam dhe ia bashkëngjiti Kudsit dy qyteteve të tjera të shenjta: Mekës dhe Medinës, me këtë veprim deshi të përcaktojë një parim të rëndësishëm, se ai erdhi për të ndërtuar dhe jo rrënuar, për të plotësuar dhe jo copëtuar, sepse Kudsi është toka e profetësive dhe muslimanët janë më të afërt me të Dërguarit e Allahut se çdokush tjetër, siç deklaroi i Dërguari i Allahut para çifutëve të Medinës: *"Ne jemi më të afërt me Musain se sa ju"*.

KUDSI: TOKA E PROFETËSIVE DHE BEKIMEVE

Pra Kudsi është pjesë e tokës së Palestinës, bile ai është drita e syve dhe zemra e saj. Allahu i Lartmadhëruar e përshkruan këtë tokë si të bekuar në pesë ajete të Librit të Tij:

1. Në ajetin që flet për Isranë, në të cilën e përshkruan Xhaminë El-Aksa: *"rrethinën e të cilës e kemi bekuar"*.
2. Kur flet për historinë e profetit të Tij të dashur, Ibrahimit, në të cilin thotë: *"E Ne e shpëtuan atë dhe Lutin në tokën që e kemi bekuar për njerëzit"*. (El-Enbija: 7)
3. Në rrëfimin e Musait, kur thotë për Bijtë e Izraelit që kishin shpëtuar pas fundosjes së Faraonit dhe ushtrisë së tij: *"E atij populli që ishte i nënshtruar, i trashëguam lindjen e perëndimin e tokës, që Ne e bekuam, ndërsa për durimin që patën, u plotësua fjala më e mirë (premtimi i vërtetë) e Zotit ndaj Beni Israilëve"*. (El-Aaraf: 137)
4. Kur flet për Sulejmanin dhe sundimin që i kishte dhënë Allahu dhe që askush pas tij nuk do ta ketë, në të cilin ishte edhe nënshtrimi i erës së përmendur në ajetin kur'anor: *"Ndërsa Sulejmanit (ia nënshtruam) erën e fortë që sipas dëshirës së tij ecte me të deri tek toka, të cilën e kemi bekuar. Ne jemi të gjithëdijshtëm për çdo gjë"*. (El-Enbija: 81)
5. Në tregimin për Sebe'në dhe se si Allahu u kishte dhuruar siguri dhe mirëqenie, Allahu thotë: *"Dhe, në mes tyre dhe mes fshatrave të bekuara (në Sham), ju bëmë fshatra të njëpasnjëshme dhe ju bëmë udhëtim të përshtatshëm. Udhëtoni të sigurt nëpër to natën e ditën"*. (Sebe': 18). Pra këto vendbanime, të cilat Allahu i bekoi, ishin vendbanimet e Shamit dhe Palestinës.

Komentuesi i njohur i Kur'anit El-Alusi thotë: *"Vendbanimet të cilat janë bekuar sipas këtij ajeti janë vendbanimet e Shamit, sepse ato janë bekuara plot me pemë, fruta dhe mirëqenie të banorëve të tyre"*. Kurse Ibni Abasi thotë se ato janë vendbanimet e Bejtul-Makdisit. Ndërsa Ibni Atije thotë se për këtë mendim ka konsensus të të gjithë komentuesve.¹

Disa komentues të Kuranit, përfshirë këtu dijetarë të hershëm dhe të vonshëm, në lidhje me ajetet kura'nore: *"Pasha fikun dhe ullirin! Dhe (kodrën) Turi Sina! Dhe këtë qytet të sigurisë!"* thonë se me fikun dhe ullirin nënkuptohet toka apo vendi, në të cilin rritet fiku dhe ulliri, e ky vend është Bejtul-Makdisi. Ndërsa Ibn Kethiri thotë: *"Disa imamë kanë thënë: Këto tre vende janë vendet, tek të cilat Allahu ka dërguar profetë dhe të dërguar nga Ulul-Azmi, pra të zotët e*

¹ "Ruhul-meani" El-Alusi, vëll. 22, faqe 129.

ligjeve të mëdha. Vendi i parë është vendi i fikut dhe ullirit, pra është Bejtul-Makdisi, në të cilin Allahu dërgoi Isain (a.s.). Vendi i dytë është Turi Sinai, në të cilin Allahu i foli Musait (a.s.). Kurse vendi i tretë është Meka, i cili është vend i sigurt dhe ai që hyn në të, është i sigurt. Pra me këtë koment apo interpretim akordohen dhe harmonizohen të gjithë këto pjesë, prandaj, nëse me vendin e sigurisë nënkuptohet vendlindja e Islamit, mesazhit të Muhamedit (s.a.v.s.), me Turi Sinain nënkuptohet vendlindja e hebraizmit, mesazhit të Musait (a.s.), atëherë me vendin e fikut dhe ullirit nënkuptohet mesazhi i Isait (a.s.), i cili u rrit pranë Bejtul-Makdisit dhe aty mbajti predikimin e tij të njohur në Malin e Ullinjve.¹

KUDSI: TOKA E RIBATIT DHE XHIHADIT

Për muslimanët, Kudsi është vendi i ribatit dhe xhihadit. Rrëfimi i Kur'anit për Xhaminë El-Aksa dhe hadithi i Muhamedit (s.a.v.s.) që flet për vlerën e namazit në të, ishin përgëzime se Kudsi do të çlirohej nga Islami dhe do të ishte i muslimanëve, që do të udhëtonin tek xhamia tij për të falur namaz dhe për ta adhuruar Allahun. Kudsi, i cili quhej Ilija, u çlirua në kohën e kalifit të dytë Umer Ibnul-Hattabit. Kryepatriarku i Kudsit, Sofroniusi, vuri si kusht që çelsat e qytetit do t'ia dorëzonte personalisht vetëm kalifit dhe jo ndonjërit nga komandantët e tij. Umeri erdhi nga Medina për në Kudsi në një udhëtim historik prekës, i mori çelësat e qytetit dhe me banorët e tij të krishterë lidhi marrëveshjen e njohur historikisht si "Marrëveshja Umeriane". Në bazë të kësaj marrëveshjeje, banorëve të qytetit ju garantohej siguri për tempujt, besimin, ritet, njerëzit dhe pasuritë e tyre. Dëshmitarë të kësaj marrëveshjeje ishin një sërë komandantësh muslimanë si: Halid Ibnul-Uelidi, Abdurrahman Ibn Aufi, Amr Ibnul-Asi dhe Muauije Ibn Ebu Sufjani.²

Allahu i Lartmadhëruar i kishte bërë të ditur të Dërguarit të Tij, Muhamedit (s.a.v.s.) se këtë tokë të shenjtë do ta pushtonin armiqtë ose do ta kërcënonin me luftë dhe pushtim. Prandaj ai e nxiti Ummetin e tij të qëndrojnë në mbrojtje të Kudsit, të bëjnë xhihad për ta ruajtur atë që të mos bjerë në duar të armikut dhe ta çlirojnë, nëse ndodh që të bjerë në duart e tyre. I Dërguari i Allahut na ka lajmëruar për betejën e pritshme ndërmjet muslimanëve dhe çifutëve, dhe se në fund, fitorja do t'u takojë muslimanëve. Çdo gjë do të jetë në ndihmë të muslimanëve, bile edhe gurët dhe pemët, dhe secili prej tyre do të flasë duke treguar se ku janë fshehur armiqtë, qoftë me gojë apo gjeste.³ Ebu Emameh El-Bahiliu transmeton nga i Dërguari i Allahut se ka thënë: *"Një grup nga Ummeti im do të vazhdojnë të jetë të kapur fort pas së vërtetës, triumfues mbi armiqtë e tyre, nuk i dëmton asnjë që u del përballë, përveç mundimeve të rrugës, derisa të vijë caktimi i Allahut dhe ata qëndrojnë ashtu të vendosur". Sahabët e pyetën të dërguarin e Allahut: - Po ku janë këta, o i Dërguari i Allahut. Ai ju tha: - Ata janë në Bejtul-Makdis dhe përreth tij".⁴*

¹ "Tefsirul-Kasimi" vëll. 17/91-96, thuhet se fjala që ka përcjellë Ibn Kethiri është e Ibn Tejmijes.

² "Tarihut-Taberi" botim i "Darul-mearif, Egjipt. Vëll. 3, faqe 609.

³ E ka fjalën për hadithin autentik të transmetuar nga Ibn Umeri dhe Ebu Hurejre.

⁴ Transmetoi Abdullah Ibn Ahmedi, në "El-musned" (5/269), i cili thotë: "E kam gjetur të shkruar me dorëshkrim të tim eti... ndërsa El-Hejthemiu thotë: Transmetoi Abdullah Ibn Ahmedi dhe Taberaniu. Transmetuesit janë besnikë (7/288).

II

KUDSI PO ÇIFUTËZOHET HAPTAS

Me 2 shtator 1997, u ftova nga Akademia e Kërkimeve Islame në Londër për të marrë pjesë në kongresin e saj të parë për Kudsit dhe për të mbajtur një ligjëratë me këtë rast. Mora pjesë dhe në fillim të fjalimit tim thashë:

Ky vit (1997) është i mbushur plot me kujtime të rëndësishme dhe të spikatura që kanë të bëjnë me çështjen tonë të parë: çështjen e Palestinës dhe Kudsit.

- Këtë vit mbushen plot 100 vjet nga mbajtja e kongresit të parë sionist në Bazel të Zvicrës, nën udhëheqjen e Hercelit, në vitin 1897 dhe dalja në skenë e organizatës botërore të sionizmit.
- Mbushen 80 vjet nga premtimi famëkeq i Balfurit për krijimin e atdheut kombëtar të çifutëve në Palestinë (në nëntor të vitit 1917).
- Mbushen 50 vjet nga vendimi për copëtimin e Palestinës (në vitin 1947), i cili i hapi rrugën themelimit të Izraelit në vitin 1948.
- Kaluan 30 vite nga pushtimi i Kudsit, Bregut Perëndimor dhe Rripit të Gazës në vitin 1967, pas Luftës së Gjashtë Ditëve me 5 korrik të vitit 1967.
- Dhe së fundi është përvjetori i njëzetë i vizitës së presidentit të Egjiptit, Enver Sadatit, në Izrael në vitin 1977, vizitë që përfaqëson fillimin e prishjes së unitetit në qëndrimin arab ndaj Izraelit.

Dhe ja tani, po vjelim frutet e hidhura të këtyre ngjarjeve dhe fruti më i hidhur prej tyre është: përpjekja e Izraelit për çifutëzimin e Kudsit arab dhe musliman, sipas një plani të shpallur dhe një projekti të planifikuar, i cili po kryhet para syve dhe veshëve të më shumë se 250 milionë arabëve, pas të cilëve qëndrojnë më shumë se një miliard muslimanë, pa e çarë kokën për vendimet e Kombeve të Bashkuara dhe Këshillit të Sigurimit, me ndihmën dhe përkrahjen e Amerikës, fuqisë së parë dhe të vetme, e cila sillet si zot në botën e sotme.

Izraeli vazhdon gërmimet nën Xhaminë El-Aksa, për të ndërtuar një qytet turistik nën të, siç pretendon. Në kongresin e lartpërmendur të Kudsit, dëgjova nga vëllai ynë, shejh Raid Salah, kryetari i bashkisë së qytezës së Ummul-Fahmit në Palestinën e pushtuar dhe kryetar i Lëvizjes Islame atje, se atij ju dha rasti t'i shohë ato gërmime dhe se vuri re se Xhamia El-Aksa kërcënohet për t'u shembur në një kohë jo të largët. Kjo vërteton atë që kam thënë dhe deklaruar se Izraeli e di mirë se kur do të shembet xhamia, sepse ka caktuar tashmë një kohë për këtë gjë dhe se do të zgjedhë çastin e përshtatshëm për ta bërë atë, pikërisht kur arabët dhe muslimanët të jenë të zënë me halle të tjera që do t'i shmangin nga ky problem i madh ose reagimi i tyre kundër këtij veprimi do të mbesë thjesht një çirrije, që as nuk mund t'a rikthejë të drejtën dhe as mund t'i kundërvihet padrejtësisë. Ndoshta edhe bota do të jetë e zënë me halle dhe telashe të tjera, të planifikuara dhe kurdisura nga Izraeli dhe sionizmi botëror.

Kështu Kudsi arab dhe musliman, qyteti i vendeve të shenjta, toka e profetësive, vendi i Israsë dhe Mi'raxhit dhe trualli i Xhamisë El-Aksa, rrethinën e të cilit Allahu e ka bekuar, i cili për muslimanët është si drita e syve, kërcënohet nga çifutëzimi i përbetuar, grabitja dhe gllabërimi i planifikuar. Xhamia e shenjtë islame kërcënohet nga rreziku i sigurtë, për shkak të gërmimeve

të vazhdueshme që bëhen poshtë dhe përreth saj duke bërë nën të, të cilat synojnë zhdukjen e saj përfundimisht dhe ndërtimin e Tempullit çifut mbi gërmadhat e saj.

Qëllimi është i qartë dhe serioz, plani është i njohur, veprimet janë të dukshme dhe të gjithë çifutët kanë rënë dakord për këtë gjë, cilitdo drejtimi apo përkatësie të jenë, fetarë apo laikë, të partisë Likud me orientim të qartë arrogant ose të partisë Laburiste me orientim manovrues dhe dinak. E megjithatë, ne vazhdojmë të rendim dhe të bëjmë garë me erën, duke vrapuar pas një paqeje të kotë, e cila as i krijon Palestinës shtetin e saj, as i kthen të dëbuarit dhe as ia kthen Kudsit si kryeqytet të saj. E megjithë këtë padrejtësi të hapur dhe skandaloze, Izraeli dhe Benjamin Netaniahu u bien me shkelm kësaj paqeje, të cilën e pëlqen i vrari dhe nuk e pëlqen vrasësi. Dhe kështu, sa herë që ne heqim dorë nga një e drejtë e jona e sigurtë, Izraeli këmbëngul në pretendime të pavërteta dhe çdo ditë merr nga ne atë që dëshiron, ndërkohë që ne nuk marrim as një kockë, por vetëm premtime boshe. Por në fakt Izraeli, gjatë periudhës së qeverisë së Likudit, po na i kursen edhe premtimet, ndonëse ato nuk janë vetëm se vegime, bile mburret duke kundërshtuar kategorikisht, pa u frikësuar apo turpëruar. Prandaj jo më kot, Profeti i Islamit thotë: *“Nga ajo që na ka arritur prej profetësive të mëparme është: - Nëse nuk ke turp, bëj çfarë të duash!”*

Izraeli vepron me arrogancë dhe e tepron në tokë pa asnjë të drejtë, sepse ai nuk ka hasur në njerëz që t'i thonë: Ndal! Ai kërkon paqe sipas dëshirave dhe interesave të tij, në përputhje me strategjinë e tij ekspansioniste dhe lakmitë të tij rajonale të përfaqësuara në Izraelin e madh nga Eufrati deri në Nil, nga cedrat deri tek hurmat! Disa herë e fsheh apo hesht për të, sipas politikës së “etapave”, të cilën e njeh dhe e zbaton shumë mirë. Konjunkturat ndërkombëtare, rajonale dhe lokale të sotme e kanë ndihmuar Izraelin të vazhdojë me këtë arrogancë dhe despotizëm që shohim. Ato mishërohen tek kapitullimi i palestinezëve, pafuqia arabe, dobësimi i muslimanëve, mungesa ndërkombëtare, hegjemonia amerikane dhe animi i saj i vazhdueshëm pro Izraelit. Por a mund të jetë i sigurtë Izraeli se këto konjuktura do ta ndihmojnë përjetë. A mos ka marrë ndonjë siguri nga Providenca Hyjnore se era do të fryjë përherë andej nga dëshiron?

Duke lexuar ligjet e Allahut në gjithësi, historinë e kaluar dhe realitetin e botës sonë besojmë se bota evoluon, gjithçka rreth nesh ndryshon, bile ndryshon me një shpejtësi të pallogaritshme dhe të papritshme, siç pamë shembjen e Bashkimit Sovjetik, lindjen e Bashkimit Evropian si dhe shfaqjen e fuqive të reja ekonomike në botë. Kjo është ajo, për të cilën njerëzit tek ne që nga kohët e vjetra, e kanë përkufizuar: *Përhershmeria e një gjendjeje është e pamundur*, si dhe atë që përshkruan Kur’ani Famëlartë në formën e një ligji të përgjithshme të gjithësisë: *“Ne këto ditë i ndërrojmë mes njerëzve”*. (Al Imran: 140) Këtë Kurani e tha fill pas Betejës së Uhudit, në të cilën muslimanët u thyen në kohën e profetësisë dhe dhanë shtatëdhjetë shehidët më të shtrenjtë, pas një fitore të qartë të mëparshme në betejën e Bedrit, betejë të cilën Kurani e quajti: *“Ditën e furkanit (ditën, ku u dallua e vërteta nga e shtrembëra), ditën e konfrontimit të dy grupeve.”* (El-Enfal: 41)

DORËZIMI I PALESTINEZËVE

Pa dyshim se, dorëzimi i palestinezëve, i shtyrë nga lodhja e disa njerëzve, dëshpërimi e hidhërimi i disa të tjerëve nga lënia në baltë prej shumicës së arabëve, hedhja e të tjerëve në prehërin e amerikanëve, rënia e Bashkimit Sovjetik, frika nga përbindëshi amerikan, animi i përhershëm i Amerikës pro aleatit të saj Izraelit, zgjatja e rrugës së xhihadit, çmimi i lartë dhe viktimat e shumta, të gjithë këto faktorë ndikuan që një numër udhëheqësish palestinezë të pranojnë idenë e “paqes së çalë”, që Izraeli ua ofroi nën moton *“Toka në shkëmbim të paqes”*.

Kjo do të thotë se Izraeli heq dorë nga një pjesë e tokave të Palestinës, Sirisë dhe Libanit, të cilat i pushtoi në vitin 1967, në shkëmbim të paqes me të, me kusht që askush të mos e sulmojë dhe rivalizojë, me pak fjalë: Tokën e arabëve në shkëmbim të paqes me Izraelin. Pra ata na kthejnë tokën tonë të pushtuar, me qëllim që të jetojnë në paqe, që kuptohet kështu: Toka që na e morën me armë, gjak dhe dhunë, na qenka bërë pronë dhe e drejtë e tyre, nga e cila ata heqin dorë që të fitojnë paqen. Dhe arabët pranuan të negociojnë mbi këtë bazë të çalë dhe i dhanë Izraelit paqen, mirëpo ai nuk ju dha atyre asgjë, pra u shiti atyre tramin, si një anekdotën e banorit dinak të Kajros dhe banorit naiv të Saidit.

Ç’kuptim ka një paqe, e cila i lë pezull të gjitha problemet e mëdha thelbësore:

- Problemin e Kudsit
- Problemin i kolonizimit
- Problemi i refugjatëve
- Problemi i kufinjve.

Të gjitha këto probleme të rëndësishme janë lënë pezull, janë shtyrë dhe nuk do të diskutohen vetëm se në fund të negociatave. Askush nuk ka bërë pyetjen: Po sikur të mos biem dakord mbi këtë gjë në fund, ç’duhet të bëjmë? E vërteta është se këto probleme, që janë lënë pezull dhe shtyrë nga arabët, nuk janë lënë kështu nga Izraeli. Në prag të nënshkrimit të marrëveshjes së Oslos, Ichak Rabini deklaroi qartë: *Vij për ju nga Oroshilimi (Kudsi), kryeqyteti historik, i përjetshëm dhe i pandarë i popullit të Izraelit!* Po ashtu, edhe çështja e kolonive nuk është shtyrë për më vonë, sepse ato vazhdojnë të ndërtohen në shumë pjesë të Palestinës, deri sa plasi haptas në përpjekjen e qartë për ndërtimin e kolonisë “Har-Homa” në malin Ebu Guneim, si dhe në Re’sul-Amud në Kuds Lindor. Ndërkohë që kolonizimi vazhdon të rritet dhe zgjerohet, palestinezëve, banorëve vendës dhe të zotëve të shtëpisë, nuk ju lejohej asnjë zhvillim dhe zgjerim. Sa e sa shtëpi kemi parë me sytë tanë të shemben nga Izraeli, sepse ai nuk i lejon palestinezët të ndërtojnë dhe as që do t’i lejojë ndonjëherë.

Sot palestinezët e kanë kuptuar se Izraeli i mashtron e tallet me ta dhe se, tërheqja e tij e pjesëshme dhe mjaft e kufizuar, nuk është gjë tjetër, veçse një mashtrim i madh. Izraeli mund të rikthehet përsëri e t’i ripushtojë ato toka brenda pak orësh, sepse frenat e të gjitha punëve janë në duart e tij. Pushteti, që ua ka lejuar palestinezëve, është një pushtetit iluzor, me anë të të cilit Izraeli synon t’i shtyjë palestinezët të luftojnë mes vete, një palë të shtypë palën tjetër dhe lufta ndërmjet tyre të ndizet ashpër, që ai të qëndrojë sehirxhi dhe të shohë se si vriten vëllezërit mes vete. Kështu pra pushka e palestinezëve nuk drejtohet drejt gjoksit të grabitësit të tokës së tyre, por i drejtohet vetë palestinezit. Ky është edhe synimi kryesor i Izraelit. Pasi Izraeli nuk e arriti atë që donte, kërkoi haptas nga autoriteti palestinez që të shkatërrojë Hamasin, të dërrmojë çdo forcë të saj dhe t’i ndihmojë Izraelit në luftën kundër tij. Ky është kushti kryesor dhe i domosdoshëm, që ata të rikthehen sot në tryezën e të ashtuquajturës paqe.

Izraeli vazhdon me këmbëngulje zbatimin e planit të tij për çifutëzimin e Kudsit dhe kjo nuk është gjë e re. Ai e ka përcaktuar objektivin, e ka hartuar politikën dhe ushtron ndikimin e tij, duke e rrethuar Kuds Lindor me koloni, duke punuar për zbrazjen e tij nga banorët e tij arabë, muslimanë e të krishterë dhe vendosjen e pengesave përpara zhvillimit dhe zgjerimit, atij material dhe njerëzor. Të gjitha faktet flasin për këtë gjë. Arabëve s’u mbetet tjetër veçse të protestojnë dhe të dënojnë, ndonëse kështu nuk ndryshojnë asgjë, as kthejnë në jetë të vrarët, e as nuk shërojnë të sëmurët. Ata protestuan kundër ndërtimit të kolonisë në Ebu Guneim dhe kundër pushtimit të shtëpive në Re’sul-Amud, por protestat e tyre i mori era.

Izraeli nuk ka se nga kush të frikësohet, me përjashtim të rinisë, e cila e ka marrë fatin e vet në dorë dhe ia ka shitur shpirtin Allahut. Ata nuk duan t'ia dinë, a e gjejnë ata vdekjen apo vdekja i gjen ata. Janë pikërisht ata që e tronditën Izraelin me aksionet e tyre fidaje, kallën tmerrin në zemrat e izraelitëve dhe ua hoqën gjumin nga sytë. Hekuri rrihet vetëm me hekur. Për shkak të kësaj, Izraeli, me të gjitha instancat e tij më të larta, filloj të hakmerret kundër këtyre heronjve, vrau Dr. Fet-hi Shikakun, inxhinier Jahja Ajashin dhe së fundi, u përpoq të vrasë Halid Mish'al-in, duke përdorur një armë kimike të sofistikuar, pikërisht në Jordani, vend me të cilën ka marrëdhënie diplomatike. Le ta dinë të gjithë se ky popull nuk ka as besë dhe as burrëri, tamam siç thotë Allahu i Lartmadhëruar, kur flet për paraardhësit e tyre: *"Këta janë ata, prej të cilëve, ti pate marrë premtimin (se nuk do t'i ndihmojnë idhujtarët), e të cilin ata nuk e mbajtën, por si çdo herë, ata nuk frikësohen."* (El-Enfal: 56)

Që nga kohët e shkuara, ata kanë vlarë çdo njëri që ju ka dalë përpara, i ka kritikuar ose u ka zbuluar intrigat e tyre. Ata vranë lordin Mojn, kontin Bernadot, mendimtarin islam Dr. Ismail El-Farukin me të shogen në mënyrën më makabre. Këtë e dëshmojnë faktet. Edhe sot e kësaj dite kërcënojnë çdo njeri që flet diçka që nuk ju pëlqen, bile edhe librat akademike dhe punimet shkencore, të cilat flasin për holokaustin nazist dhe përpiqen të sqarojnë madhësinë e tij të vërtetë, nuk lejohen të shohin dritën e botimit. Autorët e këtyre fakteve u nënshtrohen hetimeve, gjyqeve, shantazheve, kërcënimeve dhe sulmeve. I fundit prej tyre është mendimtari i shquar francez Rozhe Garodi.

Ata, të cilët po vazhdojnë ta mbajnë gjallë shpirtin muxhahid të popullit palestinez, vendosmërinë për rezistencë dhe gatishmërinë për sakrificë, janë pikërisht grupi besimtar, të cilët po japin jetën, pasurinë dhe çdo gjë të shtrenjtë e të çmueshme që kanë, për hir të çlirimit të tokës së shenjtë dhe xhamisë së saj El-Aksa. Këta janë bijtë e Lëvizjes së Rezistencës Islame (Hamas), vëllezërit dhe përkrahësit e tyre të Xhihadi Islam, si dhe të gjithë ata bij të popullit palestinez që u qëndrojnë përkrah. Ata ja shiten shpirtërat e tyre Allahut për të fituar xhennetin. U sprovuan, vuajtën, u burgosën dhe u torturuan në rrugën e Allahut, por duruan dhe qëndruan të patundur: *"E sa pejgamberë pati që së bashku me të luftuan turma të mëdha besimtarësh dhe për atë që i goditi në rrugën e Allahut, ata nuk u dobësuan dhe as nuk u përulën. All-llahu i do durimtarët. Fjala e tyre nuk ishte tjetër pos vetëm të thonin: "Zoti ynë, na i fal mëkatet tona dhe lëshimet në punët tona dhe na forco në vendet tona (në luftë), ndihmona kundër popullit jobesimtar!"* (Al-Imran: 146-147)

Unë mendoj se dorëzimi, në të cilin u tërhoqën palestinezët, nuk do të zgjasë, sepse peshorja po ndryshon, rryma po e largon shkumën dhe durimit i ka ardhur fundi. Tani atyre nuk u mbetet veçse t'i kthehen intifadës së përgjithshme, më të fortë dhe më të fuqishme se e para. Realiteti i ri po imponon vetveten, qeveria do t'i bashkëngjitet popullit dhe të gjithë së bashku, do të qëndrojnë përballë armikut të rreshtuar në një rresht, si kalaja e përforcuar, prandaj poeti ka të drejtë kur thotë:

Nëse nuk ke tjetër, përveç varkës së vjetër
Atëherë përveç hipjes në të, s'të mbetet tjetër

PAFUQIA ARABE

Për sa i përket paaftësisë arabe, të cilën e shohim dhe e prekim, nuk është në atë masë sa të thuhet se nuk ka shpresë, por është një rast emergjent, i cili patjetër duhet të marrë fund. Shkaku më i dukshëm i kësaj pafuqie është përçarja në mes të shteteve arabe, që nga çarja e Kemp-Dejvidit dhe marrëveshja, e cila e nxorri vëllain e madh, Egjiptin, nga beteja vendimtare e

Ummetit. Për këtë u shfrytëzua preteksti se arabët e kishin lënë vetëm, nuk i kishin qëndruar përkrah dhe nuk e kishin ndihmuar, ndërkohë që Egjipti kishte kryer katër luftëra për hir të Palestinës, të cilat i kishin kushtuar shumë njerëz dhe pasuri. Kjo përçarje u thellua edhe më shumë në luftën e Gjirit Persik, e cila i përçau arabët akoma më keq, duke bërë që ata të humbisnin solidaritetin ndërmjet tyre dhe unitetin e qëndrimeve. Ata humbën pasuritë e tyre, hynë borxh tek shtetet e pasura, bile shumë prej tyre humbën lirinë e vullnetit dhe pavarësinë vendimmarrjes, aq sa tokat e tyre u pushtuan. E tëra kjo ndodhi me një goditje të vetme, goditjen e mësuesit siç e quajnë, dhe fituesi i vetëm në të gjithë këtë ishte Izraeli, Amerika dhe aleatët e tyre, të cilët hoqën qafe armët e tyre të vjetra, duke i zbrazur në tokën tonë, dhe testuan armët e tyre të reja mbi popujt tanë. Shkatërruan vendet tona me paratë tona dhe kërkesën tonë, shkatërruan shtëpitë tona me duart tona, për të ardhur dhe rindërtuar më pas po me paratë tona.

Rreth kësaj çështjeje, bota arabe u përça si kurrë më parë për ndonjë çështje tjetër, duke përfshirë këtu ndërhyrjet dhe komplikimet. Kush refuzonte ndërhyrjen e huaj, konsiderohej se përkrahte pushtimin e Kuvajtit nga ana e Irakut, ndërsa ai që pranonte ndërhyrjen ushtarake amerikane dhe perëndimore, konsiderohej se ndihmonte në shkatërrimin e Irakut dhe përkrahte praninë e pushtuesit të huaj në rajon! Humbi edhe opinioni i mesëm, i cili e kundërshtonte pushtimin, kërkon dhënien fund të tij dhe hedh poshtë ndërhyrjet e huaja hegjemoniste, për të cilin bënë thirrje shumë dijetarë dhe mendimtarë egjiptianë, që e botuan deklaratën e tyre në faqet e gazetës “El-Ehram”, në kuadër të artikullit të përjavshëm të prof. Fehmi Huvejdit, shkrimtarit të madh, si dhe në gazetatat të tjera.

Ajo që është më me rëndësi, është fakti se, që nga ajo ditë ogurzezë, bota arabe u trondit nga themelet dhe deri më tani, nuk është gjetur asnjëri që ta ndreqë, përkundër thirrjeve të shumë të mençurve për kapërcimin e kësaj krize, kompleksi i së cilës, nuk duhet të na sundojë përherë. Këtë gjë na e imponon feja dhe nacionalizmi, morali dhe interesi i përbashkët, bile vetë ekzistenca dhe e ardhmja jonë, nëse duam të ekzistojmë dhe të kemi të ardhme në këtë botë, në të cilën nuk ka më vend për entitetet e vegjël dhe as për ata të shpërndarë e të shkapërderdhur. Për këtë shkak, sot shohim se popujt e përçarë historikisht, po bashkohen, po hedhin pas krahëve të kaluarën, konfliktet dhe hakmarrjen, duke iu përgjigjur thirrjes së interesit të përbashkët, siç po ndodh sot me Bashkimin Evropian. Sot po shohim shumë shenja përgëzuese, të cilat nuk duhen injoruar. Ky është qëndrimi i të gjithë botës arabe kundër SHBA-së, e cila do t'i japë një goditje ushtarake Irakut. Ky qëndrim i përbashkët arab kundër despotizmit amerikan tregon se ky Ummet nuk do të vdesë kurrë.

DOBËSIA ISLAME

Nëse paaftësia arabe është një simptomë, e cila nuk zgjat shumë, e tillë është edhe dobësia e botës islame, tamam si sëmundjet që prekin trupin e shëndoshë dhe të cilat, nuk shkon shumë kohë dhe kurohen e shërohen krejtësisht. Sa herë gjatë historisë së tij është goditur ky Ummet nga epidemi dhe sëmundje, saqë armiqtë e tij menduan se nuk do të shërohet prej tyre dhe se ato do të ishin vdekjeprurëse për të, por ai doli prej tyre ashtu siç del floriri nga zjarri, më i pastër dhe më i shndritshëm. Mjafton të përmendim inkursionet e kryqtarëve nga perëndimi dhe sulmet e mongolëve nga lindja, në një periudhë dobësie, përçarjeje dhe indiference nga ana e udhëheqësve të tij, sa që kalatë e tyre ranë që me sulmin e parë dhe armiqtë sunduan mbi bijtë e këtij Ummeti, ngritën mbretëri dhe principata. Xhamia El-Aksa mbeti e robëruar në duar të kryqtarëve plot 90 vjet. Pas kësaj, Allahu bëri që të dalin burra jo nga raca e arabëve, por të cilët u arabizuan nga Islami. Nga turqit dolën burra si Imaduddin Zenki me të birin, Nuruddin Mahmudin; nga kurdët dolën burra si Salahuddin Ejubi dhe nga të tjerët burra si Sejfuiddin

Kutuzi dhe Dhahir Bejbersi, të cilët udhëhoqën memlukët. Kështu kryqtarët u detyruan të tërhiqen me bisht në shalë, ndërsa mongolët hynë në fenë e Allahut turma-turma.

Në kohën e sotme kolonializmi perëndimor pushtoi vendet islame, nga Indonezia deri në Marok. Gjeneralët dhe udhëheqësit e tyre politikë të shoqëruar nga misionarët e krishterë dhe orientalistët, menduan se këto vende iu nënshtruan atyre përgjithmonë, aq sa disa prej tyre i konsideruan ato si pjesë të atdheut të tyre, si në rastin e Algjerisë. Pastaj nuk vonoi shumë dhe Islami, të cilit i përkasin, i zgjoi nga gjumi, i vuri në lëvizje dhe i frymëzoi me shpirtin e tij. Filluan kështu betejat e çlirimit në çdo vend dhe feja u bë pishtari ndriçues për zgjimin, lëvizjen, rekrutimin dhe unifikimin e tyre. Beteja e fundit kundër kolonializmit ishte ajo e revolucionit për çlirimin e Algjerisë nga viti 1954 deri në vitin 1961, kur fitoi pavarësinë.

Profeti ynë mësues na ka lajmëruar me kohë për arsyet e dobësisë që ka goditur Ummetin dhe na ka sqaruar se shkakët e saj janë psikologjike dhe morale. Në hadithin, të cilin e transmeton Ahmedi dhe Ebu Davudi nga Theubani (r.a.), ai na mëson: *“Do të vijë një kohë, kur mbi ju do të vërsulen popujt nga të gjitha anët, ashtu siç i vërsulen ngrënësit ushqimit në pjatë.” Ata e pyetën: “A mos ndoshta se atë ditë do të jemi të pakët në numër, o i Dërguar i Allahut?” Ai tha: “Jo, përkundrazi, atë ditë ju do të jenë shumë, por do të jeni shkumë si shkuma e rrëkesë. Allahu do ta heqë nga zemrat e armiqve tuaj frikën ndaj jush dhe në zemrat tuaja do të fusë Vehnin (dobësinë). Ata e pyetën: “Çfarë është ky Vehni, o i Dërguar i Allahut?” Ai tha: “Dashuria për dynjanë dhe urrejtja ndaj vdekjes.”*

Ky është sekreti e dobësisë dhe shkakut i saj: dashuria për dynjanë dhe urrejtja ndaj vdekjes. Por nëse Ummeti ndryshon vetveten dhe dynjaja nuk bëhet preokupimi i tij kryesor, qëllimi final dhe kur nuk do t'ia dijë a e gjen atë vdekja apo e gjen ai vdekjen, atëherë Allahu do ta ndryshojë gjendjen e tij dhe do ta shndërrojë dobësinë në fuqi, poshtërimin në krenari dhe humbjen në fitore dhe triumf. Shoh se këto shenja përgëzuese po shfaqen dhe po shpalosen në rizgjimin e sotëm islam, i cili po i përtërin mendjet me dije, zemrat me iman dhe po ndikon tek rinia e Ummetit, djem dhe vajza, ashtu siç ndikon shiu mbi tokën e përzhitur, e cila kur i bie shiu, gjallërohet, shtohet dhe rrit çdo bimë të këndshme.¹

Në një studim të mëparshëm kemi sqaruar se Ummeti Islam i zotëron të gjithë elementët e fuqisë, zhvillimit dhe sovranitetit: pasurinë njerëzore (mbi 1.3 miliardë njerëz), pasuritë materiale (fusha, kodra, minerale, dete, lumenj etj.) dhe pasurinë qytetëruese, për shkak të pozitës gjeografike në vendtakimin e kontinenteve, vendlindjen e civilizimeve dhe shpalljeve hyjnore. Në tokën e këtij Ummeti lulëzuan civilizimet faraonike, fenikase, ashuriane, babilonase, persiane si dhe qytetërimi arab islam. Në këto troje buruan mesazhet e mëdha qiellore: hebraizmi, krishtërimi dhe Islami. Mbi të gjitha, ky Ummet zotëron pasurinë e madhe shpirtërore, me të cilën dallohet nga të gjithë kombet e tjerë, sepse vetëm ky Ummet zotëron mesazhin gjithëpërfshirës, të ekuilibruar dhe thelbësor, të përfaqësuar nga mesazhi i Islamit. Disa popuj dhe vende të këtij Ummeti kanë filluar të ngrihen, duke u përpjekur të thyejnë pengesën e prapambetjes, e cila e kaploi Ummetin për një kohë të gjatë. Pa dyshim, pas së sotmes, vjen e nesërmja dhe e nesërmja është shumë afër.

HEGJEMONIA AMERIKANE

Në lidhje me veçimin i Amerikës si fuqi dominuese dhe hegjemone në botë, e cila është bërë poli i vetëm dhe po e drejton politikën ndërkombëtare sipas interesave dhe kapriçove të saj,

¹ “Risaletul-mubeshshirat bi intisaril-islam”, ky është mesazhi i tetë në vazhden e këtyre mesazheve.

duke vënë në shërbim të objektivave dhe dëshirave të saj edhe Kombet e Bashkuara, me të gjithë institucionet dhe mekanizmat e saj, aq sa askujt nuk i lejohet të dalë kundër apo të rebelohet, sepse për këtë e pret ndëshkimi ekonomik, politik, bile edhe ai ushtarak, në rast nevojë, unë them se kjo hegjemoni nuk është paracaktim hyjnor që i është imponuar njerëzimit, të cilin duhet ta pranojë me hir apo me pahir, i drejtë apo i padrejtë qoftë, i saktë apo i gabuar qoftë, por është pjellë e disa konjunkturave të caktuara që u krijuan në botë, ndaj për pasojë duhet të ndryshojë.

Është ligj i Allahut që i forti nuk mbetet përjetësisht i fortë dhe i dobëti përjetësisht i dobët. Sa e sa të fortë kemi parë që janë goditur nga dobësia dhe sa e sa të dobët që janë fuqizuar. Sa e sa kryelartë janë përlulur dhe sa e sa të përlulur janë lartësuar. Historia dhe realiteti janë të mbushur plot me shembuj të tillë që nuk mund të fshihen. Është drejtësia e Allahut dhe urtësia e Tij në krijim që të mos lejohet asnjë fuqi të vetme të dominojë mbi krijesat e Tij dhe t'u imponojë atyre pushtetin e saj, me hir apo pahir. Bile një nga ligjet e Allahut të Lartmadhëruar është zbrapsja ndërmjet njerëzve, duke zhdukur padrejtësinë dhe të keqen e disave me disa të tjerë, përndryshe mbi ta do të sundonin tiranët dhe fodullët, duke i torturuar dhe vrarë ata. Allahu i Lartmadhëruar thotë: *"Dhe sikur Allahu të mos i mbronte njerëzit me disa prej disa të tjerëve, do të shkatërrohej toka, po Allahu është bamirës i madh ndaj njerëzimit."* (El-Bekareh: 251)

Po ashtu thotë: *"E sikur Allahu mos t'i zbrapste disa me disa të tjerë, do të rrënoheshin manastiret, kishat, havrat dhe xhamitë, në të cilat përmendet shumë emri i Allahut."* (El-Haxhxh: 40)

Nën dritën e këtij ligji, u ngrit Bashkimi Sovjetik komunist për disa dekada, duke ju kundërvënë arrogancës kapitaliste amerikano-evropiane. Në një farë mase, kjo gjë çoi në një drejtpeshim, nga i cili përfituan kombet e dobët dhe vendet e gllabëruara, ndonëse që të dy palët, si ajo kapitaliste, ashtu edhe ajo komuniste, ishin të padrejtë në vetvete. Por Allahu zmbraps një zullumqar me një zullumqar tjetër, siç thotë edhe poeti:

Nuk ka dorë, që dora e Allahut të mos jetë mbi të
Por as zullumqar, që të mos sprovohet me një po të tillë

Pikërisht për këtë, në të kaluarën muslimanët i luteshin Allahut: *"O Allah! Preokupoj zullumqarët me zullumqarë të tjerë dhe nxirrna prej tyre shëndoshë e mirë!"* Ndërsa një anekdotë thotë: *"Kur macja dhe miu pajtohen, vaj halli për dyqanin".*

Është në interes të njerëzimit, veçanërisht të popujve të dobët, konflikti mes fuqive të mëdha dhe përplasia e interesave të tyre. Pra marrëveshja mes tyre është bela për ta, ndërsa konflikti mes tyre është mëshirë. Gjithashtu nuk është në interes të njerëzimit që të ekzistojë vetëm një fuqi në botë dhe të gjithë rivalët e saj të zhduken nga arena. Prandaj në bazë të këtij ligji hyjnor, duhet patjetër të shfaqet një fuqi e re apo fuqi të reja të tjera që të rivalizojnë me Amerikën, duke e mundur dhe zbrapsur, në mënyrë që ajo të mos bëjë feshad në tokë. Ndoshta shenjë e kësaj është edhe marrëveshja e fundit ruso-kineze, e cila paralajmëron për shfaqjen e një fuqie të re, ndonëse mund të mos jenë përmbushur të gjitha elementet e fuqisë së saj për t'i bërë rivalitet Amerikës, por së paku ata zotërojnë një fuqi të madhe ushtarake dhe njerëzore, përballë epërsisë teknologjike dhe ekonomike që gëzojnë Shtetet e Bashkuara të Amerikës.

Kur flasim se hegjemonia amerikane nuk do të zgjasë, po e njëjta gjë mund të thuhet edhe për njëanshmërinë e përhershme amerikane për Izraelin, i cili është një qëndrim amoral, johuman dhe i pajustificueshëm. Unë besoj se për popullin amerikan, i cili është mashtruar dhe keqinformuar nga massmediat e kontrolluara dhe drejtuar nga lobi çifut në Amerikë, do të vijë

dita kur do ta heqë perden nga sytë dhe do ta shohë të vërtetën ashtu siç është, pa shtrembërime dhe falsifikime. Atë ditë ai nuk do të qëndrojë përkrah zullumqarit kundër të shtypurit, as përkrah grabitësit kundër të grabiturit dhe as përkrah hajdutit kundër të zotit të shtëpisë.

MUNGESA NDËRKOMBËTARE

E njëjta gjë mund të thuhet edhe për mungesën ndërkombëtare, e cila në fakt është pasojë e despotizmit amerikan në botë dhe mungesës së udhëheqësve të fortë, të cilët thonë të vërtetën dhe nuk i frikësohen, as kritikave dhe as padrejtësive. Bota është bërë si një fshat, ku presidenti i SHBA-së është kryetari i fshatit, ministri i mbrojtjes është kryexhandari, kurse ministri i jashtëm është kryeplaku. Bile as Evropës nuk i ka mbetur ndonjë ndikim për t'u përmendur në politikën botërore dhe çështjet e saj madhore, ndonëse disa prej shteteve të saj mundohen të kenë një qëndrim të ndryshëm nga ai amerikan, siç shohim herë pas here Francën. Ndërsa për sa i përket bllokut të shteteve të paangazhuara, nuk është në gjendje, as të ngrejë flamurin dhe as t'i dëgjohej zëri.

Vendet e botës, e cila sot ka mbi 6 miliardë banorë, janë bërë si figura shahu, të cilat gishtërinjtë e Amerikës i lëvizin si duan, pa e çarë kokën se ç'janë: oficerë, fila, kala, mbretër apo mbretëresha. Hanë cilën të duan dhe lenë cilën të duan, sa herë që t'iu teket. A do të mbesë bota lodër në duart e Amerikës përjetësisht? E pamundur! A do të zgjasë shumë kjo mungesë ndërkombëtare? Nuk besoj! Rrethanat ndihmëse për Izraelin, në nivel botëror, islam, arab dhe palestinez, nuk do të vazhdojnë përjetë, sese kohët ndryshojnë, bota rrotullohet dhe qëndrimi në vend është i pamundur. Allahu i Lartmadhëruar thotë të vërtetën: *"Ne këto ditë i ndërrojmë mes njerëzve ..."* (Al Imran: 140) Ndër përgëzimet e fundit është se vendimi i gjykatës ndërkombëtare të drejtësisë në lidhje me çështjen "Lokerbi", e cila u përdor si pretekst kundër Libisë, ishte një shuplakë për Amerikën dhe Britaninë, ndërkohë që për Libinë ishte një fitore. Kjo dëshmon se në qoshe ka shumë gjëra të fshehta dhe se në botë ka njerëz të lirë, që as nuk blihen dhe as nuk frikësohen.

Disa politikanë na akuzojnë ne, dijetarët e fesë dhe mendimtarët islamë, se jemi romantikë, se jetojmë me ideale, notojmë në detrat e dëshirave dhe ëndrrave, dhe se nuk e pranojmë realitetin. Ali Ibni Ebu Talibi iu drejtua të birit me këto fjalë: *"Mos gabo të mbështetësh në dëshira, sepse ato janë malli i budallenjve"*. Kurse një poet thotë:

Mos u bëj rob i dëshirave, sepse dëshirat,
janë kapital i të falimentuarve.

Dua t'u them këtyre: çdo njeri i gjallë ka të drejtë të imagjinojë dhe ëndërrojë, sepse në varësi të dëshirave dhe aspiratave të njeriut, janë edhe ëndrrat: të vogla apo të mëdha. E përse të mos ëndërrojmë? Përpara nesh edhe çifutët ëndërruan të ngrejnë shtetin e tyre dhe e ngritën mbi tokat tona, ndonëse nuk kishte asnjë shenjë se do ta realizonin atë. Jetuan, derisa ëndrrat e djeshme u bënë realitet. Ç'të keqe ka nëse ëndërrojmë se do të fitojmë mbi armikun tonë, duke rimarrë tokën dhe të drejtën tonë? Kështu ëndrrat e sotme bëhen realitet nesër, aq më shumë kur faktet e ekzistencës, historia dhe ligjet e Allahut në gjithësi qëndrojnë të gjitha në anën tonë.

E tërë ajo që na mungon është vullneti për të qëndruar dhe sfiduar, për t'u çliruar nga dëshpërimi e dobësia, për t'u rebeluar kundër pajtimit me poshtërimin dhe nënshtrimin, si dhe fuqia për të thënë me plot gojën dhe me zë të lartë: Jo dhe jo! Nëse e themi këtë, që të gjithë, me zë të lartë, buçitës dhe sfidues, atëherë zemrat e armiqve tanë do të tronditen dhe do ta

shohim se ç'do të ndodhë. Gjithçka që duam sot është të triumfojmë mbi dobësinë tonë, të rikthejmë besimin tonë tek Allahu i Lartmadhëruar dhe t'i përgjigjemi thirrjes së Allahut: *"Pra, mos u dobësoni e të kërkonti pajtim (armëpushim), kur ju jeni ngadhënjyes dhe Allahu është me ju dhe nuk ua pakëson veprat tuaja."* (Muhammed: 35)

III

E VËRTETA NË LIDHJE ME BETEJËN MES NESH DHE IZRAELIT

Dua të sqaroj këtu qartë një pikë të rëndësishme, për të cilën ka paqartësi dhe keqkuptim në mendjet e shumë njerëzve, në veçanti tek muslimanët e përkushtuar, të cilën Izraeli e përdor shpesh herë në propagandën e tij sioniste për të fituar përkrahjen e opinionit publik dhe veçanërisht atij perëndimor. Kjo pikë ka të bëjë me arsyet dhe natyrën e betejës mes nesh dhe çifutëve. Cilat janë shkaqet që ndezën zjarrin e luftës mes nesh dhe çifutëve në Palestinë, para dhe pas themelimit të Izraelit në vitin 1948, deri në ditët e sotme?

A E KONSIDEROJMË IZRAELIN SI ARMIK, VETËM SE ËSHTË SEMIT?

A mos shkak i armiqësisë dhe luftës së ndezur mes nesh, arabëve dhe muslimanëve, dhe Izraelit, është se Izraeli është shtet semit? Përgjigja është se, muslimanëve, kjo gjë as që ju shkon ndërmend dhe as që mund të imagjinohet prej tyre, për dy arsye kryesore:

Së pari: Se ne, arabët, jemi semitë dhe për sa i përket kësaj çështjeje, jemi djem xhaxhallarësh me izraelitët. Nëse ata janë bijtë e Izraelit, pra Jakubit, birit të Is'hakut, birit të Ibrahimit (a.s.), atëherë ne jemi bijtë e Ismailit, birit të Ibrahimit (a.s.). Këtë Izraeli nuk mund ta mohojë dhe nuk mund të na akuzojë se jemi armiq të semitizmit, argument me të cilin bën tregti në Perëndim, duke i tundur shpatën të gjithë atyre që kundërshtojnë politikën e tij dhe kritikojnë sjelljen e tij armiqësore dhe të pamoralshme. Kur'ani i konsideron të gjithë muslimanët si pasardhësit e Ibrahimit (a.s.): *"Ai ju zgjodhi dhe nuk ju obligoi në fé me ndonjë vështirësi, në fenë e babait tuaj, Ibrahimit."* (El-Haxhxh: 78)

Së dyti: Muslimanët janë universalë dhe humanë, për shkak të formimit të tyre besimor dhe intelektual dhe nuk janë kundër asnjë race apo lloji, sepse feja e tyre i mëson se i gjithë njerëzimi është një familje e vetme që i bashkon adhurimi për Allahun dhe të gjithë janë bijtë e Ademit (a.s.), siç thotë Allahu i Lartmadhëruar: *"O ju njerëz, vërtet Ne ju krijuam prej një mashkulli dhe një femre, ju bëmë popuj e fise që të njiheni ndërmjet vete, e s'ka dyshim se te Allahu më i ndershmi ndër ju është ai që më tepër është ruajtur (nga të këqijat), e Allahu është shumë i dijshtëm dhe hollësisht i njohur për çdo gjë.."* (El-Huxhurat: 13) Dhe i Dërguari i tyre fisnik thotë: *"O ju njerëz! Zoti juaj është Një, babai juaj është një, që të gjithë jeni të Ademit, ndërsa Ademi u krijua nga dheu"*. (Ahmedi)

Por çifutët e sotëm nuk janë të gjithë semitë, siç pretendojnë, sepse në racën e tyre kanë hyrë elementë të shumë popujve të botës, siç është i njohur fakti i çifutëve të mbretërisë së Hazarëve dhe kjo gjë është e natyrshme, sepse hebraizmi është fe dhe jo kombësi.

A E KONSIDEROJMË IZRAELIN SI ARMIK VETËM SE ËSHTË ÇIFUT?

Nëse semitizmi nuk bën pjesë në radhën e arsyeve të luftës dhe armiqësinë sonë kundër Izraelit, atëherë edhe hebraizmi, për shkak të natyrës së tij si fe, nuk është shkak i saj. I parë në

këndvështrimin e muslimanëve, hebraizmi është fe e librit dhe fe qiellore, të cilën e solli Musai (a.s.), të cilin Allahu i Lartmadhëruar e përzgjedhi me mesazhin e tij, i foli personalisht dhe i zbriti atij Teuratin, në të cilin kishte udhëzim dhe dritë. Musai bën pjesë në profetët e Ulul-azmit dhe në Kur'an lexojmë fjalën e Allahut të Lartmadhëruar: *"Ai tha: "O Musa, Unë të gradova ty mbi njerëzit me shpalljen Time dhe me të folurit tim. Merre atë që ta dhashë dhe bëhu mirënjohës". Dhe i përshkruam atij në pllaka çdo gjë (që i nevojitej), si këshillim dhe sqarim për secilin send. "Merri këto me seriozitet dhe urdhëroje popullin tënd që t'i përvetësojë më të mirat e tyre (dispozitat me shpërblim më të madh)." (El-Aaraf: 144-145)*

Kur'ani zgjedhi për çifutët dhe të krishterët një titull që tregon afërsinë dhe miqësinë me ta: "Ithtarë të Librit" (Ehlul-Kitab) dhe i thërret me: *"O Ithtarë të Librit!"*, që nënkupton Teuratin dhe Inxhilin. Kjo tregon se ata janë ithtarë të një feje qiellore, ndonëse e kanë shtrembëruar dhe ndryshuar atë.

ÇIFUTËT JANË MË AFËR FESË SË IBRAHIMIT SE TË KRISHTERËT

Bile mund të shtoj dhe të them se, në aspektin fetar, çifutët janë më afër muslimanëve në shumë gjëra se sa të krishterët, sepse janë më afër fesë së Ibrahimit, si në besime, ashtu edhe në ligje.

Të krishterët i kanë ndryshuar shumë bazat dhe degët e fesë, ndërkohë që çifutët i kanë ruajtur më shumë disa gjëra që trashëguan nga feja e Ibrahimit (a.s.), babait të profetëve. Çifutët e mohojnë trininë, të cilën e pranojnë të krishterët, dhe nuk e hyjnizojnë Musain siç bëjnë të krishterët me Isain (a.s.), ndonëse çifutët bien në gabim kur krahasojnë Krijuesin me krijimin e Tij, siç duket qartë kur lexojmë librat e Teuratis dhe mënyrën se si e trajton ai hyjnueshmërinë. Çdo gjë që besojnë çifutët në lidhje me hyjnueshmërinë dhe profetësinë, e besojnë edhe të krishterët, sepse Teurati dhe shtojcat e tij janë pjesë e Biblës së tyre, por i shtojnë asaj që thonë çifutët edhe hyjninë e Isait dhe trininë, gjë që i dallon nga çifutët.

Çifutët i bëjnë synet fëmijët e tyre, sipas traditës së Ibrahimit (a.s.), tamam siç veprojnë edhe muslimanët, ndërsa të krishterët nuk e praktikojnë një gjë të tillë.

Çifutët venë kusht therjen e kafshëve dhe shpendëve për lejimin e ngrënies së tyre, tamam siç bëjnë edhe muslimanët, ndërsa krishterët nuk i therin, sepse Pali ju thotë: Çdo gjë e pastër është e lejuar për të pastërtit.

Çifutët e kanë haram mishin e derrit, ashtu siç e kanë haram edhe muslimanët, ndërkohë që të krishterët e lejojnë.

Çifutët i ndalojnë skulpturat që ju bëhen engjëjve, profetëve dhe shenjtorëve, tamam siç i ndalojnë edhe muslimanët, ndërkohë që të krishterët nuk e ndalojnë këtë gjë, ndaj edhe kishat dhe tempujt e tyre janë të mbushura plot me ikona dhe skulptura të çdo madhësie dhe ngjyre.

Sikur çifutët t'i luftonin për shkak të besimit të tyre, atëherë do të duhej të luftonim edhe të krishterët.

Pikërisht për këto arsye, del qartë gabimi i disa muslimanëve të përkushtuar, por të paditur, të cilët kujtojnë se lufta ekzistuese mes nesh dhe çifutëve është luftë për shkak të besimit, pra se ne i luftojmë çifutët, sepse janë çifutë, se mohojnë mesazhin e profetit tonë, Muhamedit (s.a.v.s.), kanë shtrembëruar fjalët e Allahut, kanë deformuar të vërtetën rreth hyjnueshmërisë

në librin e tyre, krahasojnë Krijuesin me krijesat, siç krahasuan të krishterët pas tyre krijesën me Krijuesin, kanë përlyer figurën e profetëve dhe të dërguarve e shumë gjëra të tjera të njohura, të cilat na i tregojnë Kur'ani, si vrasjen padrejtësisht të profetëve, paturpësinë dhe arrogancën kur thanë: *"Dora e Zotit është e mrrudhur"*, apo *"Zoti është i varfër, ndërsa ne jemi të pasur!"* Kjo pikëpamje, e cila mund të zerë vend në mendjet e disa njerëzve, është plotësisht e gabuar, sepse siç e pamë, Kur'ani i konsideron çifutët si ithtarë të Librit, lejon ngrënien e ushqimeve të tyre dhe lidhjen e krushqive me ta. Shekuj me radhë, çifutët kanë jetuar në gjirin muslimanëve, kishin besën e Allahut, të Dërguarit të Tij dhe të bashkësisë muslimane. Bota i dëboi nga Spanja dhe vende të tjera. Nuk gjetën asnjë gjë të ngrohtë ku të strehoheshin, veçse në atdheun e Islamit dhe tokat e muslimanëve. Muslimanët asnjëherë nuk menduan t'i luftonin çifutët. Bile në disa vende islame, çifutët arritën të siguronin ndikim, pasuri dhe afërsi të madhe me kalifët dhe emirët, aq sa disa muslimanë filluan t'i kishin zili për pozitën që gëzonin dhe këtë e përshkruan mirë poeti satirik egjiptian, Hasan Hakani:

Çifutët e kësaj kohe kanë arritur,
Kulmin e dëshirave të tyre dhe kanë marrë,
Lavdinë dhe pasurinë për vete,
Disa prej tyre, këshilltarë dhe mbretër,
O popull i Egjiptit, ju këshilloj,
Bëhuni çifutë, se edhe dynjaja është bërë çifute.¹

QËNDRIMI I KEQ I ÇIFUTËVE NDAJ THIRRJES ISLAME

Ndoshta ajo që ka ndikuar që shumë muslimanë të kenë bindjen se çifutët janë më keq nga ana e besimit se të krishterët është qëndrimi i tyre i keq ndaj thirrjes islame dhe profetit të Islamit, siç shpaloset qartë në qëndrimin e çifutëve të Medinës të fiseve Benu Kajnuka, Benu Nadir dhe Benu Kurejdha. Ky ishte një qëndrim tepër i keq dhe armiqësor ndaj fesë së re dhe profetit të ri, ndonëse ata ishin paralajmëruar që më parë se po afrohej koha e ardhjes së një profeti, bile i kërcënonin edhe fqinjët e tyre arabë, fiset Eus dhe Hazreth, se do ta besonin atë profet, do t'i bashkoheshin dhe së bashku do t'i luftonin ata, si Adin dhe Iremi. Si duket këtë e bënin, sepse mendonin se profeti i ardhshëm do të ishte nga Bijtë e Izraelit, por pasi panë se profeti i ri ishte nga Bijtë e Ismailit, zilia dhe inati i pengoi ata të besonin në këtë profet.

Në lidhje me këtë, Allahu i Lartmadhëruar thotë: *"E kur u erdhi atyre prej Allahut libri (Kur'ani) që është vërtetues i atij, që e kishin pranë, e që para se t'u vinte kërkonin ndihmën e tij kundër mosbesimtarëve, e mohuan atë (Muhammedin) që e njihnin, kur u erdhi. Pra mallkimi i Allahut qoftë kundër mosbesimtarëve! E shëmtuar është ajo për çka ata e shitën vetvetën. Atë që e shpalli Allahu të mos e besojnë nga zilia, për shkak se Allahu nga mirësia e Tij t'i shpallë atij që dëshiron nga robtë e vet. Andaj merituan zemërim mbi zemërim. Mosbesimtarët kanë dënim që i poshtëron. Dhe kur atyre u thuhet: "Besoni atë që e shpalli Allahu", ata thonë: "Ne besojmë atë që na u shpall neve", kurse e mohojmë atë pas tij, edhe pse është vërtetues i atij që e kanë ata dhe është i vërtetë."* (El-Bekareh: 89-91)

Pavarësisht se ata nuk besuan në mesazhin e tij, menjëherë pas hixhretit, i Dërguari i Allahut lidhi me ta një marrëveshje të bazuar mbi bashkëjetesën dhe ndihmën reciproke që njihet me emrin "Es-sahifeh", të cilën shumë historianë e konsiderojnë si kushtetutë që rregullon raportet mes çifutëve dhe muslimanëve, siç rregullon edhe raportet mes vetë muslimanëve. Por shumë

¹ Shih: "El-hadaretul-islamije fil-karnirr-rabië el-hixhri" (Qytetërimi islam në shekullin e katërt hixhri) nga Adam Mits

shpejt natyra e tyre besëthyesë i bëri që ta shkelin këtë marrëveshje, t'i tejkalonin kufinj të thurnin intriga kundër Muhamedit (s.a.v.s.) e shokëve të tij dhe të bashkoheshin me politeistët në luftë kundër të Dërguarit të Allahut. Fisi Benu Kurejdha bëri aleancë me politeistët që kishin sulmuar Medinën, të cilët synonin çrrënjosjen e muslimanëve dhe shfarosjen e tyre. Përplasja mes dy palëve ishte e pashmangshme dhe përfundoi me dëbimin e fiseve Benu Kajnuka e Benu Nadir nga Medina si dhe luftimin e fisit Benu Kurejdha dhe banorëve të Hajberit.

Një sërë ajetesh kur'anore në suret Bekare, Al Imran, Nisa, Maide, Hashr etj, zbritën për të dënuar qëndrimin e çifutëve dhe armiqësinë e tyre të madhe kundër muslimanëve, si: *"Gjithqysh ti do të vëresh se jehuditë dhe ata që i përshkruan Zotit shok (idhujtarët) janë njerëzit me armiqësi të fortë kundër besimtarëve (kundër muslimanëve)."* (El-Maideh: 82), ndërkohë që, po në të njëjtin ajet, tregohet se të krishterët janë më miqësorë me muslimanët: *"Ndërsa do të vëresh se më të afërmit si miq për besimtarët janë ata që thanë: "Ne jemi nesara-të krishterë". Këtë ngase prej tyre (të krishterëve) ka dijetarë (ulema) dhe të devotshëm, dhe se ata nuk janë kryeneçë".* (El-Maideh: 82)

Pikërisht ky është shkaku se numri i çifutëve që pranuan islamin është mjaft i kufizuar, si rezultat i fanatizmit, arrogancës dhe pretendimit të tyre se gjoja janë "populli i zgjedhur i Zotit", ndërkohë që në Islam kanë hyrë popuj të tërë krishterë, si banorët e Shamit, Egjiptit, Afrikës Veriore, Anadollit etj. Historia na tregon se çfarë intrigash kanë thurur çifutët për muslimanët, të cilat kanë lënë gjurmë të thella në shpirtin e muslimanëve.

SHKAKU I VËRTETË I BETEJËS SONË ME ÇIFUTËT

Në fakt, beteja mes nesh dhe çifutëve filloi vetëm për një shkak të vetëm, sepse çifutët rrëmbyen tokën tonë, tokën e Islamit, tokën e Palestinës, dhe dëbuan prej saj popullin tonë, banorët e saj autoktonë, duke imponuar ekzistencën e tyre të huaj me zjarr dhe hekur, me dhunë dhe gjak. Po flet shpata, ndaj hesht ti, o pendë! Kjo betejë do të vazhdojë mes nesh dhe çifutëve, për sa kohë të ekzistojë shkaku e saj dhe se, armëpushimi do të vazhdojë të refuzohet, nëse bazohet mbi njohjen nga ana e jonë të "së drejtës" së grabitësit mbi tokën që ka grabitur, sepse askush nuk ka të drejtë të heqë dorë nga toka islame. Mes nesh dhe Izraelit mund të bëhet një armëpushim për një periudhë kohore të gjatë apo të shkurtër, në të cilën të dyja palët ndalojnë luftimet, mbretëron siguria dhe shkëmbejnë disa marrëdhënie reciproke. Mirëpo parimi "toka në shkëmbim të paqes" është me të vërtetë një parim i huaj, i imponuar nga forca brutale e armikut e asgjë më shumë, sepse toka është toka jonë, jo tokë e tyre, nga e cila gjoja ai hiqka dorë në shkëmbim të paqes! Edhe atë paqe të sakatuar, Izraeli e refuzon në fund, sepse ai do të marrë, por jo të japë.

KARAKTERI FETAR I BETEJËS

Kjo nuk e mophon karakterin fetar të betejës, sepse beteja, edhe pse bëhet për hir të tokës, ka motivet dhe qëllimet e saj fetare. Çdo betejë, në të cilën hyn muslimani, qoftë për të mbrojtur një të drejtë, për të kundërshtuar një gjë të pavërtetë, për të rivendosur drejtësinë apo për t'iu kundërvënë një padrejtësie, është betejë fetare, sepse bëhet në rrugën e Allahut. Allahu i Lartmadhëruar thotë: *"Ata që besuan, luftojnë në rrugë të All-llahut, e ata që nuk besuan, luftojnë në rrugën e Tagutit."* (En-Nisa: 76) Islami i obligon muslimanët që të solidarizohen në mbrojtje të tokës së Islamit, duke e konsideruar atë si llojin më të shenjtë të xhihadi dhe të gjithë ata që bien shëhidë për të, si shëhidët më të mëdhenj. Xhihadi për mbrojtjen e atdheut është një "farz ajn" (obligim personal) për banorët e atij vendi deri sa të çlirohet dhe nëse banorët e atij vendi nuk mjaftojnë për ta mbrojtur atë tokë, atëherë obligohen të gjithë ata që janë fqinjë dhe kështu

më radhë, derisa të përfshihen të gjithë muslimanët. Sheriati Islam nuk i lejon asnjë muslimani të heqë dorë, qoftë edhe nga një pëllëmbë toke islame. Kur kjo tokë është e para e dy kibleve dhe xhamia e tretë më e shenjtë, atëherë xhihadi për çlirimin e saj është detyrë akoma më e madhe, me e ndershme dhe më me vlerë në fenë e Allahut.

Kur grabitësit e saj na luftojnë të shtyrë nga motivet dhe ëndrrat e tyre fetare, atëherë për ne është obligim edhe më i madh që t'i luftojmë ata, ashtu siç na luftojnë. Nëse na luftojnë me Teurat, atëherë i luftojmë me Kur'an. Nëse ju referohen mësimave të Talmudit, atëherë ne ju referohemi haditheve të Buhariut dhe Muslimit. Nëse thonë: Ne madhërojmë të shtunën!, atëherë u themi: Ne madhërojmë xhumanë! Nëse thonë: Tempulli!, ne themi: Aksaja! Nëse na luftojnë nën flamurin e hebraizmit, atëherë ne i luftojmë nën flamurin e Islamit. Nëse i rekrutojnë ushtarët në emër të Musait, atëherë ne i rekrutojmë në emër të Musait, Isait dhe Muhamedit (Paqja qoftë mbi të gjithë ata), sepse ne jemi shumë më të afërt me Musain se sa ata.

IV

KOTËSIA E PRETENDIMEVE TË ÇIFUTËVE PËR KUDSIN DHE PALESTINËN NË PËRGJITHËSI

Çifutët dhe sionistët kanë pretendime të mëdha mbi gjoja të drejtën e tyre mbi Kuds dhe të gjithë Palestinën, bile mburren me këto pretendime, të cilat janë krejtësisht të pabaza, si në aspektin fetar dhe as atë historik, ndonëse ia mveshin ato padrejtësisht fesë dhe historisë.

ÇIFUTËT NUK KANË ASNJË TË DREJTË MBI KUDSIN DHE PALESTINËN

Konfirmojmë këtu, në një mënyrë që të mos mbesë asnjë dyshim, se Kudsi është arab dhe musliman, ashtu siç është edhe e tërë Palestina, arabe dhe islame. Çifutët nuk kanë asnjë të drejtë mbi të, që t'ua rrëmbejnë atë banorëve të tij dhe ta shndërrojnë në kryeqytetin e shtetit të tyre të ngritur mbi grabitjen dhe agresionin. Çifutët pretendojnë se kanë të drejtë fetare dhe historike mbi Palestinën, por në fakt ata ua kanë grabitur tokën të tjerëve dhe nuk kanë as të drejtën më të vogël mbi këtë tokë, as në aspektin historik dhe as në atë fetar, siç do ta sqarojmë në vijim.

DISKUTIM I PËRGJITHSHËM

Para se të hyjmë në diskutimin e gjoja së drejtës së çifutëve mbi Palestinën, dua t'u bëj atyre një pyetje: Përse kjo e drejtë nuk u shfaq gjatë gjithë shekujve të shkuar? Bile përse nuk u shfaq që në fillimin e daljes në dritë të sionizmit politik të organizuar të krijuar nga Herceli? Dihet se Palestina nuk ishte kandidate për të qenë atdhe kombëtar për çifutët, por ishin disa vende të Afrikës dhe Amerikës së Veriut, ndërsa mendimi për Palestinën, me cilësinë e saj si "Toka e Premtuar", u shfaq shumë më vonë. Herceli u përpoq të marrë një vend në Mozambik, pastaj në Kongon belge dhe po ashtu vepruan edhe disa nga kolegët e tij bashkëthemelues të levizjes politike sioniste. Maks Nordau u mbiquajt me nofkën "Afrikani", ndërsa Hajim Vajcmani "Ugandezi". Më pas u propozuan Argjentina (1897), Qipro (1901), Sinai (1902) dhe përsëri Uganda (1903) me propozimin e qeverisë britanike. Herceli u zhgënjye shumë, sepse çifutëve të botës nuk u pëlqente ideja e krijimit të një shteti politik çifut, si për shkaqe ideologjike, ashtu edhe se nuk dëshironin të shpërnguleheshin nga ato shtete, në të cilat jetonin, bile kongresi i rabinëve, i mbajtur në Filadelfia të SHBA-së nga fundi i shekullit të 19-të, doli me një deklaratë, në të cilën thuhej: *"Mesazhi shpirtëror që bartin çifutët bie ndesh me krijimin e një bashkimi*

politik të ndarë çifut!" I ndodhur përballë kësaj situatë, Hercel filloi të mendonte për gjetjen e një mënyre për t'iu kundërvënë këtij qëndrimi, derisa i erdhi ideja që ta shndërronte këtë temë në një çështje fetare, e cila do të ndizte ndjenjat e popullit çifut. Pa se Palestina është i vetmi vend, i cili i shkonte për shtat kësaj thirrje të re, sepse çifutët kanë lidhje historike me të dhe se aty kanë vendet e shenjta fetare. Kështu në shtizën e këtij projekti u ngrit flamuri i fesë dhe u ndezën ndjenjat e çifutëve. Triumfi mendimi i Hercelit, ndonëse pas vdekjes së tij. Në vitin 1905, Kongresi botëror çifut përkrahu idenë e atdheut çifut në Palestinë, një vit pas vdekjes së Hercelit.

PRETENDIMI I TË DREJTËS HISTORIKE

Historikisht dihet se të parët që e ndërtuan Kudsën ishin jebusët, një fis i lashtë arab, të cilët, së bashku me ken'anitët, kishin ardhur nga Gadishulli arabik rreth 30 shekuj para erës sonë. Asokohe ai quhej Urshalim apo qyteti i Shalimit, i cili ishte perëndia e jebusëve, ndërkohë që e ruajti edhe emrin e parë Jebus, sipas emrit të fisit të jebusëve. Ky emër është përmendur edhe në Teurat. Më pas, Kuds dhe e gjithë Palestina u banua nga arabët ken'anitë dhe popuj të tjerë për shumë shekuj, deri në ardhjen e Ibrahimit (a.s.), i cili aty erdhi pasi migroi nga vendi i tij i origjinës, Iraku. Së bashku me të shoqen, Sarën, hynë në Palestinë dhe asokohe, ai ishte në moshën 75 vjeçare, siç thonë librat e Dhjatës së Vjetër. Kur Ibrahim mbushi 100 vjeç, lindi i biri, Is'haku.¹ Ibrahim vdiq në moshën 175 vjeç pa zotëruar asnjë pëllëmbë toke të Palestinës, bile kur i vdiq gruaja, Sara, ju kërkoi palestinezëve t'i jepnin një copë toke për të varrosur² Sarën. Kur mbushi 60 vjeç, Is'haku i lindi i biri, Ja'kubi, ndërsa në moshën 180 vjeçare Is'haku vdes pa lënë asnjë pëllëmbë tokë në pronësi. Pas vdekjes së të atit, Ja'kubi, së bashku me të bijtë, shkon në Egjipt dhe aty vdes në moshën 147 vjeç. Kur hyri në Egjipt, kishte me vete 70 bij dhe nipër dhe ishte 130 vjeç.³ Kjo do të thotë se Ibrahim, së bashku me birin e tij, Is'hakun, dhe me nipin e tij, Jakubin, kishin jetuar në Palestinë rreth 230 vjet. Gjatë gjithë kësaj periudhe ata konsideroheshin si njerëz të huaj dhe nuk zotëronin asnjë pëllëmbë toke të Palestinës.

Sipas Teuratis, periudha që izraelitët kaluan në Egjipt deri kur Musai i nxorri prej tij ishte 430 vjet⁴. Edhe aty ata jetuan si të huaj dhe nuk zotëronin asgjë. Kurse periudha që Musai kaloi me izraelitët në Sinai zgjati 40 vjet. Pra, që nga koha kur Allahu u dha premtimin izraelitëve kaluan 700 vjet dhe ata akoma nuk zotëronin asgjë në Palestinë. Musai vdiq pa hyrë në tokën e Palestinës. Hyri vetëm në lindje të Jordanisë, ku edhe vdiq.⁵ Ai që hyri në Palestinë pas tij ishte Jushua, i cili vdiq pasi shfarosi banorët e saj, siç rrëfen Teurati. Tokën ua ndau fiseve izraelite, por nuk vuri as mbret dhe as themeloi ndonjë mbretëri. Pas tij sunduan gjykatësit 200 vjet dhe pas gjykatësve, vjen periudha e mbretërve: Shauli, Davudi dhe Sulejmani, të cilët sunduan rreth 100 vite apo më pak. Kjo është edhe periudha e shtetit të tyre dhe periudha e artë për ta. Pas Sulejmanit, mbretëria e tij u nda mes dy bijve të tij. Jehuda sundoi në Orosolim, ndërsa Izraeli në Shekem (Nablus). Lufta mes tyre ishte e rreptë dhe e pandalshme, deri në fillimin e invazionit të babilonasve, të cilët i fshinë ata nga faqja e dheut, shkatërruan Tempullin dhe Orosolim, dogjën Teuratin dhe i skllavëruan të gjithë ata që mbetën gjallë, siç dihet historikisht.

¹ Zanafilla: 12

² Zanafilla: 23

³ Zanafilla: 46

⁴ Zanafilla: 15

⁵ Eksodi: 3

Në librin e tij "Po afrohet premtimi i vërtetë, o Izrael!", shejh Abdulmuizz Abdussettar komenton në lidhje me këtë gjë: Nëse e përmbledh të gjithë periudhën që izraelitët kaluan në Palestinë si pushtues dhe shkatërrues, nuk e kalon periudhën që kaloi Anglia në Indi apo Hollanda në Indonezi! Nëse një periudhë e tillë të jep të drejtën historike, atëherë këtë të drejtë duhet ta kërkojnë edhe anglezët dhe holandezët. Sikur toka të zotërohej duke u bazuar mbi periudhën e qëndrimit në një vend si refugjat, atëherë më shumë të drejtë do të kishin të kërkonin pronësinë mbi Egjiptin, sepse atje qëndruan 430 vjet, e jo të kërkonin Palestinën, ku Ibrahim me të bijtë jetuan 200 vjet dhe kishin hyrë dy vetë e kishin dalë prej saj vetëm 70 vetë! Në fakt, izraelitët nuk pretendojnë të drejtën e pronësisë vetëm mbi tokën e Palestinës, por pretendojnë të drejtën e pronësisë mbi të gjithë rruzullin tokësor.

Allahu i Lartmadhëruar thotë: *"Dhe tokën e bëri të shtrirë për krijesat."* (Err-Rrahman: 10) Ndërsa ata thonë: *"Dhe kur i Lartmadhëruari i ndau bijtë e Ademit në popuj e fise dhe i shpërndau nëpër tokë sipas numrit të fiseve të bijve të Izraelit!"*¹ Sipas asaj që thuhet në librin e Jozesë², ata thonë: *"Çdo vend që shkelin këmbët tuaja është i juaj"*, ndaj në bazë të këtij parimi dhe ligji, ju lind e drejta që të kërkojnë Egjiptin dhe çdo vend që kanë shkelur. Në katastrofën e 5 korrikut të vitit 1967, i dërguari i agjencisë "Associated Press" pyeti një ushtar izraelit: *"Cilët janë kufijtë e shtetit të Izraelit?"* Ushtari iu përgjigj plot me fodullëk dhe arrogancë: *"Aty ku ve këmbën, duke i rënë më këmbë tokës".*³

E drejta historike që pretendojnë, siç thotë shejh Abdulmuizzi, nuk është veçse një mit dhe mburrje e kotë, sepse ata jetuan në Palestinë si të huaj, siç e pohojnë këtë edhe librat e tyre. A mundet i huaji apo kalimtari të kërkojë të drejtën e pronësisë mbi tokën ku ka kaluar apo mbi pemën, nën hijen e së cilës ka fjetur dhe ka pushuar një orë? Lere më kur merr parasysh se ata nuk kanë qëndruar atje të sigurtë, duke punuar dhe investuar, por vetëm duke ndërmarrë një vazhdë sulmesh të përgjakshme dhe luftërash të pandërprera, si mes vete, pra mes Jehudës dhe Izraelit, ashtu edhe kundër palestinezëve.

Sipas librave të tyre, numri i palestinezëve të vlarëve prej tyre arriti në 200 mijë⁴, ndërsa numri i atyre që vrau Davudi më pas ishte më shumë se 100 mijë⁵, por më pas i kaploi pushtimi babilonas dhe i shpërndau. Akoma pa u shpërndarë mirë nga pushtimi babilonas, ia behu pushtimi romak, i cili shfarosi dhe shkatërroi çdo gjë. Më pas erdhi çlirimi islam, i cili i gjeti të shpërndarë nëpër tokë dhe të ndaluar nga qëndrimi në Oroshalim, aq sa patriarku Sofronius, patriarku i Kudsit, i vuri prijësit të besimtarëve Umerit si kusht për dorëzimin e çelsave të qytetit, moslejimin e hyrjes dhe qëndrimit të çifutëve në Ilija (Kuds). Arabët hynë në Kuds, pasi bizantinët e boshatisën qytetin nga çifutët. Pas kësaj, dalëngadalë banorët e Kudsit pranuan Islamin dhe arabët vazhduan të jetojnë atje për më shumë se 1400 vjet. A nuk kanë edhe arabët të drejtë historike mbi Kuds dhe Palestinën ashtu si çifutët?⁶

DISKUTIM I QETË

¹ Ligji i përtëritjes: 32.

² Po aty

³ Gazeta "El-ahbar" e datës 10 Qershor 1967.

⁴ Shih: Libri i Gjykatësve

⁵ Mbretërit: 2,3.

⁶ Shih: "Ikterebel-vaëdul-hakk ja israil" me autor shejh Abdulmuizz Abdussettar, faqe 17-21 dhe libri "Hel li beni israil hukukun teuratije fi filistin el-arabijje" me autor Muhammed Ahmed Ebu Faris, botuar nga "Bejtul-hikmeh lil-iëlam ven-neshri vet-tevzië".

I shtojmë këtyre fakteve një diskutim të qetë, me të cilin plotësojmë hedhjen poshtë të pretendimit mbi gjoja të drejtën historike, mbi bazën e së cilës, çifutët pretendojnë se Palestina është toka e baballarëve dhe gjyshërve të tyre.

Autori i librit “Historia e çifutëve” thotë: Nuk ka asnjë dyshim se Davudi, për të cilin thuhet se në kohën e tij mbretëria e Izraelit arriti kulmin e zgjerimit, nuk arriti ta shtrinte sundimin e tij as në rajonin mes Nilit dhe Eufratit, as në të gjithë tokën e ken’anitëve, bile as në zonën malore në lindje të Palestinës. Faktet historike konfirmojnë se maksimumi i territorit të sunduar nga Izraeli nuk ka ndodhur në kohët e lashta, por në kohët e sotme, kur ata pushtuan tërë tokën e Palestinës, rrafshnaltën e Golanit (Xhulanit), jugun e Libanit dhe gadishullin e Sinait. Kjo ndodhi për herë të parë në vitin 1967. Në kohën e Davudit, izraelitët nuk ishin të pranishëm në asnjë zonë të bregdetit palestinez, as në Galile (Xhelil) në veri të Palestinës, me përjashtim të një zonë të vogël në Tel-lul-Kadi dhe as në shkretëtirën e Negev (Nakabit) në jug. Në atë kohë, prania e tyre ishte e kufizuar në disa zona malore të rajonit që shtrihej nga Dani (Tel-lul-Kadi) në veri deri në Bar Sheba (Bi’ërus-seb’ë) në jug.

Do të shohim se priftërinjtë, të cilët riformuluan librat e “Dhjatës së Vjetër” në Babiloni gjatë shekullit të gjashtë para erës sonë, huazuan nga shkrimet egjiptiane rrëfimin mbi luftërat e Tutmesit III, mbretit më të madh të kohës së lashtë, për formimin e perandorisë egjiptiane, e cila shtrihej nga Nili deri në Eufrat, siç e gjejmë të gdhendur në hieroglifët e shkruara mbi muret e tempullit të Karnakut dhe ia mvëshën të gjitha këto rrëfimeve mbretit të tyre Davud. Bile nuk u munduan as ta ndreqin pak atë pjesë që huazuan nga burimet egjiptiane dhe e futën, pa i bërë ndonjë ndryshim të madh, mu në mes të rrëfimit kryesor. Duket qartë se ajo pjesë nuk ka fare lidhje me pjesët e tjera të rrëfimit. E shohim Davudin e bijve të Izraelit, në krye të një ushtrie prej 600 burrash, të përfshihet në konfliktin e brendshëm ndërmjet fiseve izraelite apo në luftë kundër palestinezëve dhe papritmas hasim në hollësi të një beteje të madhe të zhvilluar nga ushtri të rregullta në disa vende të fortifikuara në tokën pjellore të Hilalit. Priftërinjtë nuk u interesonte saktësia e rrëfimit historik, por qëllimi i tyre kryesor për trillimin e këtyre fitoreve madhështore ishte nxitja e izraelitëve që të braktisnin adhurimin e idhujve dhe t’i ktheheshin fesë së Musait, në mënyrë që Zoti i tyre t’i ndihmonte kundër armiqve.

Duhet të përmendim patjetër, qoftë edhe shkurtimisht, çfarë bënë babilonasit dhe romakët me bijtë e Izraelit, pasi fati e desh që ata t’i nënshtronin dhe ndëshkonin këta të fundit për fesadin e tyre mbi tokë dhe despotizmin e tyre të padrejtë.¹ Në vitin 597 p.e.s, mbreti babilonas Nebukadnecar pushtoi Jerusalemin dhe shumicën e banorëve të tij i mori rob në Babiloni. Me nxitjen e Egjiptit, popullsia e mbetur ngriti krye kundër zotërinjve të rinj. Atëherë mbreti babilonas erdhi vetë dhe e rrethoi Jerusalemin. Pas një rrethimi që zgjati dy vjet, në vitin 588 p.e.s, qyteti u dorëzua dhe u shkatërrua. Babilonasit lanë në qytet vetëm njerëzit e dobët, kurse pjesën tjetër e morën me vete si skllevër në brigjet e lumit Eufrat. Që nga ajo kohë, siç thotë profesor Muhamed Subejhi, mori fund prania e çifutëve në Palestinë si qeveri me pushtet dhe popull që i bindet asaj, duke mbetur vetëm kuptimi fetar, pra se janë një popull me fise, prejardhja e të cilëve daton që nga Ibrahim (a.s.).

Kjo është përmbyllja e çifutëve në Jerusalem, në atë që dikur quhej mbretëria e Izraelit, të cilën e themeloi Davudi (a.s.) dhe e cila, më pas u nda në Jehuda dhe Izrael. Pas Sulejmanit, në Jeruzalem sunduan 20 mbretër deri në fillimin e skllavërimit babilonas, pra nga viti 930 p.e.s (vdekja e Sulejmanit) deri në vitin 586 p.e.s. Ndërsa për sa i përket mbretërisë veriore, e cila quhej Izrael, me kryeqytet të saj Shekemin (Nablusin), në vitin 930 p.e.s. e sundoi biri i dytë i

¹ Shih: “Tarihul-jehud” me autor Ahmed Uthmanin 1/136, 137.

Sulejmanit, por edhe ekzistenca e saj mori fund shpejt. Në vitin 722, atë e sulmoi Sargoni II, mbreti i Asirisë dhe e shkatërroi, duke i shpërngulur të gjithë banorët e tij në lindje të Eufratit dhe duke sjellë në vend të tyre banorë të rinj nga Iraku. Këtë mbretëri e sunduan 19 mbretër, të cilët jetuan mes trazirash dhe koalicionesh të brishta me paganët, në luftë me kushërinjtë e tyre në Oroshalim.

Nëse llogarisim jetën e këtyre dy shteteve, del se Oroshalimi (Jehuda) zgjati 434 vjet, duke përfshirë këtu sundimin e Saulit, Davudit dhe Sulejmanit, ndërsa Izraeli vetëm 298 vjet, që nga koha e Saulit (në vitin 1020 p.e.s.). Siç e shohim, sovraniteti i çifutëve mbi një pjesë të kufizuar të tokës së Palestinës mori fund rreth gjashtë shekuj para lindjes së Mesihut (a.s.). Tani, pas njëzet e pesë shekujsh e gjysmë, mundohen ta rikthejnë edhe njëherë këtë histori të largët. Dhe çfarë historie dhe rikthimi! Flasim për "sovranitetin" mbi një copë tokë dhe për fundin e tij, ndërsa fundi i pranisë çifute në Palestinë u vonua edhe ca kohë më pas deri në sundimin romak (në vitin 70), siç do të shohim më pas.

RRËFIMI I KUR'ANIT PËR FESADIN E IZRAELITËVE DHE DËNIMIN E TYRE

Kur'ani flet për këto dy funde: humbjen e sovranitetit të tyre, si rrjedhojë e skllavërimit babilonas dhe fundin e pranisë së tyre, si pasojë e shtypjes romake, në këto ajete të shenjta:

"Ne u kumtuam në libër beni israilëve: "Ju do të bëni shkatërtime dy herë në tokë dhe do të tejkaloni duke bërë zullum të madh". (El-Israë: 4)

"Kur erdhi koha e premtimit të parë, Ne dërguam kundër jush njerëz Tanë, që ishin të fuqishëm e të ashpër (sulmues) dhe ata hulumtuan (rreth e përçark) përreth vendit (duke mos u frikësuar). E ai (ndëshkim) ishte vendim i prerë". (El-Israë: 5)

"Pastaj, Ne ua kthyem juve mbisundimin kundër atyre, ju përforcuam me pasuri e me djem dhe ju shtuam më së shumti". (El-Israë: 6)

"Nëse bëni mirë, bëni për vete, e nëse bëni keq, bëni kundër vetes. E kur vjen koha e fundit (herën e dytë Ne i dërgojmë) që t'ju shëmtojnë fytyrat tuaja, që të hyjnë në xhaminë (Aksa) sikurse hynë herën e parë dhe që të shkatërrojnë rrënjësisht atë që arrijnë. Zoti juaj do t'ju mëshirojë (nëse pendoheni), e nëse ju i ktheheni (të keqes), kthehemi (me ndëshkim) edhe Ne". (El-Israë: 7-8)

AJETET E SURES ISRAË DHE MENDIMI I DISA DIJETARËVE BASHKËKOHORË

Disa dijetarë bashkëkohorë, si shejh Shaaravi, shejh Abdulmuizz Abdussettari dhe të tjerë, mendojnë se hera e parë e fesadit të izraelitëve në tokë, është gjatë kohës së profetësisë së të Dërguarit të Allahut (s.a.v.s.), kur fiset çifute Benu Kajnukaë, Benu Nadir e Benu Kurejdha si dhe banorët e Hajberit, thurën intriga dhe ngritën kurthe kundër të Dërguarit dhe sahabëve të tij, por Allahu i ndihmoi ata. Robërit, të cilët Allahu u vuri mbi kokë, ishte i Dërguari i Allahut dhe sahabët e tij. Argument për këtë gjë është lavdërimi që ju bëhet si dhe afërsia e tyre tek Allahu, në fjalën e Tij "robërit tanë". Kurse fesadi i tyre i dytë është ajo që bëjnë sot: mendjemadhësia dhe despotizmi i tyre i madh, përdhosja e gjërave të shenjta, nëpërkëmbja e të drejtave, gjakderdhja etj. Pa dyshim se premtimi i Allahut do të realizohet dhe ata do të marrin një mësim dhe ndëshkim të merituar, sepse Ai do t'u vendosë atyre mbi kokë muslimanët, ashtu si edhe më parë.

HEDHJA POSHTE NGA NE E KËTIJ MENDIMI DHE ARGUMENTET PËR KËTË GJË

Unë mendoj se ky komentim është i dobët për disa arsye:

Së pari: Sepse fjala e Allahut: *“Ne u kumtuam në libër beni israilëve”*, pra i ndalua dhe i mësuam ata në Libër, domethënë në Teurat, siç thotë më parë: *“Ne i dhamë Musait Librin (Teuratin)”*, si dhe ajo që rrëfëhet në Libër, pra në librat e Teuratis, dëshmon se të dyja këto herë kanë ndodhur më parë, siç përmendet në librin e Ligjit të Përtërirë në Teurat.

Së dyti: Sepse fiset Benu Kajnukaë, Benu Nadir dhe Benu Kurejdha nuk përfaqësojnë bijtë e Izraelit, për sa i përket fuqisë dhe sundimit të tyre, por janë vetëm një pjesë e vogël e tyre, pas shpërndarjes së tyre nëpër botë.

Së treti: I Dërguari i Allahut dhe sahabët nuk i rrënuan trojet e bijve të Izraelit, siç përmendet në ajetin e shenjtë, sepse asokohe ata nuk zotëronin troje të veta, por ishin trojet e arabëve në tokën e arabëve.

Së katërti: Fjala e Allahut *“robërit Tanë”* nuk do të thotë se ata ishin nga robërit e Tij të mirë, sepse Allahu i ka konsideruar si robër të Tij edhe jobesimtarët dhe mëkatarët, siç thotë në fjalën e Tij: *“A i thirrët ju robtë e Mi që t’ju adhurojnë, apo ata vetë e humbën rrugën?”*, (El-Furkan: 17) si dhe në ajetin: *“Thuaj: “O robërit e Mi, të cilët e keni ngarkuar me shumë gabime veten tuaj, mos e humbni shpresën ndaj mëshirës së All-llahut...”*. (Ez-Zumer: 53)

Së pesti: Fjala e Allahut: *“Pastaj, Ne ua kthyem juve mbisundimin kundër atyre, ju përforcuam me pasuri e me djem dhe ju shtuam më së shumti”*. (El-Israë: 6) tregon për dhuntinë që ju pati dhënë çifutëve, por Allahu nuk ju jep dhunti izraelitëve në luftë kundër muslimanëve.

Së gjashti: Allahu u dha epërsi izraelitëve kundër armiqve të tyre, pasi i pati qortuar herën e parë, sepse ata u përmirësuan dhe u ndreqën, siç thotë Kur’ani: *“Nëse bëni mirë, e bëni për vetë”*. Por çifutët, siç kemi parë dhe mësuar, nuk janë përmirësuar dhe nuk janë ndrequr aspak (pas ardhjes së Islamit), ndaj edhe Allahu u vuri mbi kokë Hitlerin dhe të tjerë, siç e sprovon zullumqarin me zullumqar. Që prej gati një shekulli, ata thurin intriga dhe komplete kundër nesh, me qëllim që të na vjedhin tokën. Kur janë përmirësuar ata, që Allahu t’u japë atyre rradhën kundër nesh?

Së shtati: Allahu i Lartmadhëruar për herën e dytë (e të fundit) thotë: *“që të hyjnë në xhaminë (Aksa) sikurse hynë herën e parë dhe që të shkatërrojnë rrënjësisht atë që arrijnë ...”*. (El-Israë: 7) Muslimanët nuk kanë hyrë në xhaminë e tyre asnjëherë me shpatë dhe dhunë e as nuk kanë bërë rrëime, bile nuk ka qenë asnjëherë në natyrën e muslimanëve të rrënojnë dhe të shkatërrojnë gjatë luftërave dhe çlirimeve të tyre, por kjo është natyra e babilonasve dhe romakëve, të cilët i nënshtroan izraelitët.

Së teti: Ajo, për të cilën komentatorët e hershëm janë të një mendimi, është se këto dy herë kanë ndodhur dhe se Allahu i ka dënuar ata në secilën herë. Nuk mund të ketë dënim më të madh për ta se sa disfata, robëria, nënshtimi dhe nënçmimi që patën nga babilonasit, të cilët e fshinë nga faja e dheut shtetin e tyre, dogjën librin e tyre të shenjtë dhe shkatërruan krejtësisht tempullin e tyre. Po ashtu edhe goditja përfundimtare nga romakët, e cila i dha fund pranisë së tyre në Palestinë dhe i shpërndau ata nëpër botë si mos më keq, siç thotë Allahu i Lartmadhëruar: *“Ne i shpërndajmë ata në grupe nëpër tokë; prej tyre ka të mirë, por edhe jo të tillë. Ne i provuam me të mira e me të këqija, në mënyrë që të tërhiqen nga e keqja.”* (El-Aaraf: 168)

Është e qartë se sot ata u nënshtrohen ligjit hyjnor, i cili mishërohet në fjalën e Allahut të Lartësuar: *“E nëse ju i ktheheni (të keqes), kthehem (me ndëshkim) edhe Ne.”* (El-Israë: 8) Dhe ja, ata tani u janë kthyer përsëri fesadit, kryelartësisë dhe tiranisë, ndaj është ligj i Allahut që t’u kthehet atyre me dënim, i cili do t’i zbrapsë, edukojë dhe t’u tregojë sa ç’aftësi kanë. Këtë e konfirmon edhe ajeti kuranor: *“Përkujto (o i dërguar) kur Zoti Yt shpalli qartas se mbi ta do të vë, deri në ditën e kijametit, sundimin e ndonjë që ka për t’ua shijuar atyre mundimin më të shëmtuar. Vërtet Zoti yt ndërmerr shpejt dënimin, Ai edhe fal e mëshiron shumë.”* (El-Aaraf: 167)

Rrënimi i parë, i cili u erdhi nga babilonasit dhe për të cilin, flet edhe Kur’ani, siç shohim, ka pasur një ndikim tepër të madh tek çifutët, sepse ai e fshiu nga faqja e dheut pjesën më të madhe të pranisë çifute në Palestinë. Me shumë lehtësi, asirianët e Sargonit arritën që të dëbonin popullatën e provincës së Izraelit, ndërsa babilonasit e Nebukadnecarit ata të provincës së Jehudës. Kjo dëshmon se rrënjët e izraelitëve nuk kanë qenë të thella në tokën e Palestinës. Me përjashtim të Tempullit dhe pallatit të Sulejmanit, pothuajse nuk kanë mbetur gjurmë të pranisë së tyre nëntë shekujsh përpara internimit. E gjitha që mund të themi është se ata u ngulitën në një pjesë të tokave të ken’anitëve, nëpër fshatra të vogla, bile edhe qytetet e tyre u ngjasonin fshatrave, me përjashtim të Oroshalimit dhe Shekemit (Nablusit).¹

ÇLIRIMI ISLAM

Siç e përmendëm më parë, muslimanët e çliruan Kudsit në kohën e Umerit dhe nuk e morën atë në dorëzim nga çifutët, bile atje nuk kishte mbetur asnjë çifut, sepse romakët ua kishin ndaluar atyre hyrjen në Kuds që kur i kishin shpartalluar katër shekuj më parë. Një nga kushtet që i kishte vënë patriarku i Kudsit dhe që Umeri e kishte pranuar ishte që në të të mos banonin më çifutët. Marrëveshja e Umerit vazhdoi të respektohet dhe të zbatohet gjatë gjithë historisë islame, sepse muslimanët janë të urdhëruar që ta ndjekin rrugën e kalifëve të drejtë dhe udhërrëfyes, ndër të cilët bën pjesë pa asnjë dyshim edhe Umeri (r.a.). Mirëpo më vonë doli një marrëveshje e falsifikuar², nga e cila ishte fshirë teksti që i ndalonte çifutët të banonin në Kuds. Nuk e dimë se kur u falsifikua ajo marrëveshje, por që atëherë filloi infiltrimi çifut në qytetin e shenjtë, duke shfrytëzuar indiferencën e muslimanëve.

Historia e kryqëzatave na rrëfen se çfarë ndodhi me qytetin e shenjtë kur e pushtuan kryqtarët, të cilët vranë 60 mijë njerëz në xhaminë e tij. Qyteti mbeti në duart e tyre për 90 vjet deri në vitin 1187 kur e çliroi komandanti ngadhënjimtar musliman Salahuddin Ejubi (Allahu e mëshiroftë) pas fitores kundër kryqtarëve në betejën e njohur të Hittinit, duke plotësuar kështu atë që kishin filluar më parë dy komandantët e mëdhenj Imaduddin Zenki dhe i biri i tij, shehidi Nuruddin Mahmudi. Historia nuk i ka kushtuar rëndësi pranisë çifute në Palestinë dhe i ka trajtuar ata siç trajtohen dhimmijtë në shtetin islam (Dar-ul-islam) me tolerancë, nder, drejtësi dhe sjellje të mirë.

PËRPJEKJET E SIONIZMIT MODERN PËR T’I BËRË TRYSNI SHTETIT OSMAN

Por historia kujton shumë mirë përpjekjet e sionizmit modern për t’i bërë trysni shtetit osman, kryesisht në fazën e pleqërisë dhe dobësimit të tij, që t’u lejonte çifutëve të zotëronin pjesë të Palestinës. Këto trysni u bënë veçanërisht gjatë periudhës së sundimit të sulltan Abdulhamidit II (Allahu e mëshiroftë), i cili mbajti një qëndrim të nderuar, të cilin historia e kujton dhe e ka

¹ Shih: “El-Kudsu ve mearikuna el-kubraa” faqe 218-220 me autor Muhammed Subhin

² Shih: po aty: faqe 327-330.

shkruar me shkronja të arta. Në gazetën libaneze “Dita” (En-nehar) Dr. Hassan Hal-lak¹ ka shkruar një koment të bazuar në të dhënat historike, në të cilin thotë: Që kur sulltan Abdulhamidi II erdhi në krye të shtetit osman (1876-1909) vuri re rrezikun e zënies së tokave palestineze nga çifutët, ndaj qysh herët nxori disa fermane sulltanore, të cilat ua ndalonin çifutëve qëndrimin e përhershëm në Palestinë. Në vitin 1882 dolën disa vendime të reja në lidhje me këtë çështje si kundërvënie ndaj përpjekjeve të “Organizatës së Miqve të Sionit” për marrjen e lejes zyrtare për emigrim atje. Po në këtë periudhë, Lorens Olifanti u përpoq që ta fuste Oskar Shtrausin, ambasadorin amerikan në Stamboll, si ndërmjetës për t’i lejuar çifutët të emigronin në Palestinë, por përpjekjet e tij tek sulltani dhe zyrtarët osmanë dështuan. Përgjigja e sulltan Abdulhamidit ishte: *“Çifutët mund të jetojnë në paqe në çdo pjesë të mbretërisë, me përjashtim të Palestinës. Shteti osman i mirëpret të gjithë të përndjekurit, por nuk lejon krijimin e një mbretërie të çifutëve në Palestinë të ngritur mbi baza fetare. Çifutët që emigrojnë në tokat osmane duhet të bëhen qytetarë osmanë dhe duhet të pranojnë të respektojnë të gjitha ligjet perandorake në fuqi”*.

Për këtë arsye, sulltan Abdulhamidi bëri shumë kujdes në emërimin e mytesarifëve në Palestinë, duke emëruar ata persona që ishin të aftë të pengonin emigrimin çifut dhe vendosjen e tyre në qytetet e saj, në krye të të cilëve qëndronte mytesarifi i Kudsit, Rauf Pasha (1876-1888). Kur shteti osman e nuhati se disa shtete të huaja po ndihmonin infiltrimin e fshehtë të çifutëve në Palestinë, Porta e Lartë nxori vendimin e datës 29 qershor 1892, i cili ndalonte kategorikisht hyrjen në Palestinë të gjithë atyre që mbanin nënshtetësi të huaja. Këto firmame u përsëritën dhe ju dërguan të gjithë konsullatave të huaja, duke shprehur keqardhjen e shtetit osman për përkrahjen që këto shtete po u jepnin emigrimit çifut. Dokumentat e ministrisë së jashtme britanike (Foreign Office) konfirmojnë qëndrimin e prerë të shtetit osman kundër emigrimit çifut, ndër të cilat përmendim raportet e Diksonit, konsullit britanik në Kuds, i cili në raportin e datës 14 shkurt 1892, mes të tjerash thotë: *“Direktivat e nxjerra nga Porta e Lartë bëjnë të qartë se emigrimi çifut me qëllim vendosjen në Palestinë është i palejueshëm, ndërsa ata që dëshirojnë t’i vizitojnë këto vende si pelegrinë, do t’u lejohet të qëndrojnë 1-2 muaj, periudhë pas së cilës duhet të largohen menjëherë nga vendi”*.

Udhëheqësi sionist Teodor Hercel u përpoq të marrë një ferman nga sulltan Abdulhamidi II që t’u lejonte çifutëve të emigrojnë në mënyrë zyrtare dhe të organizuar. Për këtë qëllim ndërmjetësuan Papati, Anglia, Austria, Gjermania, Amerika dhe disa zyrtarë turq. Kur e pa se të gjitha përpjekjet e tij dështuan, atëherë Herceli filloi të mëndonte për domosdoshmërinë e zhdukjes së shtetit osman. Në një prononcim të tij, ai thotë: *“Zhdukja e shtetit osman ose copëtimi i tij është zgjidhja e vetme për krijimin e shtetit çifut. Nëse realizohet copëtimi i Turqisë në një të ardhme të afërt, atëherë shteti sionist, i cili do të ngrihet në Palestinë, do të jetë pengesë për të. Mirëpo nëse sulltani i pranon kërkesat dhe ofertat e çifutëve, kjo do të bëjë që politika e sionizmit ndaj tij të ndryshojë. Ne mund ta mbështesim fort sulltanin me para, nëse ai, për interesin tonë, heq dorë nga një copë toke, e cila nuk ka ndonjë vlerë të madhe për të”*. (Ditari i Hercelit: 13 Mars 1896)

Vizitën e parë që bëri në Stamboll më 18 qershor 1896, Herceli e bëri si gazetar dhe jo si udhëheqës sionist. Këtë vizitë e pasuan disa vizita të tjera, por pa dobi. Shprehja më e rëndësishme e qëndrimit të shtetit osman dhe sulltan Abdulhamidit II ndaj kërkesave sioniste është ajo që përmend Herceli në ditarin dhe kujtimet e tij, pas tronditjes së tij nga qëndrimi osman. Herceli e ka shënuar qartë qëndrimin e sulltanit, pasi ku i fundit ju përgjigj ndërmjetësve:

¹ Ky është profesor universitar në Bejrut dhe ka shkruar një libër për marrëdhëniet e Perandorisë Osmane me Palestinën.

"Nuk mund të shes as edhe një pëllëmbë të vetme të tokës, sepse ajo nuk është e imja, por e popullit tim. Populli im e ka fituar këtë perandori me gjak, e ka ushqyer më gjak dhe do ta mbulojmë po me gjakun tonë para se t'i lejojmë dikujt të na e rrëmbejë. Askujt nuk mund t'i jap ndonjë copë të saj. Çifutët le t'i mbajnë për vete miliardat e tyre. Nëse copëtohet perandoria, ndoshta atëherë çifutët mund ta marrin Palestinën pa kompensim, por ajo nuk do të copëtohet veçse mbi trupat tanë. Nuk do të pranoj kurrë të na copëtojnë, cilido qoftë qëllimi". (Ditari i Hercelit: 19 qershor 1986, faqe 378)

Deri sa vdiq (1904), Herceli nuk i pushoi përpjekjet për të marrë leje zyrtare për emigrimin e çifutëve në Palestinë, por të gjitha dështuan, gjë që e shtyu të mendojë për domosdoshmërinë e largimit të sulltan Abdulhamidit II nga froni, që të mund të realizohej ëndrra sioniste. Udhëheqësit e lëvizjes sioniste e panë të domosdoshme lidhjen me fuqitë ndërkombëtare, të cilat synonin nënshkrimin e shtetit osman dhe copëtimin e tij, e më pas bashkëpunimin me forcat turke kundërshtarë të pushtetit, të përfaqësuara nga organizata "Turqia e Re" dhe krahu i saj "Ittihad ve terakki" (Bashkim dhe përparim), e cila ishte një organizatë turanike fanatike antiarabe që luftonte kundër çdo gjëje që ishte arabe. Për këtë qëllim, të gjitha forcat sioniste, masone, dënme dhe fuqitë ndërkombëtare u bashkuan dhe filluan takimet intensive në celulat e Selanikut për thurjen e planeve për rrëzimin e sulltanit nga froni, pasi realizimi i ëndrrës sioniste kishte dështuar për sa kohë që ai ishte në fron. Dokumentat britanike dhe ato turke tregojnë qartë se shoqata "Ittihad ve Terakki" nuk ishte as turke dhe as islame. Që nga themelimi i saj, në mesin e udhëheqësve të saj nuk doli asnjë anëtar i vetëm me origjinë të pastër turke. Enver pasha është biri i një polaku, Xhavid beu ishte çifut dënme, Emanuel Karasuja ishte një çifut spanjoll, Talat pasha ishte bullgar me origjinë rome që e kishte pranuar Islamin sa për sy e faqe, Ahmed Rizai ishte gjysmë çerkez dhe gjysmë hungarez, Nesim Russo dhe Nesim Mazlija ishin çifutë dhe elementë aktivë në lëvizjen "Turqia e Re", e cila përgatiti revolucionin kundër sulltan Abdulhamidit II.

Këto forca të bashkuara arritën të kenë sukses në revolucionin e vitit 1908 dhe në rrëzimin nga froni të sulltan Abdulhamidit II në vitin 1909. Kështu sulltani i pagoi shtrenjtë qëndrimet e tij të nderuara ndaj Palestinës dhe arabëve. Shteti osman pas vitit 1909 nuk ishte më ai i para vitit 1909. Një nga personalitetet e qeverisë së re dhe turanizmit ishte Ahmed Xhemal pasha, nga i cili popujt libanez dhe sirianë vuajtën shumë në vitet (1915-1916). Ky njëri nuk ishte veçse pjellë e lëvizjes sioniste, dënmeve dhe "Ittihad ve Terakki", të cilat ishin armiq të arabëve dhe arabizmit.¹

Përmbledhja e këtij hulumtimi është ajo që thotë miku ynë Dr. Hassan Hat'hut: *"Çifutët jetuan në Palestinë për një periudhë të kufizuar kohore. Historia na mëson se kur çifutët hynë në Palestinë, nuk e gjetën atë bosh, gjithashtu edhe kur dolën prej saj, nuk e lanë atë bosh. Aty ishin banorët e saj palestinezë (filistinët e përmendur në Teurat) përpara çifutëve, me çifutët dhe pas tyre, të cilët akoma jetojnë atje edhe sot".* E drejta historike nuk ka asnjë bazë dhe meriton të quhet falsifikim historik.²

PRETENDIMI I SË DREJTËS FETARE

Çifutët pretendojnë se kanë të drejtë fetare mbi Palestinën. Shejh Abdulmuizzi thotë: Imam Muhamed Emin El-Husejni, myftiu i Palestinës dhe kryetari i Organizatës Supreme Arabe për Palestinën (Allahu e mëshiroftë) thotë: *"Vendosa t'i kthej vizitën përfaqësuesit të Britanisë dhe*

¹ Gazeta "En-nehar" e datës 23/04/1997.

² Shih: "Bi hadha elkallahe" nga Dr. Hassan Hat'hut, faqe 184.

guvernatorit të Palestinës. Ai më tha: Nëna ime e mori vesh se jeni këtu dhe dëshiron t'iu takojë. Unë i thashë: Mirë se vijë! Erdhi plaka dhe fjala e parë që më tha ishte: Mos dil kundër vullnetit të Zotit! I thashë: Zonjë! Kush mund të dalë kundër vullnetit të Zotit? Ajo më tha: Ju! I thashë: Po si? Ajo më tha: Ti nuk do t'ua japësh çifutëve tokën që ua dha Zoti! I thashë: Po kjo është toka ime dhe shtëpia ime. Si mund t'ua japë Zoti atyre këtë tokë? Po unë ku të shkoj? Ajo tha: Ky është vullneti i Zotit! Pasi mbaroi takimi, i thashë të birit: Nëna juaj është e mirë, por është e ndikuar nga çifutët. Ai më tha: Jo, por, ne protestantët, e besojmë këtë gjë dhe ungjijtë na japin shtet për këtë”.

Kur Britania publikoi Librin e Bardhë në vitin 1939, në të cilin përcaktonte numrin e emigrantëve çifutë në Palestinë, çifutët u revoltuan dhe organizuan protesta në kryeqytetet evropiane, duke thirrur: *“Libri i Shenjtë dhe jo Libri i Bardhë, na e jep të drejtën mbi Palestinën! Teurati dhe jo Libri i Bardhë, na e jep të drejtën tonë mbi Palestinën!”*¹ Këtë ndikim e shohim qartë në qëndrimet e presidentëve amerikanë që nga koha e Trumanit dhe e lexojmë qartë në kujtimet e Karterit, i cili deklaroi se themelimi i Izraelit bashkëkohor është realizim i profecisë së Teuratis! Këtë e prekim në politikën e Reganit, Bushit dhe Klintonit. Pikërisht kjo mishërohet në “dimensionin fetar të krishterë”² në konfliktin e Izraelit me arabët.

Letërsia çifute ka ndikuar shumë në formimin e doktrinës së krishterë dhe veçanërisht tek protestantët. Kjo letërsi vërtet rreth tre boshteve:

Së pari: Se çifutët janë populli i zgjedhur i Zotit dhe kombi i preferuar mbi të gjithë kombet e tjerë.

Së dyti: Se ekziston një besëlidhje hyjnore, e cila i lidh çifutët me tokën e shenjtë në Palestinë dhe se kjo besëlidhje, të cilin Zoti ia dha Ibrahimit, është një besëlidhje e përjetshme deri në Ditën e Gjykimit.

Së treti: Lidhja e besimit të krishterë në kthimin e Mesihut me krijimin e shtetit sionist, pra me ritubimin e çifutëve në Palestinë deri sa të dalë Mesihu në mesin e tyre.

Këto tre boshte janë ato që përbëjnë sot, ashtu si edhe në të shkuarën, bazën e sionizmit të krishterë, i cili lidh fenë me nacionalizmin dhe besimin fetar të krishterë e vë në shërbim të realizimit të përfitimeve çifute.³

Sionistët e krishterë besojnë se ardhjes së Mesihut duhet t'i paraprijnë tre shenja:

1. Themelimi i Izraelit, i cili u themelua në vitin 1948.
2. Pushtimi i qytetit të Kudsit, i cili u pushtua në vitin 1967.
3. Rindërtimi i tempullit të Sulejmanit mbi gërmadhat e Xhamisë El-Aksa. Për këtë gjë Izraeli po punon prej kohësh, duke bërë gërmime nën strukturën e Xhamisë El-Aksa, me pretekstin e kërkimit të antikitetëve të humbura çifute, në krye të cilave është Tempulli i supozuar.

¹ Shih: “Ikterebel-vaëdul-hakk” faqe 16.

² Në lidhje me këtë, dr. Jusuf El-Hasan ka shkruar një libër: “El-buëd ed-diniyy fis-sijasetil-emrikijje tuxhahes-siraë el-arabijj es-sahjunijj” botuar nga “Merkez Dirasat el-vahdetil-arabijje”.

³ Shih: “El-usulijje el-inxhilijje” nga Muhammed Semmak, faqe 36-38.

Dihet mirë se tempulli është rrënuar në kohët e lashta dhe megjithë kërkimet çifute, nuk është gjetur asnjë gjurmë e tij. Unë besoj se vazhdimi i këtyre gërmimeve rrezikon të shembë xhaminë e shenjtë si dhe jam i bindur se çifutët e dinë se kur do të ndodhë kjo gjë dhe janë ata që e përcaktojnë atë ditë ogurzezë, mos e dhëntë Zoti!

TË NDALEMI PAK NË DISKUTIMIN E PRETENDIMIT ÇIFUT

Dëshiroj të ndalem pak tek ajo që pretendojnë autorët të Dhjatës së Vjetër në një tekst, ku thuhet: *"Zoti i premtoi Ibrahimit (a.s.) se pasardhësve të tij do t'i jepte tokën e Palestinës, po kështu i premtoi edhe Is'hakut, si dhe nipit të tij, Jakubit (a.s.), i cili quhej me emrin Izrael".* Në bazë të këtij teksti, ata e quajnë Palestinën si Tokën e Premtuar. Me këtë rast, shtrojmë disa pyetje:

KUSH JANË PASARDHËSIT E IBRAHIMIT?

Së pari: Kush nënkuptohet me pasardhësit e Ibrahimit (a.s.): a janë ata bijtë e tij, të cilët rrjedhin nga gjaku i tij, apo janë bijtë e tij shpirtërorë, pra ata që ndjekin fenë e tij, pasojnë rrugën e tij dhe udhëzohen me udhëzimin e tij? Bijtë dhe nipat e tij prej gjaku, ashtu si i ati i tyre Ibrahim (a.s.), nuk zotëruan asnjë pëllëmbë të vetme nga kjo tokë. Atëherë kush nënkuptohet me fjalën "bijtë e tij"? Arsyetimi më i përshtatshëm logjik i profetësisë dhe afërsisë së tij tek Allahu, me të cilën u dallua (emërtimi i tij "Halilull-llah"), të çon në përfundimin se njerëzit më të afërt me të janë ata të cilët i besuan dhe ndoqën udhëzimin e tij. Pikërisht këtë thekson Kur'ani kur thotë: *"Njerëzit më me meritë për t'u thirrur në Ibrahimin, ishin ata që e ndoqën atë (besimin e tij) dhe ky Pejgamber me ata që besuan (ummeti i këtij). All-llahu është mbrojtës i besimtarëve."* (Al Imran: 68) Gjithashtu: *"Përkujto (O i dërguar) kur Zoti i vet, Ibrahimin e provoi me disa obligime, e ai i përbushi ato, e Ai i tha: "Unë po të bëj ty prijës (imam) të njerëzimit"! Ai tha: "(bën o Zot) Edhe nga pasardhësit e mi"! (Zoti) Tha: "Mirësinë Time nuk mund ta gëzojnë mizorët!"* (El-Bekareh: 124)

Ajeti kur'anor na sqaron se e drejta e udhëheqjes (imametit) nuk kalon sipas trashëgimisë dhe se zullumqarët nuk e meritojnë besën e Allahut, sepse shpërblimi i Allahut arrihet me vepra e jo me prejardhje, siç thotë Profeti i Islamit: *"Atë që e ul vepra e tij, nuk e ngre prejardhja e tij".* Ibrahim u distancua nga babai i tij, pasi u bind se ai ishte armik i Allahut, siç u distancua edhe nga populli i tij, kur e mohuan Allahun, siç thotë Allahu i Lartësuar: *"Ju e keni shembullin më të mirë të Ibrahim dhe te ata që ishin me të, kur i thanë popullit të vet: "Ne tërhiqemi prej jush dhe prej asaj që adhuron, pos All-llahut, nuk besojnë tuajën, prandaj ndërmjet nesh e jush është e hapët armiqësia e urrejtja derisa ta besoni vetëm All-llahun, Një!" (Nuk e keni shembull) Me përjashtim të fjalës së Ibrahim thënë babait të vet: "Unë do të kërkoj falje për ty, po unë nuk kam në dorë asgjë për ty te All-llahu!" Zoti ynë, vetëm Ty të jemi mbështetur, vetëm nga Ti jemi të kthyer dhe vetëm te Ti është e ardhmja!"* (Mumtehine: 4)

A NUK ËSHTË DHE ISMAILI PREJ PASARDHËSVE TË IBRAHIMIT?

Së dyti: Nëse presupozojmë se me fjalën "bijtë e Ibrahimit" nënkuptohen bijtë e tij nga gjaku, atëherë përse bijtë e Ismailit ndalohen nga kjo përkatësi, ndonëse Ismaili ishte djali i tij i parë? Përse Allahu, Gjykatësi i Drejtë, priret ndaj bijve të Izraelit kundër bijve të Ismailit? Në librin e Zanafillës, Teurati e përmend Ismailin, të birin e Ibrahimit, në më shumë se 12 vende, por izraelitët thonë se Ismaili ishte biri i skllaves Haxher, ndërsa Is'haku ishte biri i së lirës Sara. A nuk janë ata të dy bijtë e Ibrahimit dhe që të dy profetë e të dërguar të Allahut? A ka mundësi të privohen bijtë e babait nga trashëgimia vetëm se u përkasin nënave të ndryshme?

Shtrojmë këtu një pyetje tjetër e rëndësishme, të cilën dr. Hassan Hat'huti ua ka drejtuar çifutëve, në lidhje me dymbëdhjetë bijtë e Izraelit, Jakubit (a.s.). Teurati thotë se Izraeli u martua me dy vajzat e tezës së tij: Rahelën dhe Lian, si dhe me dy skllavet e tyre: Zilbën dhe Bilhan. Dy skllavet lindën gjashtë nga djemtë e Izraelit. Atëherë përse këta konsiderohen si bijtë e Izraelit, pa ju mohuar asgjë nga trashëgimia? Në lidhje me këtë, ata nuk kanë dhënë asnjë përgjigje. Shtimi i izraelitëve me anë të skllaveve ka vazhduar për shumë kohë, siç e përmendin librat e Dhjatës së Vjetër. Davudi kishte 100 gra dhe 200 skllave, ndërsa i biri i tij, Sulejmani, kishte 300 gra dhe 700 skllave. Pa diskutim se këto robëresha kanë lindur fëmijë me Davudin dhe Sulejmanin, dhe pa dyshim se fëmijët e këtyre robëreshave konsiderohen si izraelitë. Çfarë mund të thonë izraelitët për këtë?

KU ËSHTË DREJTËSIA E ZOTIT?

Së treti: Si ka mundësi që Allahu, Gjykatësi i Drejtë, i cili ia ka ndaluar Vetes padrejtësinë dhe e ka bërë atë të ndaluar për robërit e Tij, t'u japë një grupi njerëzish ardhacakë dhe të huaj, tokën, e cila është pronë e ligjshme dhe e pakontestueshme e pronarëve saj? Ku është drejtësia e Allahut, i cili i do të drejtët, por jo zullumqarët?

PREMTIM I KUSHTËZUAR, KUSHTET E TË CILIT ÇIFUTËT NUK I PËRMBUSHËN

Së katërti: Ky premtim për dhënien e tokës, nëse është i vërtetë, a është premtim absolut apo premtim i kushtëzuar? Nëse është i kushtëzuar, a janë përmbushur kushtet? Ai që lexon Biblën e krishterë dhe veçanërisht librat e Dhjatës së Vjetër, sheh se premtimi që Zoti u bëri bijve të Izraelit ishte i kushtëzuar: ata duhet të zbatonin mësimet e Zotit, të ruanin besëlidhjen dhe të respektonin urdhëresat dhe ndalesat e Zotit. Vetëm atëherë do ta meritonin ndihmën dhe përkrahjen e Zotit. Kjo është diçka logjike si dhe në përputhje me drejtësinë hyjnore dhe urtësinë qiellore, sepse Zoti nuk i trajton njerëzit sipas prejardhjes, por sipas veprave të tyre.

ÇIFUTËT E KANË THYER BESËN E ZOTIT

Muhamed Ebu Faris na përcjell këto tekste:

“Do të respektoni me kujdes urdhërimet e Zotit, Perëndisë tuaj, rregullat dhe statutet e tij që ai ju ka urdhëruar”. (Ligji i përtërirë: 6/17)

“Prandaj do të bësh atë që është e drejtë dhe e mirë në sytë e Zotit, që ti të përparosh dhe të hysh e të pushtosh vendin e mirë që Zoti u betua t'ua japë etërve të tu”. (Ligji i përtërirë: 6/18)

“Prandaj respekto urdhërimet, statutet dhe dekretet që po të jap sot, duke i zbatuar në praktikë”. (Ligji i përtërirë: 7/11)

Këto tre tekste nga Ligji i përtërirë i Dhjatës së Vjetër shpjegojnë kushtet dhe përcaktojnë rregullat që Perëndia, “Zoti i izraelitëve”, vuri në thelb të besëlidhjes. Por a e respektoi, zbatoi dhe mbajti pala tjetër atë që e urdhëroi Zoti?

Bibla, e cila sipas besimit të ithtarëve të saj të krishterë, është një libër, tekstet e të cilit janë hyjnore dhe ndjekja e të cilëve konsiderohet si bindje ndaj urdhërave të Zotit, thotë:

Së pari: *Aaroni iu përgjigj atyre: "Hiqni unazat prej ari që janë në veshët e grave tuaja, të bijve tuaj, dhe të bijave tuaja dhe m'i sillni mua". Kështu tërë populli hoqi unazat prej ari që kishin në*

veshët dhe ia çoi Aaronit, i cili i mori nga duart e tyre dhe, mbasi i modeloi me daltë, bëri një viç prej metali të shkrirë.¹ Atëherë ata thanë: "O Izrael, ky është perëndia yt që të nxori nga vendi i Egjiptit!". (Eksodi 32/2-4) Kështu izraelitët adhuruan idhujt dhe thyen "besëlidhjen" që kishin me Zotin, duke u kthyer në paganizëm dhe nën udhëheqjen e Aaronit (vëllait të Musait!), në mënyrë të njëanshme, shkelën kushtet dhe themelet e "besëlidhjes".

Së dyti: Shumë kohë pas kësaj ngjarjeje, profeti Elijah (Iljas) i drejtohet Zotit me këto fjalë: "... sepse bijtë e Izraelit e kanë braktisur besëlidhjen tënde, kanë prishur altarët e tu dhe kanë vrarë me shpatë profetët e tu. Kam mbetur vetëm unë dhe ata kërkojnë të më vrasin". (Mbretërit I 19/10)

Së treti: "Vetë" profeti Musa (domethënë pas profetit Elijah) kishte thënë: "... ju ngritët krye kundër Zotit, Perëndisë tuaj, nuk i besuat dhe nuk iu bindët zërit të tij. U bëtë rebelë kundër Zotit, qysh nga dita që ju kam njohur". (Ligji i Përtërirë 9/23-24)

Së katërti: Vetë Zoti i thotë Jozuehut: "Izraeli ka mëkatuar; ata kanë shkelur besëlidhjen që u kisha porositur; kanë marrë madje gjëra të caktuara që të shfarosen, kanë vjedhur dhe kanë gënjer; dhe pastaj i kanë vënë midis plaçkave të tyre." (Jozuehu 7/11)

Së pesti: Nehemia ju drejtohet izraelitëve me këto fjalë: "Por ashtu si një grua nuk është besnike ndaj burrit të saj, kështu ju keni qenë jobesnikë ndaj meje, o shtëpia e Izraelit", thotë Zoti". (Jeremia 3/20)

Së gjashti: Përsërisim edhe njëherë fjalët e Musait, me të cilat iu drejtua izraelitëve: "Dhe ja, ju po zini vendin e etërve tuaj, një farë mëkatarësh, për të rritur edhe më zemërimin e zjarrit të Zotit kundër Izraelit". (Numrat 32/14)

Së shtati: "Tani dëgjoni këtë, o krerë të shtëpisë së Jakobit dhe qeveritarë të shtëpisë së Izraelit, që urreni drejtësinë dhe shtrëmbëroni çdo gjë që është e ndershme, që ndërtoni Sionin me gjak dhe Jeruzalemin me paudhësi. Krerët e tij gjykojnë për një dhuratë, priftërinjtë e tij japin mësim për një pagesë, profetët e tij kryejnë shortari për para; megjithatë mbështeten tek Zoti dhe thonë: "A nuk është vallë Zoti midis nesh? Nuk do të na bjerë në krye asnjë fatkeqësi". (Mikea 3/9-11)

Po mjaftohemi me këto shtatë shembuj nga librat e Dhjatës së Vjetër, të cilat na zbulojnë masën e përkushtimit dhe bindjes së izraelitëve ndaj kushtet dhe neneve të "besëlidhjes", të cilën pretendojnë se Zoti ia kishte dhënë Ibrahimit, Is'hakut dhe më pas Jakubit e të tjerëve pas tij.

Edhe në Dhjatën e Re gjejmë tekste që na përshkruajnë sjelljen e çifutëve ndaj "besëlidhjes së pretenduar".

Së pari: Mesihu ju drejtohet izraelitëve me këto fjalë: "Në të vërtetë ju them se tagrambledhësit dhe prostitutat hyjnë para jush në mbretërinë e qiejve. Sepse Gjoni erdhi tek ju në rrugën e

¹ Sipas Kuranit, ai që e bëri viçin e artë ishte Samiriu, ndërsa Aaroni (Haruni a.s.) e dënoi një veprim të tillë, por ata nuk e dëgjuan atë. Shih ajetet: 85-98 të sures TaHa, ku ndër të tjera thotë: "E Haruni atyre u pat thënë më parë: "O populli im, ju vetëm u sprovuat me të, pse Zoti juaj është i Gjithëmëshirshmi, andaj ejani pas meje dhe më dëgjoni për këtë që po ua them". Ata i thanë: "Ne nuk do t'i ndahemi këtij (adhurimit të viçit) deri që të kthehet te ne Musai!"

drejtësisë, dhe iu nuk i besuat, ndërsa tagrambledhësit dhe prostitutat i besuan; as mbasi i keni parë këto gjëra, nuk u penduat për t'i besuar".

"Prandaj unë po ju them se juve do t'ju hiqet mbretëria e Perëndisë dhe do t'i jepet një kombi që do ta bëjë të japë fryt". (Mateu 21/31,43)

Së dyti: Gjon Pagëzori ju drejtohet izraelitëve me këto fjalë: *"Por ai, kur pa se shumë farisenj dhe saducenj po vinin për t'u pagëzuar tek ai, u tha atyre: Pjellë nepërkash, kush ju ka mësuar t'i arratiseni zemërimit që po vjen?" (Mateu 3/7)*

Së treti: Vetë Jezusi u thotë izraelitëve: *"Duke folur kështu, ju dëshmoni kundër vetes suaj, se jeni bijtë e atyre që vranë profetët. Ju e kaloni masën e etërve tuaj! O gjarpërinj, o pjellë nepërkash! Si do t'i shpëtoni gjykimit të Gehenas?" (Mateu 23/31-33)*

Kështu duke u bazuar në tekstet teuratike të Biblës, të cilat i cituam tekstualisht në këtë kapitull, del qartë se që nga koha e Musait dhe pas tij Jozuehut, Elijas, Jeremias, Esdras, Nehemias, Mikeas, Gjon Pagëzori e së fundi Mesihut, u shkelën njëanshmërisht të gjitha kushtet, rregullat dhe nenet e "besëlidhjes", e cila ishte lidhur mes Zotit dhe Ibrahimit. Kjo shkelje vazhdoi shumë e shumë herë dhe në kohëra të ndryshme. Shtrohet pyetja:

Pas gjithë kësaj mospërfilljeje dhe shkeljeje të "besëlidhjes me Zotin" si dhe njëzet shekuj pas Krishtit, vallë akoma vazhdojnë të mbeten në fuqi të drejtat teuratike në favor të dikujt apo ndonjë grupi, në vende sovraane dhe të pavarura si Palestina, Libani, Siria, Egjipti dhe Jordania? Akoma vazhdojnë të mbeten në fuqi këto të drejta teuratike për grupe si falashët etiopianë, banorë nga Rusia, Ukraina, Amerika apo Argjentina, (si ata që jetojnë nëpër kibuce), në emër të një "besëlidhjeje", të cilën bijtë e Izraelit e shkelën dhe e nëpërkëmbën kaq e kaq herë para dhjetëra shekujsh dhe në periudha të ndryshme të historisë? A mund të ketë në kërkesa të tilla për rikthim të drejtash ndonjë grimcë bindjeje, logjike dhe drejtësie?¹

LOGJIKA E KUR'ANIT: TOKËN E TRASHËGOJNË TË MIRËT

Logjika e Kur'anit thotë se Allahu ua jep tokën dhe ua le atë trashëgim njerëzve të Tij të mirë dhe jo ndonjë race apo lloji të caktuar, sepse Allahu nuk i trajton njerëzit sipas racës dhe prejardhjes, por sipas besimit, veprave dhe përkushtimit të tyre ndaj Allahut: *"e s'ka dyshim se te All-llahu më i ndershmi ndër ju është ai që më tepër është ruajtur (nga të këqijat)". (Huxhurat: 13)* Po ashtu thotë: *"Ne e kemi shënuar në Zebur (në librat e shenjtë) pas shënimit (në Lehvi Mahfudh), se me të vërtetë tokën do ta trashëgojnë robtë e Mi të mirë."* (El-Enbijaë: 105) Pra njerëzit e mirë janë ata që e trashëgojnë tokën nga banorët e saj, të cilët i kanë kaluar kufinj të, kanë bërë padrejtësi, i kanë përgënjeshtuar të dërguarit e Allahut, i kanë munduar dhe i kanë penguar nga rruga e Allahut. Allahu thotë: *"Ata që mohuan të dërguarit e tyre thanë: "Për Zotin, ne do t'ju dëbojmë nga vendi ynë, ose ju domosdo do të ktheheni në fenë tonë!" E atyre (të dërguarve) Zoti u shpalli: "Ne gjithqysh do t'i shkatërrojmë zullumqarët. Dhe pas tyre Ne do t'ju vendosim në atë tokë. E këtë (ndihmë) për atë që i frikësohet pranisë Sime dhe i frikësohet dënimit Tim."* (Ibrahim: 13-14)

Ummeti Islam është ummeti, i cili e meriton të trashëgojë tokën e profetësive dhe të realizojë premtimin që Allahu i dha Ibrahimit (a.s.) se këtë tokë do t'ia jepte pasardhësve të tij, nëse kjo profeci është e vërtetë. Ja, bijtë e Ismailit, birit të Ibrahimit, bile bijtë shpirtërorë të Ibrahimit, që kanë më shumë të drejtë ndaj tij dhe që ndjekin fenë e tij, e trashëguan tokën, i dhanë të

¹ Shih: "Hel li beni israil hukukun teuratije fi filestin el-arabijje". Autor: Muhammed Ahmed Ebu Faris faqe:31-32.

drejtën, mbajtën drejtësinë, përhapën bamirësinë përgjatë 14 shekujve. Ata janë të zotët e tokës dhe banorët e saj. Do të mbesin në këtë tokë, nëse do Allahu, derisa Ai ta trashëgojë tokën dhe gjithçka mbi të. Prania e tyre mbi këtë tokë është e vetmja prani e ligjshme, të cilën e miraton Allahu, i Dërguari i Tij, besimtarët dhe të gjithë robërit e Tij të drejtë, ndërsa prania sioniste është prani e huaj, grabitqare, agresore dhe mëkatore, ndaj është e pamundur që të zgjasë gjithmonë dhe patjetër do të zhduket. Allahu nuk është indiferent ndaj asaj që ata veprojnë: *“E ata që bënë zullum do ta kuptojnë se ç’përfundimi i shkojnë (ç’dënim të ashpër ose ç’vendi në xhehennem do t’i nënshtrohen).”* (Esh-Shuaraë: 227)

IV

A E NJOHIM ARMIKUN TONË?

Është detyrë e çdokujt që lufton kundër armikut që ta njohë atë realisht në mënyrë të plotë dhe gjithëpërfshirëse, duke njohur rrënjët, origjinën, elementët e personalitetit, moralit dhe cilësive të tij esenciale, botëkuptimin, vlerat, ëndrrat dhe aspiratat e tij, si mendon, si planifikon, si vepron, tek çfarë njerëzish dhe mjetesh mbështetet, çfarë i lejohet dhe çfarë i ndalohet, cilat janë ato gjëra që e bashkojnë popullin e tij dhe cilat e ndajnë, çfarë e shtyn atë të lëvizë dhe çfarë e bën të ndalet, çfarë mundësish zotëron vetë dhe çfarë mund të tërheqë nga jashtë, si dhe shumë gjëra të tjera, të cilat na ndihmojnë për ta zbuluar armikun dhe për ta njohur realitetin e tij, se sa i fortë apo i dobët është. Ne e dimë se në kohën tonë shtetet me këshillat e tyre të sigurisë kombëtare, shërbimet e fshehta, institucionet e ndryshme të kundërzbulimit, sigurimit dhe ushtrisë, punojnë pa u lodhur për të mësuar çdo gjë që munden për armikun e tyre, në aspektin gjeografik, historik, material, njerëzor, ekonomik, politik, shoqëror, kulturor, ideologjik dhe shpirtëror, me qëllim që t’i ndërtojnë strategjitë e tyre mbi baza të shëndosha shkencore dhe të mbështetura mbi realitetin.

Ne e dimë se Izraeli dhe fuqitë perëndimore, të cilat e mbështesin dhe qëndrojnë pas saj, me në krye Amerikën, na kanë zbuluar deri në palcë dhe në shumë raste, dinë për ne më shumë se ç’dimë ne për vetën tonë. Ata zotërojnë mjete dhe pajisje, të cilat i ndihmojnë dhe ua bëjnë këtë gjë shumë të lehtë. I gjithë ky informacion që zotërojnë këto fuqi arrogante, pa dyshim se i jepet edhe Izraelit dhe aparateve të tij. Por, a e njohim edhe ne armikun tonë, ashtu siç na obligon feja, interesi dhe vetë ekzistenca jonë?

BURIME THELBËSORE PËR NJOHJEN E ARMIKUT TONË

Është e vërtetë se nuk kemi ditur ta trajtojmë armikun tonë siç duhet dhe siç na e imponon natyra e konfliktit të hidhur dhe të zgjatur kundër këtij armiku. Nuk kemi ditur, sepse nuk i kemi njohur pikat e tij të forta, që t’u shmangemi, t’u rezistojmë me të njëjtën mënyrë, bile edhe më ashpër, nëse mundemi. Nuk i kemi njohur as pikat e tij të dobëta, që ta sulmojmë prej tyre, sepse nuk kemi bërë përpjekje serioze që ta njohim personalitetin tij, të zbulojmë zbrazëtitë e tij, të njohim veçoritë dhe elementët e saj, pikëpamjen e tij për fetë, vlerat dhe njeriun. Nuk kemi studiuar ndikimet reale tek ky personalitet, që përmes tyre të mësojmë se si mendon, si planifikon dhe si vepron. Nuk kemi mësuar se çfarë dëshiron dhe si e arrin atë që do. Ndoshta kemi arritur të kuptojmë disa gjëra të panjohura më parë nga ne, por nuk kemi arritur deri atje ku duhet të arrijmë për ta njohur armikun tonë. Kemi patur mundësi t’i kthehemi një sërë burimesh thelbësore, të cilat na tregojnë të vërtetën e këtij armiku. Këto burime që kemi në dispozicion janë si më poshtë.

KUR’ANI FAMËLARTË

Kur'ani i Shenjtë i ka dhënë një hapësirë të gjërë rrëfimit rreth bijve të Izraelit, duke na sqaruar cilësitë e tyre dhe zbuluar karakteristikat e tyre psikologjike dhe morale, të cilat çifutët i kanë trashëguar nga të parët, aq sa ato janë bërë pjesë e pandryshueshme e natyrës së tyre. Këtë rrëfim e hasim hollësisht në suren Bekareh, në suren Al Imran, En-Nisa, El-Maideh nga suret medenijje si dhe në suret El-Aaraf, Israë (e cila quhet ndryshe edhe sureja Beni Israil) dhe në sure të tjera mekkije. Kur'ani famëlartë i përshkruan çifutët si zemërgurë dhe në të njëjtën kohë frikacakë, ziliqarë, imoralë, besëthyes, tradhëtarë, arrogantë ndaj të dërguarve të Allahut, bile edhe ndaj vetë Allahut të Lartësuar, njerëz që nuk i nënshtrohen veçse forcës, si dhe cënues të pasurisë dhe nderit të të gjithë atyre që ju kundërvihen. Lexoje fjalën e Allahut të Lartësuar:

“Edhe pas (fakteve të qarta) zemrat tuaja u bënë pastaj të forta si guri, bile edhe më të forta”. (El-Bekareh: 74) Kjo zemërgurtësi e tyre u shfaq qartë në Dejr Jasin, Sabra, Shatila etj.

“Për shkak se ata e thyen zotimin e tyre, Ne i mallkuam ata, dhe zemrat e tyre i bëmë të forta (të shtangura).” (El-Maideh: 13)

“Këta janë ata prej të cilëve ti pate marrë premtimin (se nuk do t'i ndihmojnë idhujtarët), e të cilin ata nuk e ruajtën, por si çdo herë e thyejnë premtimin e tyre.” (El-Enfal: 52)

Realiteti i jep të drejtë Kur'anit në lidhje me armëpushimet dhe marrëveshjet që çifutët kanë shkelur: *“Ata të gjithë së bashku nuk kanë guxim t'ju luftojnë, vetëm kur gjenden në ndonjë vend të fortifikuar ose kur janë pas ndonjë muri. Armiqësia ndërmjet tyre është e ashpër. Ti kujton se ata janë të bashkuar, por në realitet zemrat e tyre janë të përçara.”* (El-Hashr: 14) Ata nuk luftojnë ballë për ballë, sepse i druhen vdekjes, siç thotë Allahu i Lartësuar: *“Është e sigurt se njerëzit më lakmues për të jetuar, ti ke për të gjetur ata (jehuditë),”* (El-Bekareh: 96) por struken pas fortifikimeve dhe pengesave. Ata kanë mosmarrëveshje dhe kundërshtime mes vete, por janë të zotë ta fshehin atë, aq sa ata ata që i shohin nga jashtë kujtojnë se ata janë të bashkuar në një rresht, por në zemrat e tyre janë të ndara dhe pikëpamjet e tyre të kundërta.

Allahu thotë: *“Allahu ka dëgjuar fjalën e tyre që thanë: “Allahu është i varfër e ne jemi të pasur!” Ne do ta shënojmë atë që thanë dhe që i mbytën pejgamberët pa kurrfarë faji, e do t'ju themi: “Vuajeni mundimin e djegies së zjarrit.”* (Al Imran: 181) Kjo tregon fodullëkun, arrogancën dhe mungesën e edukatës së tyre, bile edhe ndaj Allahut (xh.xh.).

Allahu thotë: *“Atyre (jehudive) u është vënë njollë e nënçmimit kudo që të gjenden, vetëm nëse kapen për litarin (fenë) e Allahut dhe kthehen në besën e njerëzve (të muslimanëve), ata kanë shkaktuar kundër vetes përbuzje nga Allahu, andaj atyre u është shtruar shtypja e mjerimi. Këtë, për shkak se ata i mohonin argumentet e Allahut, i mbytnin mizorisht pejgamberët dhe për shkak se kundërshtonin (udhëzimet e Zotit) dhe tejkalonin (çdo normë njerëzore).”* (Al-Imran: 112) Kjo dëshmon se ata do të jenë të poshtëruar kudo që të jenë, përveç nëse kapen pas fesë së Allahut dhe besojnë sinqerisht ose nëse kapen pas njerëzve që i mbrojnë, si amerikanët në kohën e sotme. Ky është shpërblimi i kufrit të tyre, vrasjes së profetëve të Allahut dhe vazhdimi të kryeneçësisë dhe armiqësisë. *“Ndër ithtarë të librit ka asish, që po ia besove një sasi të madhe (ari), ai ta kthen ty atë, por ka të atillë që po ia besove një dinar, ai nuk ta kthen ty atë, përveç nëse gjithnjë i rri gati (ia kërkon pajada). Këtë (e bëjnë) për arsye se ata thonin: “Ne nuk kemi kurrfarë përgjegjësie ndaj (pasurisë që u marrim) të të paditurve (arabëve analfabetë). Pra, duke e ditur të vërtetën, ata bëjnë gënjeshtëri ndaj Allahut.”* (Al-Imran: 75) Kështu flasin ata me arabët dhe të gjithë popujt e tjerë. Nuk ka gajle nëse hanë pasuritë e tyre, plaçkitin vendet e tyre apo shkelin nderin e tyre, sepse sipas tyre ata nuk kanë përgjegjësi për gojimët (joçifutët)!

Kur'ani i përshkruan ata si arrogantë dhe mburraveçë, kur thanë: *“Ne jemi bijtë e Allahut dhe të dashurit e Tij”*. (El-Bekare: 18) Ai ju kundërpërgjigjet atyre me këto fjalë: *“Thuaju: “E pse pra Ai ju dënon për mëkatet tuaja?”. (El-Maide:18) “Dhe thanë: “Nuk do të na kapë zjarri vetëm për disa ditë të numëruara!” Thuaj: “A mos keni marrë prej Allahut ndonjë premtim, e Allahu nuk e thyen premtimin e vet, ose jeni duke thënë për Allahun atë që nuk e dini?” (El-Bekare: 80)*

Kur'ani i përshkruan ata si një skotë që nuk i binden veçse gjuhës së forcës, bile ata nuk përfillin as ndalesat dhe urdhëresat e Allahut, nëse mbi ta nuk qëndron një forcë madhore materiale që i detyron të binden, siç thotë Kur'ani: *“Përkujto kur ngritëm kodrën mbi ta si re, e ata menduan se ajo do të bjerë mbi ta. (Ne u thamë): “Merrni këtë që ua dhamë me kujdes dhe përkujtoni ç’keni në të, e të ndaleni nga ajo që është e ndaluar.” (El-Aaraf: 171)*

Rrëfimi i Kur'anit për këtë popull është rrëfim i gjatë, për të cilin mund t'i referoheni tefsireve të vjetra dhe të reja si dhe librave të shkruara në veçanti¹ mbi këtë temë. Disa komentatorë të vjetër kanë thënë: *“Kur'ani duket sikur të jetë libër i Musait dhe izraelitëve, aq shumë flet ai për ta.”*

LIBRAT E TYRE TË SHENJTA

Burimi i dytë janë vetë librat e shenjta për ta. Teurati i përshkruan ata si një popull “qafëfortë”, i mëson ata se janë “populli i zgjedhur i Zotit” dhe se kanë të drejtë që kur të hyjnë në një vendbanim të bëjnë si të duan. Librat e profetëve Ezekiel, Isaja etj, i ngarkojnë emocionalisht dhe i përgatisin shpirtërisht për kthimin në “tokën”, e cila është një nga “tre ikonat” e tyre: Perëndia, populli dhe Toka! Talmudi i bën ata popull mbi të gjitha krijesat e Allahut, që kanë të drejtë t'i sundojnë të tjerët, që e kanë të lejuar gjakun, pasurinë dhe nderin e tyre, duke përdorur për këtë qëllim çdo mjet, sado i ulët të jetë ai, i cili konsiderohet i ndershëm dhe i ligjshëm për realizimin e qëllimeve të tyre. Librat e tyre janë të mbushura plot me cilësitë, qëndrimet, moralin e tyre dhe dënimin që ju bëhet. Cilido që i lexon ato, gjen çudira dhe sheh se si kanë ngritur krye ata kundër Allahut dhe të dërguarve të Tij.

Dhjata e Vjetër thotë: *“Por ata janë korruptuar; nuk janë bij të tij, për shkak të fajit të tyre, janë një brez i shtrembër dhe i degjeneruar. Kështu doni ta shpërbleni Zotin, o popull i pamend dhe i marrë? A nuk është ai ati yt që të ka blerë? A nuk është ai që të ka bërë dhe të ka vendosur?” (Ligji i Përtërirë 32/5-6)*

“...dhe tha: “Unë do t'u fsheh atyre fytyrën time dhe do të shoh cili do të jetë fundi i tyre, sepse janë një brez i degjeneruar, bij tek të cilët nuk ka fare besnikëri.” (Ligji i Përtërirë 32/20)
“Sepse janë një komb që ka humbur gjykimin dhe nuk ka në ta asnjë zgjuarësi.” (Ligji i Përtërirë 32/28)

Profeti i tyre Musai, të cilit i kishte ardhur në majë të hundës nga veprat e tyre të këqija, thotë: *“...sepse unë e njoh frymën tënde rebele dhe fortësinë e qafës sate. Ja, sot kur akoma jam i gjallë midis jush, ju u bëtë rebelë kundër Zotit; aq më tepër do të bëheni mbas vdekjes sime!” (Ligji i Përtërirë 31/27)*

HISTORIA

¹ Një libër i tillë është edhe: “Benu Israil fil-kitabi ves-sunneh” nga Dr. Muhammed Sejjid Tantavi, si dhe “El-jehud fil-kuran” nga Afif Tabareh.

Historia është koka e mësimeve dhe mësuesi i brezave. Historia na mëson se çifutët jetojnë në mesin e popujve ashtu si parazitët nëpër trupa, të cilët ushqehen prej tyre, por nuk i ushqejnë ata, marrin prej tyre dhe nuk i japin askujt. Ata ndërtojnë për vete mbi gërmadhat e të tjerëve, janë egoistë që nuk njohin asgjë tjetër përveç interesit të tyre, nuk i besojnë askujt përveç vetes dhe gjykojnë vetëm sipas interesave të tyre, ndërsa vlerat, parimet, shembujt e mirë etj, për të cilat flasin njerëzit, nuk i respektojnë, përveç nëse janë mjete për arritjen e qëllimeve të tyre, përndryshe i shkelin.

Cilido që e lexon historinë e çifutëve apo të bijve të Izraelit siç i quajnë, në librat e tyre të shenjtë, e sheh këtë të vërtetë qartë, ashtu siç e shohin mëngjesin ata që i kanë sytë në ballë, tamam ashtu siç e tregon edhe profesori Muhammed Izzet Duruzeh në librin e tij "Historia e bijve të Izraelit sipas librave të tyre". Ai që e lexon historinë e tyre me ne si dhe historinë tonë me ta, e kupton këtë shumë mirë dhe e sheh qartë se ata qëndrojnë pas çdo trazire dhe se janë burimi i çdo belaje. Jo më kot thuhet: *"Kërko çifutët (në çdo bela)"*.

SHKRIMET E AUTORËVE BASHKËKOHORË PËR TA

Burimi i katërt janë shkrimet e autorëve bashkëkohorë që flasin për çifutët dhe lakmitë e tyre, sionizmin dhe rreziqet e tij, për personalitetin e çifutit dhe atë që fsheh në vete. Nuk e kam fjalën vetëm për shkrimet e arabëve dhe myslimanëve për ta, sepse mund të thuhet: Këto janë shkrime të hasmit për hasmin, të armikut për armikun, por e kam fjalën për shkrimet e perëndimorëve për çifutët, pikërisht atyre të cilët parapërgatitën terrenin për krijimin e shtetit çifut, e ushqyen derisa u rrit dhe e pajisen me të gjitha mjetet e forcës derisa u bë arrogant, sfidues dhe i tejkaloi kufinjtë. I fundit që shkroi për ta ishte mendimtari i madh francez Rozhe Garodi, të cilin Allahu e udhëzoi, duke bërë që të kalojë nga krishtërimi dhe marksizmi në Islam, në librin e tij "Ëndrrat e sionizmit dhe mashtrimet e tij", të cilin e botuan në shumë artikuj të njëpasnjëshëm një numër gazetash arabe. Është e vërtetë se këtë libër ai e botoi pasi kishte pranuar Islamin, por e pati shkruar para se ta pranonte atë. Ky është një libër, i cili pasqyron studimin, jetën dhe peripecitë e gjata të tij në lidhje me mendimet, ndjenjat, ëndrrat, aspiratat dhe moralin e çifutëve. Më pas ai shkroi librin e tij të njohur "Mitet e themeluara të shtetit izraelit", i cilin bëri që të sulmohej nga sionistët e tërë botës, aq sa e hodhën në gjyq në vendin e tij, në Francë, dhe ia dolën që ta dënojnë.

Gjatë leximit të shkrimeve bashkëkohore, duhet të ruhen nga një gjë shumë e rëndësishme, në rrjetën e së cilës mund të biem pa e ditur. Kjo gjë është fryrja tej mase e fuqisë dhe konspiracioneve të çifutëve, siç vihet re në librat "Bota: lojë e Izraelit", "Figura mbi fushën e shahut" etj. Kjo gjë mund të na çojë në një farë determinizmi politik, i cili na fton që ta pranojmë faktin e kryer, paracaktimin e pashmangshëm dhe kapitullimin përpara fuqisë së fshehtë, e cila sundon botën e fuqishme. Atëherë, çfarë do të ndodhë me ne të dobët?!

REALITETI I PËRJETUAR

Burimi i pestë është realiteti, të cilin po e përjetojmë. Ai është një libër, kapitujt e të cilit akoma nuk janë plotësuar, dhe në të cilin, herë pas here, ata shtojnë ndonjë paragraf, fragment, kapitull apo pjesë, ndërkohë që vazhdojmë të mos dimë gjë dhe qëndrojmë indiferentë. Jemi përballur me këta njerëz në shumë luftëra, kemi nënshkruar me ta armëpushime dhe marrëveshje, kemi marrë pjesë në negociata, kemi folur me ta me fjalë dhe armë. E bëmë të qartë faktin se ky popull nuk e njeh fuqinë e logjikës, por vetëm atë të forcës. Me forcë ua morën tokën të zotëve të saj, me forcë e realizuan ëndrrën e atdheut kombëtar, me forcë ngritën mbi të shtetin e tyre

dhe po me forcë i shtuan këtij shteti toka të reja: Xhulanin, Kudsin dhe Bregun Perëndimor. Me forcë e sulmuan më parë edhe Libanin, mu para syve të arabëve, muslimanëve dhe tërë botës. I imponuan vullnetin e tyre komunitetit arab dhe atij ndërkombëtar, duke e dëbuar rezistencën palestineze nga Bejruti, bile nuk u mjaftuan vetëm me kaq, por masakruan palestinezët e pafajshëm në kampet e refugjatëve, haptas dhe mu në mes të ditës, bile edhe sot përgatiten për beteja dhe masakra të tjera!

Ndërkohë që po shkruaj këto rreshta (19.10.1982)¹, agjencitë e lajmeve po përcjellin fjalimin e Menahem Beginit, kryeministrit të tyre, me rastin e hapjes së sesionit dimëror të Knesetit izraelit, në të cilin thotë: *"Nuk ka asnjë nevojë për iniciativa të reja paqeje në Lindjen e Mesme, për sa kohë që nuk ka asnjë rrezik përballjeje mes Izraelit dhe fqinjëve të tij arabë në një të ardhme të pritshme"*. Dhe shton: *"Pyetja që shtrohet është: Përse ta prishim strukturën aktuale të paqes? Përse të vendosim kushte të reja, të cilat do të çonin në rinisjen e luftërave dhe gjakderdhje!"*.

Kuptimi i qartë i kësaj është se paaftësia arabe për të ndërmarrë ndonjë luftë është e vetmja gjë që garanton paqen e Izraelit. Sipas pikëpamjes së Beginit dhe makinerisë së tij ushtarake, forca është baza, arbitri dhe gjykatësi. *"Foli shpata, ndaj hesht ti, o penë!"* Beginin realist nuk harroi që fjalimin e tij ta kushtëzonte me shprehjen: *"në një të ardhme të pritshme"*, që do të thotë: Për aq kohë sa rreth tij nuk ndodhin ndryshime të pallogaritura e të paparashikuara, si zgjimi i të përgjumurve, bashkimi i të përçarëve, planifikimi i sajuesve, përparimi i ngurruesve dhe puna e dembelëve.

Realiteti që po përfetojmë me armikun tonë na mëson se elementi fetar ka ndikimin më të madh në formimin e personalitetit të tij, në përcaktimin e ëndrrave e aspiratave, në shtyrjen e tij drejt shpenzimit të pasurisë, përkundër faktit se çifutët shquhen për koprracëri, në inkurajimin për emigrim nga vendet, në të cilat kishin jetuar gjatë dhe i lidhnin interesat, në motivimin për t'iu futur aventurave në operacione ushtarake, para krijimit të shtetit dhe pas krijimit të tij, përkundër faktit se çifutët njihen si frikacakë dhe të dhënë pas jetës. Ata e zgjodhën Palestinën si atdhe të tyre në bazë të ëndrrave dhe profecive fetare, në të cilat besojnë. Për ta Palestina është "Toka e Premtuar". Idetë dhe shpresat e tyre ata i kanë nxjerrë nga mësimet teuratike dhe talmudike.

Aq shumë kujdes i kushtuan elementit fetar në çështjen e tyre, sa që ndikuan tek Perëndimi i krishterë dhe e bindën atë se po kërkojnë një të drejtë, të cilën ua ka përcaktuar feja, se për këtë i ka përgëzuar Teurati, në të cilin besojnë edhe të krishterët, dhe se kush nuk ju ndihmon për realizmin e aspiratave të tyre kombëtare është mohues i Teuratis dhe mësimëve të profetëve!

Shembulli më i qartë, i cili e vërteton këtë gjë, janë shënimet e ish-presidentit amerikan Xhimi Karter në kujtimet e tij të botuara para shumë vjetësh në lidhje me marrëveshjet e Kemp Dejvidit. Ai flet për vizitën e tij të parë në Izrael në vitin 1973 dhe se si kjo vizitë i dha mundësinë që *"të mësonte më shumë për "Tokën e Ungjillit", për të cilën kemi mësuar që në fëmijërinë tonë të hershme"*. Karteri thotë: *"Qëndrova tre ditë, duke filluar që herët në mëngjes shëtitjet nëpër rrugët e Kudsit të vjetër, dhe duke e mbushur kohën time të lirë, çdo ditë dhe natë, me vizitat fantastike në vendet e shenjta të përmendura në faqet e historisë së vjetër si dhe vendet, në të cilat vazhdon të ndërtohet historia"*.

¹ Disa pjesë të këtij libri janë shkruar para më shumë se njëzet vjetësh.

"Kjo vizitë e imja në Izrael më la mbresa të thella dhe më pas, kur fillova përgatitjet për fushatën time zgjedhore për president të Amerikës, e vazhdova studimin e historisë së ndërlikuar të rajonit të Lindjes së Mesme. Kur shpalla kandidaturën time për president, përmenda posaçërisht përkrahjen time ndaj përkushtimit të Shteteve të Bashkuara për ruajtjen e sigurisë së Izraelit!"

"Morali çifuto-kristian dhe studimi i Biblës janë lidhja mes çifutëve dhe të krishterëve. Këto lidhje u bënë pjesë e jetës sime. Besoj thellësisht se çifutët që shpëtuan nga kthetrat e nazizmit meritojnë të kenë një shtet të tyre të posaçëm, siç kanë të drejtë të jetojnë në paqe në mesin e fqinjëve të tyre. E konsideroj se ky atdhe kombëtar i çifutëve përputhet me mësimet e Biblës!"

"Prandaj kjo është një gjë e ligjëruar nga Zoti!! Këto bindje të mia morale dhe fetare më kanë bërë t'i përkushtohem pa u tundur sigurisë së Izraelit!!"¹

Shumë vite më parë, gazetaret botuan një deklaratë të gjeneralit të njohur izraelit Moshe Dajan, në të cilën ai justifikon aneksimin e Kudsit nga Izraeli dhe ndërtimin e kolonive të reja. Ai thotë: "Ata të cilët e kundërshtojnë këtë politikë, duhet t'i kthehen Ungjillit dhe Teuratit!" Kjo propagandë ndikoi tek shumë të krishterë në kontinente të ndryshme. Në librin e tij "Aventura izraelite në Afrikë", profesor Kamil Esh-Sherif përcjell fjalët e udhëheqësi politik nigerian, i cili në një libër të tij mbi Izraelin, thotë: "Izraeli nuk është një emër i ri në historinë e botës. Në shkollën e së dielës në fshatin tim mësohet se populli izraelit është popull i zgjedhur i Zotit!"

Aq shumë ka shkuar përqëndrimi i armikut tonë tek aspekti fetar, sa që ai është përpjekur të shfrytëzojë edhe fenë tonë për mbështetjen e çështjes së tij. Pas luftës së 67-ës, përpara disa oficerëve dhe ushtarëve tanë, ata ngritën pllakata ku shkruhej ajeti kuranor: *"Sa e sa grupe të vogla me dëshirën e Allahut kanë triumfuar ndaj grupeve të mëdha! All-llahu është me durimtarët."* (El-Bekareh: 249) dhe disa herë edhe ajetin kuranor: *"Obligim Yni është të ndihmojmë besimtarët"*. (Err-Rrum: 47)

Gjëja më e çuditshme që kemi dëgjuar dhe lexuar është se pas fjalimit të presidentit të Egjiptit Enver Sadatit në parlamentin izraelit, Menahem Begin mbajti një fjalim për të konfirmuar të drejtën e çifutëve për ngritjen e atdheut të tyre në Palestinë, në të cilin tha: *"E drejta e Izraelit në Palestinë është e drejtë historike e përjetshme, të cilën e dëshmojnë edhe librat, bile edhe vetë Kur'ani"*, duke e argumentuar me ajetin kur'anor 21 të sures El-Maideh, ku me gjuhën e Musait (a.s.) thuhet: *"O popull imi, hyni në tokën e shenjtë, të cilën Allahu ua premtoi, dhe mos u ktheni prapa, pse atëherë ktheheni të dëshpëruar."* Ai vazhdoi duke thënë: "Zoti na e ka caktuar ne Tokën e Shenjtë e jo krijesave të tjera, ndaj në aspektin fetar, askujt nuk i lejohet të luftojë kundër nesh për të!!"

Ajeti nënkupton se Allahu ua obligoi atyre hyrjen në të dhe ata me të vërtetë hynë atje, me caktimin e Tij, pasi ishin endur dyzet vjet nëpër shkretëtirë si dënim për zbrapsjen e tyre dhe fjalëve të tyre të paturp që i thanë profetit dhe shpëtimtarit të tyre: *"Ata thanë: "O Musa, ne kurrë nuk hyjmë në të derisa ata janë aty, shko pra ti dhe Zoti yt e luftoni, ne po rrimë këtu!"* (El-Maideh: 14) Ajeti nuk nënkupton se Allahu kishte caktuar që ata të mbesin aty përgjithmonë, për shkak se kjo do të biente ndesh me realitetin, sepse ata u dëbuan prej saj për gati 2000 vjet!!

SHKRIMET E ÇIFUTËVE PËR VETVETEN

¹ Përkthimi është bërë nga gazeta: "Esh-sherk el-eusat", Xhidde, e datës 04/10/1982.

Burimi i gjashtë janë ato që shkruajnë sot çifutët për vetveten, për personalitetin e çifutit, për identitetin dhe formimin e tij, për përkatësinë dhe besnikërinë e tij, për aspiratat dhe ëndrrat e tyre si dhe për motivet dhe qëllimet e tyre. Mjafton të përmend këtu disa pasazhe nga një libër i botuar kohët e fundit në Kuvajt, i cili flet për ideologjinë sioniste. Autori i tij është bazuar në shkrimet e çifutëve, që i përkasin orientimeve të ndryshme fetare dhe laike, të cilët flasin për vetveten, komentet që i bëjnë librave dhe profecive të profetëve të tyre, historinë e tyre të shkuar, realitetin e tyre të sotëm, aspiratat e tyre të mëdha si dhe për “tre ikonat”, të cilat përbëjnë ideologjinë e tyre: Populli, Teurati dhe Toka. Autori thotë:

Dihet se rryma panteiste në hebraizmin e hershëm është shprehur përmes perceptimit të marrëdhënieve ndërmjet çifutit, tokës dhe Zotit. Nëse historia e çifutëve është guri i qoshes në historinë e botës, atëherë toka e shenjtë konsiderohet epiqendra e botës dhe ekuivalenti gjeografik i përfytyrimit çifut të historisë.

Në vijim do të sjellim disa fragmente të shkëputura nga shkrimet e disa sionistëve, për të sqaruar se struktura e panteizmit tradicional çifut është struktura e fshehur dhe e qartë e qëndrimit të sionistëve ndaj tokës, duke u mjaftuar me shumë pak komente.

Panteizmi i vjetër shfaqet në formë të prerë dhe të plotë në fjalët e rabinit Hajim Landau: *“Shpirti i popullit tonë nuk mund të shprehet përveç nëse jeta kombëtare kthehet përsëri në tokën tonë, sepse “flaka hyjnore” nuk ndikon mbi popullin tonë, përveç nëse është në tokën e tij”*.

Ndërsa rabini sionist Kuk thotë: *“Toka e Izraelit nuk është diçka e ndarë nga shpirti i popullit çifut. Ajo është pjesë e thelbit të ekzistencës sonë kombëtare dhe e lidhur me vetë jetën tonë dhe qenien tonë të brendshme me një lidhje organike... Ajo që e quajmë tokë të Izraelit mund të kuptohet vetëm përmes shpirtit të Zotit të shpërndarë në tërë popullin tonë dhe i cili e rrezaton ndikimin e tij në tërë ndjenjat e shëndosha”*.

Këto tri panteizma mund të mos duken qartë në librat e sionistëve laikë, por duken qartë në shkrimet e Boberit, i cili i shkruante Gandit: *“Ne nuk kemi mundur dhe as mund të heqim dorë nga kërkesa çifute, sepse ekziston diçka më e lartë se vetë jeta e popullit tonë, e lidhur me këtë tokë. Ajo është puna e popullit dhe mesazhi i tij i shenjtë”* si dhe: *“Unë besoj në çiftëzimin e njeriut me tokën... pa dyshim, kjo tokë na pranon, sepse përmes nesh, ajo bëhet frytdhënëse. Absolutja, e cila ngrihet mbi njeriun, e ka lidhur popullin me tokën, me një lidhje, nga e cila populli nuk mund të shkëputet”*.

Shprehja “çiftëzim” e përdorur nga Boberi është e rrethuar me një aureolë shenjtërie në trashëgiminë çifute. Në Dhjatën e Vjetër, lidhja e Zotit me popullin përshkruhet si marrëdhënie martesore dhe qëndrimi i Boberit, pavarësisht humanizmit të rremë të termit të tij nuk ndryshon nga qëndrimi i rabinit kabalist, i cili thotë: *“Ne jemi një popull që nuk meritojmë të quhemi Izrael (mbrojtës të Zotit), përveç nëse jemi në tokën e Izraelit”*.

“Rebeli” Gordon thotë: *“Ringjallja kombëtare nuk do të realizohet përveçse me kthimin në fushat e atdheut tonë kombëtar dhe nën qiellin e tij... Ne po vijmë në atdheun tonë për t’u mbjellur në dheun tonë të natyrshëm, nga i cili u dëbuam. T’i lëshojmë rrënjët tona thellë në burimet e tij jetësorë dhe t’i shtrijmë degët tona larg përmes ajrit të atdheut tonë kombëtar dhe nën diellin e tij”*.

Kur u pyet ish-ministri izraelit i mbrojtjes, i cili është një arkeolog çifut si dhe komentues jo i përkushtuar i Teuratis, nëse kërkesat e Izraelit “fetare dhe historike”, në lidhje me disa pjesë të

tokës së pushtuar, duhet të luajnë rol në politikën izraelite, u përgjigj: *“Kjo është baza e ekzistencës izraelite: populli çifut, Libri i Shenjtë dhe toka e çifutëve. Nëse bashkohet populli i Teuratis me Teuratin, atëherë me ta duhet të jetë pa tjetër edhe toka e Teuratis”*.

Më tej autori flet për dhunën dhe filozofinë e saj tek sionistët, duke thënë: *“Ky aspekt i mendimit sionist shpaloset qartë në librin “Revolta” të Menahem Beginit, në të cilin filozofi i dhunës thotë: “Unë luftoj, pra unë ekzistoj””*.

“Nga gjaku, zjarri, lotët dhe hiri do të dalë një shembull i ri burrash, një shembull krejtësisht i panjohur nga bota përgjatë 1800 vjetëve të shkuara: çifuti luftëtar. Në fillim dhe para së gjithash, duhet të kryejmë sulme, të sulmojmë vrasësit. Me gjak e djersë do të lindë një brez kryelartë, fisnik dhe i fortë”.

Sipas Ben Gurionit, dhuna luan të njëjtin rol në riformimin e personalitetit çifut dhe i përshkruan pionierët e sionizmit me këto fjalë: *“Pritnim natë e ditë ardhjen e armëve dhe nuk bisedonim veçse për armët. Kur na erdhën armët, nuk na nxinte bota nga gëzimi ynë i madh. Luanim me armë si fëmijë dhe nuk i lëshonim kurrë nga dora... Lexonim dhe bisedonim, duke i mbajtur armët në dorë ose në sup”*. Qëndrimi i Ben Gurionit është ngritur mbi një përfytyrim të ri të personalitetit çifut si një personalitet luftarak të përjetshëm. *“Musai, profeti ynë më i madh, ishte komandanti i parë ushtarak në historinë e kombit tonë”*. Nga kjo rrjedh edhe lidhja ndërmjet Musait dhe Moshe Dajanit si një lidhje logjike, bile e pashmangshme. Sipas Ben Gurionit nuk është aspak herezi fetare të thuhet se interpretuesi dhe komentuesi më i mirë i Teuratis është ushtria, sepse është pikërisht ajo që i ndihmon popullit në krijimin e kolonive në brigjet e lumit Jordan, duke i interpretuar dhe zbatuar fjalët e profetëve të Dhjatës së Vjetër. Vini re se si edhe dhuna merr një farë shenjtërie!

Nëse dhuna është kazani në të cilin gatuhet çifuti i ri, atëherë po në të njëjtin kazan gatuhet edhe shoqëria e re sioniste. Ushtria izraelite nuk mbron vetëm Izraelin, por është vendi në të cilin brumoset vetë qytetërimi çifut. *“Ushtria është shkolla e edukimit të rinisë, është çerdhja ku mbruhet unikaliteti i qytetërimit dhe trimërisë së kombit. Këtu në ushtri duhet të rekrutohen të gjithë mësuesit tanë, me të gjitha fuqitë. Ushtria është institucioni më i madh arsimor në tokën e premtuar. Me të mbërritur në Izrael, emigrantët duhet të futen në këtë institucion, ku fitojnë përvojë, mësojnë gjuhën çifute, ku hedhin tej inferioritetin e emigrantit, duke u bërë qytetarë të zakonshëm izraelitë”*. Sipas Ben Gurionit, ushtria ka luajtur një rol thelbësor qytetërues për integrimin mes vete të grupeve të ndryshme të emigrantëve.

Autori flet për besnikërinë tek çifutët dhe se besnikë të kujt janë ata. Ai thotë se Levi Eshkol e konsideronte kontributin çifut që bëhej në “tokë të huaj” si tradhëti e hapur kundër shpirtit të pastër çifut. Kjo gjë shtron pyetjen se ndaj kujt janë besnikë çifutët. Përgjigja sioniste e kësaj pyetjeje është plotësisht e qartë: Çifutët kudo që janë i qëndrojnë besnikë vetëm popullit dhe atdheut të tyre kombëtar, dhe jo vendeve ku jetojnë. Për këtë shkak, Klackini e paralajmëronte popullin gjerman se kufinj të Gjermanisë nuk mund ta kufizonin në asnjë mënyrë lëvizjen e popullit çifut apo besnikërinë e tyre, sepse besnikëria e çifutit për hebraizmin qëndron mbi çdo kufi kombëtar: *“Çifuti i sinqertë nuk mund të jetë veçse qytetar çifut dhe në ndërgjegjen çifute nuk mund të gjej as gjurmën më të vogël të nacionalizmit gjerman”*. Më pastaj shton: *“Cilido çifut, i cili quan atdhe një vend të huaj, është tradhtar i popullit çifut”*. Vajcmani sqaron se në brendësi të çdo çifuti fshihet një sionist dhe se ata çifutë, të cilët barazojnë besnikërinë e tyre kombëtare çifute me besnikërinë e tyre për vendet ku jetojnë, meritojnë të vajtohen dhe përçmohen.

Ndoshta ndarja e botës në çifutë dhe joçifutë, e adoptuar nga sionistët, të cilët i japin asaj një kuptim kohor, merr një trajtë kriminale në fjalët e rabinut Moshe Ben Sion që e interpreton Talmudin në një mënyrë që lejon shfarosjen e palestinezëve dhe pushtimin e Palestinës. Kjo ndarje merr një formë të shëmtuar raciste në gojën e rabinut Abraham Avidan (Zamel), rabini ushtarak i Komandës Qendrore të Izraelit, i cili këshillonte që mos t'u zihej besë arabëve, sepse sipas mendimit të tij dhe sipas ligjit fetar, çifutët nuk duhet t'u zënë besë joçifutëve. Por kur shohim se si u flet ky rabin ushtarëve izraelitë: *“Ju flas haptas, se në bazë të ligjit fetar e keni për obligim që t'i vritni civilët (joçifutë), edhe nëse janë të mirë, ose më saktësisht, civilët që ju duken si të mirë”* dhe kur ju citon këtë pasazh nga Talmudi: *“Duhet të vrasësh njerëzit më të mirë të joçifutëve”*, atëherë kjo çështja pushon së qeni thjesht racizëm i shëmtuar dhe shndërrohet në nxitje për shfarosje.

V

KY ËSHTË ARMIKU YNË

TË KEQIJAT QË VIJNË NGA MENDËSIA DHE PSIKOLOGJIA SIONISTE

Problemi i Izraelit është se ai është pjellë e sionizmit dhe si i tillë, është prekur nga sëmundjet dhe lëngimet që e shoqërojnë atë, sepse ai është pjesë e qenies së sionizmit. Këto nuk janë simptoma të shfaqura befasisht dhe qëndrojnë si pengesë mes nesh dhe atyre. Njohja e armikut tonë, i cili na ka grabitur tokën dhe kërcënon ekzistencën tonë, është obligim fetar dhe kombëtar. Këtë nuk mund ta arrijmë veçse duke u përpjekur t'i njohim këto sëmundje të tyre të rrezikshme, të cilat burojnë nga mendësia dhe psikologjia sioniste e krijuar nga mësimet e rrezikshme të Talmudit, duke shtuar këtu edhe aspiratat sioniste më të rrezikshme.

RACIZMI

Sëmundja e parë është racizmi. Kjo sëmundje gjendet në strukturën e mendimit fetar çifut të krijuar nga Teurati dhe shtojcat e tij, dhe të ushqyer dhe rritur nga mësimet e Talmudit, të cilin çifutët e shenjtërojnë më shumë se Teuratin. Hebraizmi është fe e popullit, Teurati është libri i popullit, bile edhe Zoti (i pastër nga të metat është Ai!) është Zoti i popullit, e ky popull është populli i Izraelit.

Shohim se Kur'ani deklaron qartë dhe bindshëm se Allahu është *“Zoti i njerëzve”*, *“Zoti i çdo gjëje”* dhe *“Zoti i botëve”*. Ai nuk thotë se Ai është Zoti i arabëve apo Zoti i muslimanëve, ndërkohë që Teurati flet për Zotin se është *“Zoti i Izraelit!”* Bile që nga fillimi e deri në fund, Teurati merret vetëm me Bijtë e Izraelit, historinë dhe ëndrrat e tyre, aq sa nuk e ze fare në gojë botën tjetër, xhenetin dhe zjarrin e xhehennemit. I gjithë preokupimi i tij është për mbretërinë e Izraelit, për lavdinë e Izraelit. Për atë popull Teurati thotë se është “populli i zgjedhur”. Edhe ne themi ashtu për ta, por për atë kohë kur ata bartnin mesazhin e teuhidit, luftonin idhujtarinë dhe zbatonin mësimet e profetëve. Kur e ndryshuan veten, edhe Allahu ua ndryshoi statusin. Ata e devijuan besimin dhe sjelljen e tyre, dolën kundër profetëve dhe të dërguarve të Allahut, siç thotë Kur'ani: *“Sa herë që u erdhi ndonjë i dërguar me çka nuk ju pëlqeu, a nuk u bëtë kryelartë dhe disa prej tyre i përgënjeshtruat e disa i vratë?”* (El-Bekareh: 87) Për këtë arsye Gjon Pagëzori dhe Isai (a.s.) ju drejtuan me fjalët: *“O bijtë e vrasësve të profetëve!”*

Kur'ani, i cili shpalli se Allahu i kishte preferuar Bijtë e Izraelit mbi botërat, pra mbi botërat e kohës së tyre, po ai thotë: *“Ata që mohuan të vërtetën nga beni israilët, u mallkuan prej gjuhës*

së Davudit dhe Isait, të birit të Merjemes. Kështu u veprua, sepse kundërshtuan dhe e tepruan. Ata ishin që nuk ndalonin njëri-tjetrin nga e keqja që punonin. E ajo që bënë ishte e shëmtuar. (El-Maideh: 78-79)

“Atyre (jehudive) u është vënë njollë e nënçmimit kudo që të gjenden, vetëm nëse kapen për litarin (fenë) e Allahut dhe kthehen në besën e njerëzve (të muslimanëve), ata kanë shkaktuar kundër vetes përbuzje nga Allahu, andaj atyre u është shtruar shtypja e mjerimi. Këtë, për shkak se ata i mohonin argumentet e Allahut, i mbytnin mizorisht peygamberët dhe për shkak se kundërshtonin (udhëzimet e Zotit) dhe tejkalonin (çdo normë njerëzore)”. (Al Imran: 112)

Disa njerëz pandehin se emërtimi i izraelitëve “Popull i zgjedhur” është i ngjashëm me emërimin e Ummetit Islam: *“Ummeti më i mirë ndër njerëz”*. Ky është gabim i qartë, sepse Ummeti Islam nuk është ummet racist, por është ummet mesazhi, qëllimesh, parimesh, të cilat cilido që i beson dhe i përqafton, bëhet pjesë e këtij ummeti, pavarësisht se cilës race, ngjyre dhe vendi i përket.

Çifutët fituan simpatinë e botës, duke u hequr si racë e përndjekur dhe e dëbuar. Sa herë që u leverdis, ata çveshin shpatën e akuzimit: “antisemitizmin”, duke e shfrytëzuar për qëllimet e tyre të ulta. E vërteta është se shumica e çifutëve të sotëm nuk janë as semitë dhe as pasardhës të izraelitëve, siç e kanë vërtetuar shumë historianë të drejtë perëndimorë, të cilët thonë: *“Çifutët e sotëm nuk janë çifutë, pra nuk janë as semitë dhe as izraelitë, por një pjesë e madhe e tyre janë pasardhës të çifutëve të mbretërisë së hazarëve, e cila lindi në lindje të Evropës, kur disa fise tatave përqaftuan hebraizmin. Pas rënies të mbretërisë së hazarëve, një pjesë e tyre u ngulit në rajonin e Krimesë dhe Polonia u bë vendi kryesor i emigrimit të tyre. Në vitin 1650, numri i tyre në të vlerësohej në rreth gjysëm milioni dhe gëzonin një shkallë të lartë autonomie, deri në vitin 1658 kur ushtria ukrainase e hetmanit Bogdan Hmelnicki i masakroi dhe e shkatërroi koloninë e tyre”*.¹

Gjatë shekujve çifutët i janë qarë botës dhe fuqive të mëdha për antisemitizëm, ndërsa tani po luftojnë vetë kundër semitizmit të vërtetë të përfaqësuar nga populli palestinez arabo-semit, të cilin çifutët e dëbuan nga trojet e tyre dhe e shpërndanë në botë pa asnjë të drejtë. Pikërisht këta çifutë që ankoheshin nga "racizmi nazist", mishërojnë sot një racizëm të ri nazist fanatik, i cili nuk sheh askënd tjetër veç vetes dhe nuk e njeh të drejtën e të tjerëve, veçanërisht të atyre që kundërshtojnë veprimet e tyre.

DHUNA DHE AGRESIVITETI

Nëse racizmi është sëmundja e parë e Izraelit, e fshehur në brendësi të strukturës thelbësore të mendimit dhe besimit fetar, atëherë sëmundja e dytë e tij është dhuna apo natyra agresive, e cila shquhet për ashpërsi, vrazhdësi dhe kokëfortësi, saqë edhe Teurati, libri i tyre, i quan “popull kokëfortë”. Këtë natyrë të tyre, Kur’ani e përshkruan duke u shprehur kështu: *“Ju ngurtësuan zemrat e tyre sikurse guri, bile edhe më të forta se guri, sepse ka disa gurë, nga të cilët burojnë lumenj, dhe disa prej tyre shpërthejnë dhe nga ato del ujë e disa të tjerë edhe bien nga frika që kanë prej Zotit. Vërtet, Allahu nuk është i pakujdesshëm ndaj asaj që ata veprojnë”*. (El-Bekareh: 74) Në një vend tjetër, Kur’ani sqaron se kjo vrazhdësi ishte dënim nga Allahu për besën që kishin thyer, duke thënë: *“Për shkak se thyen besën, Ne i mallkuam ata dhe zemrat e tyre i bëmë të ashpra”*. (El-Maideh: 13) Janë burimet fetare të Izraelit që e prodhojnë një natyrë

¹ Shih: “Et-tetarruf el-israilijj, xhudhuru ve hasaduhu”, faqe 28 nga ambasadori Tahir Shash. Shih gjithashtu: “El-jehudul-jevm lejsu jehuden”. Përktheu: Zuhdi El-Fatih.

të tillë agresive, e cila për realizimin e qëllimeve të saj nuk do t'ia dijë për gjakderdhje, përdhosje të gjërave të shenjta, shkatërrim trojesh dhe shpenzim pasurije, duke i konsideruar njerëzit vegla në shërbim të Izraelit.

Kjo prirje duket qartë në pesë librat e Teuratit si dhe në librat e profetëve, që janë shtojcë e këtyre librave, veçanërisht tek libri i Isaias, i cili i magjeps izraelitët, duke e quajtur "profeti luftëtar". Akoma më qartë duket tek Talmudi, të cilit çifutët i referohen më shumë se sa vetë Teuratit dhe ndoshta e shenjtërojnë edhe më shumë se sa atë. Këtë më së miri e shpreh Menahem Begin, njëri nga shtyllat e bandave kriminale sioniste para themelimit të Izraelit dhe kryetar i koalicionit të Likudit pas krijimit të Izraelit, në librin e tij "Revolta", me fjalët e tij shumë shprehëse: *"Unë luftoj, pra unë ekzistoj!"*

Ai që lexon historinë e sotme të Izraelit me popullin palestinez në veçanti dhe me arabët në përgjithësi, e sheh qartë dhe haptas këtë natyrë, të përkthyer në masakrat e përbindshme që e detyruan popullin palestinez të largohej nga trojet e tij dhe të shpërndahej nëpër botë; veprimet armiqësore të kryera nga qeveria dhe kolonët, duke i aneksuar padrejtësisht dhe me dhunë toka palestineze shtetit të tyre; ngritjen e kolonive në Kuds, Bregun Perëndimor dhe Gaza; masakrat e kryera në Sabra e Shatila; kasaphanën e kryer në Xhaminë e Halilit, në sabah të Ramazanit, ndaj agjëruesve që po faleshin; masakrat në Kana të Libanit; vrasjet në tunelin e Kudsit; zbulimi kohët e fundit të vrasjes masive të robërve egjiptianë; vrasja e nxënësve në Bahrul-Bakar në Egjipt; arrestimet dhe torturat e përditshme; ndëshkimet kolektive; ndëshkimin e familjeve të fidainjve duke u shembur shtëpitë; si dhe përpjekjet e këtij shtetit, me urdhër të ish kryeministrit dhe kryeministrit të tanishëm, për vrasjen dhe eliminimin e personaliteteve palestineze, siç veproji Rabini, në rastet e vrasjeve të Fet'hi Shikakut e Jahja Ajashit, dhe Netaniahu në përpjekjen për vrasjen e Halid Mish'alit, kryetarit të zyrës politike të Hamasit. E gjitha kjo bëhet me logjikën e forcës dhe jo me forcën e logjikës, sepse e vetmja logjikë që kupton Izraeli është logjika e dhunës dhe terrorit.

Ne çuditemi se si ky popull, që për shumë kohë është ankuar nga përndjekja, dhuna naziste e shumë të tjera, të arrijë të përndjekë një popull të tërë, duke i grabitur tokën, sovranitetin dhe nderin, mëkati i vetëm i të cilit është se mbron atdheun dhe tokën e tij!?

EKSPANSIONIZMI

Sëmundja e tretë që fshihet në natyrën e Izraelit janë ëndrrat apo aspiratat ekspansioniste. Ai nuk kënaqet me tokat që ka pushtuar, me pasuritë e të tjerëve që ka plaçkitur. Nuk ngopet duke vjedhur dhe plaçkitur, duke i ngjarë xhehennemit, të cilit kur i thuhet: *"A u mbushe?"*, përgjigjet: *"A ka edhe më akoma?"* Ai ëndërron përherë për Izraelin e Madh, nga Nili deri në Eufrat, bile disa prej tyre thonë: *"Sundimi yt, o Izrael, shtrihet nga Eufrat deri në Nil, nga cedrat deri tek palmat."* Pra nga lumi Eufrat në Irak e deri tek lumi Nil në Egjipt; nga pema e cedrit në Liban deri tek pema e palmës në Arabinë Saudite, pra në Medinë dhe Hajber, ku patën jetuar stërgjyshërit e tyre.

Këtë e ka thënë troç njëri prej tyre, Izrael Shahaku, profesor në universitetin e Tel Avivit, i cili zbuloi atë që izraelitët fshehin në vetvete, duke shkruar për këtë një libër në anglisht, në të cilin sqaron se Izraeli që ëndërron popullin i tij shtrihet në disa pjesë të Sirisë, Libanit, Turqisë, Irakut, Saudisë, Jemenit, Kuvajtit dhe deri në Aleksandrinë e Egjiptit! Në të vërtetë, ata duan të dominojnë tërë botën, por politika e tyre ndjek parimin: *"Realizimi i objektivit afatgjatë bëhet hap pas hapi"*.

Disa mund të thonë: Kjo është një ëndërr e largët dhe nuk mund të imagjinohet që Izraeli të rendë pas një mirazhi dhe vegullimi, i cili nuk mund të realizohet. Izraeli është shumë i zgjuar që të flasë për ëndrra të tilla.

Ne u themi: Edhe krijimi i Izraelit ishte ëndërr dhe iluzion para 100 vjetësh, por u bë realitet faktik. Izraeli nuk flet për atë ditë, sepse kjo gjë mund t'i sjellë telashe, ndaj ai hesht për këto gjëra për një farë kohe, në bazë të politikës së etapave. Sa e sa gjëra kemi refuzuar, sepse na ofronim më pak të drejta se ç'mendonin se na takonin, siç ishte rezoluta e ndarjes, por më pas dëshironim t'i kishim pranuar, në vend që t'i refuzonim. Izraeli përpiqet pa pushim që të realizojë objektivat dhe ëndrrat e tij, të cilat një herë e një kohë i quanim të pamundura, por ato u realizuan, ndërsa ëndrrat tona u hodhën pas krahëve dhe u shkelën me këmbë.

Kurrsesi nuk duhet të harrojmë se disa fuqi të mëdha e kanë ndihmuar dhe vazhdojnë ta ndihmojnë Izraelin për realizimin e asaj që synon, duke filluar me Britaninë e Madhe, e cila u premtoi atyre ngritjen e atdheut të tyre kombëtar në Palestinë, me gojën e ministrit të saj të jashtëm, Artur Xhejms Balfur, në premtimin e tij të njohur të datës 2.11.1917, në të cilën thuhet: *“Ajo që nuk zotërohet, i premtohet atij që nuk e meriton”*, duke përfunduar me SHBA-në, superfuqinë dhe polin e vetëm në botën e sotme, e cila e ndihmon Izraelin me para, armë dhe veto! Po mos të ishin paratë, armët dhe vetot amerikane, Izraeli nuk do të arrinte aty ku ka arritur sot. Të mos harrojmë edhe Bashkimin Sovjetik, i cili në kohën e fuqisë së tij tha: *“Izraeli është krijuar për të mbetur”*.

PAMORALSHMËRIA

Në sjelljen e tij me arabët dhe palestinezët, Izraeli ndjek parimin e pamoralshmërisë. Filozofia e tij ngrihet mbi parimin se moralin ndryshon, nuk është i qëndrueshëm, copëzohet dhe nuk është i përgjithshëm. Për të nuk ka ndonjë gjë që të sillesh me kriteret e dyfishta: një për vete dhe një për të tjerët. Për fat të keq, këtë e konfirmon Teurati i tyre, i cili në Ligjin e Përtërirë thotë: *“Izraelitit i lejohet t'i jap hua me kamatë joizraelitit, por nuk i lejohet kjo gjë me izraelitin”*, të kundërtën e asaj që përcakton Islami: *“Hallalli është hallall për të gjithë dhe harami është haram për të gjithë”*. Kur'ani e përmend veprimin e tyre kundër armiqve, që sipas tyre nuk është mëkat fetar. Allahu i Lartësuar thotë: *“Këtë (e bëjnë) për arsye se ata thonin: “Ne nuk kemi kurrfarë përgjegjësie ndaj (pasurisë që u marrim) të paditurve (arabëve analfabetë)”. Pra, duke e ditur të vërtetën, ata bëjnë gënjeshtër ndaj Allahut.”* (Al Imran: 75)

Kështu Izraeli konfirmon parimin e kohëve të xhahilijetit: *“E bëjnë hallall një vit dhe haram një vit tjetër”*, duke lejuar apo ndaluar sipas tekave dhe interesave të tyre personale. Ai ndjek filozofinë makiaveliane: *“Qëllimi justifikon mjetin”*. Sipas tyre, të gjitha mjetet janë të lejuara dhe të ligjshme për realizimin e objektivave të Izraelit, pa e çarë kokën për protestat dhe dënimet. Por arabët dhe muslimanët janë njerëz të moralshëm. Feja e tyre i mëson se duhet t'i përmbahen elementit moral në çdo aspekt të jetës dhe sjelljeve të tyre. Për ta dituria, ligji, ekonomia, lufta dhe politika nuk ndahen nga morali. Islami nuk e pranon në asnjë mënyrë parimin: Qëllimi justifikon mjetin. Përkundrazi, ai e obligon ndershmerinë në qëllim dhe pastërtinë në mjet. Mjeti duhet të jetë patjetër i pastër për të arritur qëllimin e ndershëm. Islami nuk e lejon që e drejta të arrihet përmes rrugës së padrejtë, sepse Allahu është i mirë dhe nuk pranon veçse të mirën.

Nuk është për t'u habitur kur shohim Izraelin të respektojë marrëveshjet dhe konventat që janë në interesin e tij, ndërkohë që shkelin me këmbë ato që bien ndesh me interesat e tij. Shikoni Benjamin Netaniahun, kryeministrin e Izraelit, i cili kur u pyet për marrëveshjet e Oslos dhe ato pas saj, të cilat ne i refuzojmë, deklaroi haptas: *“Ato kanë vdekur”*. Ky është realizim i asaj që

Kur'ani thotë për paraardhësit e tyre: *“Këta janë ata prej të cilëve ti pate marrë premtimin (se nuk do t'i ndihmojnë idhujtarët), e të cilin ata nuk e ruajtën, por si çdo herë e thyejnë premtimin e tyre.”* (El-Enfal: 56) Duke vepruar kështu, ata zbatojnë atë që kanë thënë disa politikanë evropianë: *“Marrëveshjet nuk janë veçse argumente të të fortit kundër të dobët.”*

Në Izrael morali i ligjshëm është morali i dhunës, terrorit dhe pushtimit. Këtë e bën shteti, të cilin akoma e dominon shpirti i cubave; këtë e bëjnë kolonët, të cilët mbështeten tek shteti dhe mbrojtja e tij. Në fakt, Izraeli, i cili palestinezet që mbrojnë atdheun, familjet dhe nderin e tyre i quan terroristë, është terroristi më i madh në botë, sepse ai rrëmben të drejtat dhe tokën e të tjerëve me anë të dhunës dhe armëve. Ky është terrorizëm i një agresori dhe zullumqari, i cili i ka kaluar të gjitha kufinjtë. Këtë gjë e ka sqaruar edhe libri “Terrorizmi themelon një shtet: Modeli i Izraelit”.¹

Qëndrime dhe shembuj të panumërt tregojnë prirjen e pamoralshme të Izraelit. Ndoshta shembulli më i ri dhe më i fundit është veprimi që ndërmorën kundër kryetarit të zyrës politike të Hamasit në Jordani, vëllait dhe muxhahidit Halid Mish'al, të cilin u përpoqën ta vrasin me anë të një aparati të sofistikuar, i cili hodhi në veshin e tij një lëndë kimike vdekjeprurëse, duke përdorur për këtë operacion pasaporta kanadeze të falsifikuara, për të cilat protestoi edhe Kanadaja, duke mos e çarë fare kokën se këtë gjë po e bënin në tokën e Jordanisë, me të cilën kanë lidhur marrëveshje paqeje. Po mos të ishte kujdesi dhe mbrojtja e Allahut, si dhe vigjilenca e vëllait Halidit dhe zgjuarsia e shoqëruesve të tij, do të binte pre e tradhtisë, pa e marrë vesh askush se ai ishte vrarë me paramendim. Ky është terrorizmi, të cilin Izraeli e ushtron që nga lashtësia dhe e vazhdon edhe sot. Shikoni sot Ariel Sharonin, ministrin e infrastrukturës së Izraelit, kur deklaroi hapur dhe asnjë pa fije turpi: *“Atentat kundër Halid Mish'alit, nëse dështoi një herë, do të përsëritet e do të përsëritet derisa të realizohet”*. Kështu deklaroi terroristi plak, pa e çarë kokën aspak. Nëse nuk ke turp, bëj çfarë të duash!

Për sa i përket palestinezëve, terrorizmi i tyre, nëse guxojmë ta quajmë kështu, është terrorizëm i ligjshëm, i bazuar në ajetin kur'anor: *“E ju përgatituni sa të keni mundësi force, (mjete luftarake), e kuaj të caktuar për betejë kundër atyre (që tradhetojnë) e me të, (me përgatitje), ta frikësoni armikun e Allahut, armikun tuaj dhe të tjerët, të cilët ju nuk i dini (se kush janë), e Allahu i di ata.”* (El-Enfal: 60) Ai është terrorizëm mbrojtjeje dhe rezistence, jo cënim i gjërave të shenjta.

Pamoralshmëria tek çifutët nuk është diçka e rastësishme në sjelljen e tyre, por është origjinale dhe me rrënjë të thella. Atë e gjejmë në thellësitë e historisë së tyre të lashtë, bile edhe tek profetët e tyre, siç rrëfejnë vetë librat e tyre të shenjta.

Në Dhjatën e Vjetër, me gojën e shkruarve të saj, thuhet se Jakobi dhe nëna e tij e kishin tradhtuar Is-hakun, me qëllim që të merrnin bekimin për Jakobin, në vend të Isait, vëllait të tij më të madh, dhe se Rakela, gruaja e Jakobit, i vodhi të atit, Labanit, dajës së Jakobit, idhujt e tij kur u larguan prej tij.

Para kësaj, në librin e Zanafillës, thuhet se dy vajzat e Lotit kishin bërë zina me të atin, pasi e kishin dehur atë, nga e cila lindën moabitët dhe amonitët, fëmijë të zinasë.

Në librin e Jozeheut, rrëfëhet për rënien e Erihas (Jerokos) në duart e izraelitëve: E shkatërruan qytetin, i shkuan në tërësi të shpatës të gjithë burrat, gratë, fëmijët dhe pleqtë, bile edhe lopët, delet dhe gomarët!..

¹ Autori është Hejthem El-Kejlani

Në librin e dytë të Samuelit, përmendet: *“Kështu thotë Zoti i ushtrive: Unë do ta dënoj Amalekun për atë që i bëri Izraelit kur i preu rrugën, ndërsa po dilte nga Egjipti. Tani shko, godit Amalekun dhe cakto shfarosjen e të gjitha gjërave që ai ka pa pasur fare mëshirë për të, por vrit burra dhe gra, fëmijë dhe foshnja gjiri, lopë e dhen, deve dhe gomarë”.* (Samueli I: 15/2)

Po në atë libër gjejmë: *“Atëherë Sauli tha: “Do t’i thoni kështu Davidit: “Mbreti nuk dëshëron asnjë prikë, por njëqind lafsha të Filisejve për t’u hakmarrë me armiqtë e mbretit””. Sauli kurdiste komplete për të shkaktuar vdekjen e Davidit me anë të Filistejve. Kur shërbëtorët i njoftuan Davidit këto fjalë, Davidit iu duk gjë e mirë të bëhej dhëndër i mbretit. Ditët e caktuara nuk kishin kaluar akoma, kur Davidi u ngrit dhe iku me njerëzit e tij, dhe vrau dyqind veta nga Filistejtë. Pastaj Davidi solli lafshat e tyre dhe dorëzoi mbretit këtë sasi të saktë për t’u bërë dhëndër i tij. Atëherë Sauli i dha të bijën Mikal për grua”.* (Samueli I: 18/27)

Po aty thuhet se Davidi u rebelua kundër mbretit Shaul dhe ju bashkua filistejve në luftën e tyre kundër mbretit izraelit, por filistejtë e kundërshtuan këtë gjë. Atëherë Davidi ju lut mbretit të tyre, Ahishit, duke i thënë: *“Çfarë kam bërë dhe çfarë ke gjetur te shërbëtori yt prej ditës që erdha me ty e deri më sot, që të më pengojnë të luftoj kundër armiqve të mbretit, zotërisë tim?”.* Samueli I: 29/8)

Në librin e dytë të Samuelit thuhet se Amnoni përdhunoi motrën e vet, Tamarën (që të dy ishin fëmijët e Davidit); Absalomi, i biri i Davidit, fjeti me shemrat e të atit dhe luftoi kundër tij për t’i marrë mbretërinë, por u vra në luftë.

Në librin e parë të mbretërve thuhet se Solomoni adhuroi Astartën, perëndeshën e sidonasve dhe Milkomin, perëndinë e amonitëve, bile u ngriti altare të gjitha perëndive të grave të tij perëndimore!

Këtë e thonë librat e tyre të shenjtë dhe jo ne!¹ Nuk është për t’u habitur që Isai (a.s.) tha: *“Mjerë për ju, o shkruajtës hipokritë! O gjarpërinj, bij gjarpërinjsh! Bij të vrasësve të profetëve! Si do ti shpëtoni dënimit të ferrit!”*

KOPRRACIA DHE ADHURIMI I PASURISË

Ndër sëmundjet morale bashkëshoqëruese të natyrës çifute është adhurimi i pasurisë, koprracia dhe lakmia për para. Në të kaluarën ata adhuruan viçin e artë, gjë që tregon se sa të lidhur janë ata me arin dhe shkëlqimin e tij. Kur’ani i përshkruan ata si koprracë, duke u shprehur: *“A mos kanë ata ndonjë pjesë të pushtetit? Ata atëherë nuk do t’u jepnin njerëzve as sa grimca”.* (En-Nisaë: 53)

Në tefsirin e tij “El-Menar”, dijetari i madh Reshid Rida (Allahu e mëshiroftë), duke komentuar këtë ajet thotë: “Pjesëza “A mos” është e ndarë dhe sipas dijetarëve të Basrës nënkupton mohim dhe pyetje. Me fjalën mohim këtu nënkuptohet kalimin nga qortimi i tyre për besimin në xhibtin dhe tagutin (idhujtarinë) dhe preferimin nga ana e tyre të idhujtarëve ndaj besimtarëve, deri tek qortimi i tyre për koprraci. Imami është i mendimit se pjesëza “A mos”, nëse vjen në fillim të fjalës ka thjesht kuptimin pyetës dhe forma pyetëse këtu nënkupton mohimin dhe qortimin, që do të thotë se ata nuk do të kenë pjesë në sundim siç kanë pjesë në Libër, bile ata e kanë humbur sundimin për shkak të padrejtësisë dhe tiranisë së tyre: *“Ata atëherë nuk do t’u jepnin njerëzve as sa grimca”.* Pra edhe sikur të kishin ndonjë pjesë në sundim, do të ndiqnin

¹ Marrë nga parathënia e librit: “Tarihul-jehud”, autor: Ahmed Uthman, botoi: “Mektebetush-shark”.

rrugën e koprracisë dhe egos personale, duke mbajtur çdo gjë të mirë për vete dhe nuk do t'u jepnin njerëzve asnjë grimcë. Fjala “nekir” është e çara ose e plasaritura në bërthamën e hurmës, nga e cila del bima e palmës. Kjo është krahasuar me goditjen e sqepit të zogut apo të kazmës, më të cilën punohet toka e fortë. Fjala “nekir” është sikurse fjala “fetil” (fija e bërthamës) e përmendur në ajetin e mësipërm: *"Nuk do t'ju bëhet pa drejtë as sa fija"*. (En-Nisaë: 77) Kjo fjalë përdoret për gjëra të vogla, të ulta dhe pa vlerë.

Kuptimi i kësaj është se çifutët janë tahmaqarë të mëdhenj, koprracë të bindur dhe e kanë shumë të rëndë që dikush tjetër, përveç tyre, të mund të përfitojë nga ta. Nëse bëhen pronarë të një pasurie, ata kujdesen që t'i ndalojnë njerëzit që të përfitojnë sadopak prej saj. E si të mos e kenë të rëndë që të dalë një profet nga arabët dhe shokët e tij të kenë një pushtet, të cilit t'i nënshtrohen bijtë e Izraelit. Kjo cilësi vazhdon të jetë dominuese dhe e qartë tek çifutët. Kur u realizua ajo që aspironin, pra rivendosja e sundimit të tyre mbi Kuds dhe rrethinat e tij, atëherë i dëbuan muslimanët dhe të krishterët nga ajo tokë e shenjtë, duke mos ju dhënë asnjë grimcë, asnjë pëllëmbë tokë për të mbjellë një palmë. Ata tani mundohen, siç janë munduar edhe më parë, t'u heqin të tjerëve të gjitha mjetet e jetesës. Sheh zdrukthëtarin çifut në Kuds që punon me çmime shumë më të ulta se muslimani apo i krishteri, sepse organizatat e tyre politike dhe bamirëse e ndihmojnë për këtë gjë. Fakte janë të panumërta dhe tregojnë se çifutët mundohen të zotërojnë të gjithë tokën e shenjtë, duke i privuar të tjerët nga mjetet e jetesës. E bëjnë këtë kur akoma nuk kanë pjesë në pronësi, merre me mend se çfarë do të bënin po ta kishin atë në pronësi!

A do t'i kthehet atyre pronësia, siç synojnë? Ajeti, as nuk e pohon një gjë të tillë dhe as nuk e mohon, por tregon për karakterin e tyre, nëse kjo gjë ndodh. Trajtimi i kësaj gjëje do të vijë më pas në komentimin e sures El-Israë, e cila quhet ndryshe edhe sureja e Bijve të Izraelit. Ndonëse janë shumë, ata janë të përçarë dhe të lidhur fort pas pasurisë së tyre në çdo vend ku ndodhen. Flitet edhe për përgatitjen e tyre për luftë dhe bujqësi, por shumica e tyre janë dobësuar në këtë aspekt. Ata besojnë me një besim fetar se do ta krijojnë mbretërinë ose do të nguliten në vendet e shenjta, prandaj për këtë qëllim ata kanë tubuar pasuri të shumta.

Osmanët e ka për detyrë që të mos u lejojnë atyre të nguliten në Palestinë dhe të shtijnë në dorë pronësinë e tokave të saj, sepse kjo do të jetë një rrezik i madh, për të cilën kemi paralajmëruar më parë në komentimin e ajetit të mësipërm.¹ Kështu ka shkruar shejh Rashid Rida në tefsirin e tij, i cili botohej në “Mexhel-letul-menar”. Kjo është botuar në vëllimin 11, ditën e xhuma 30 Dhul-kaëde 1328 h. ose 2 shtator 1910.

SIONIZMI - FAZA MË E LARTË E KOLONIALIZMIT

Këto sëmundje shpirtërore dhe morale, të mishëruara në personalitetin çifut talmudik, veçanërisht pas shfaqjes së lëvizjes sioniste dhe drejtimeve të saj të rrezikshme, sollën në lindjen e bandave terroriste çifute në kohën e mandatit britanik dhe para themelimit të Izraelit me 15/5/1948. Ato sollën kasaphanat e përgjakshme, sulmet agresive dhe metodat shejtanore, mbi të cilat është ngritur politika e Izraelit në paqe dhe në luftë kundër palestinezëve, arabëve dhe muslimanëve.

Këto sëmundje pollën llojin më të keq të kolonializmit gjatë gjithë historisë: kolonializmin sionist, për të cilën dikush ka thënë: *"Sionizmi është faza më e lartë e kolonializmit"*, sepse kolonializmi i mallkuar sionist dallon nga format e tjera të kolonializmit, që ka njohur bota, në të kaluarën dhe

¹ Shih: “Tefsirul-menar”. Vëll. 5/159,160.

të tashmen. Kur'ani ka treguar për pasojat e tij, përmes gjuhës së mbretëreshës së Sebeës, kur thotë: *"Kur sunduesit e pushtojnë ndonjë vend, ata e rrënojnë atë e parinë më të zgjedhur të atij vendi e nënshtrojnë."* (En-Neml: 34) Këtu tregohet se kur mbretërit hyjnë si pushtues dhe kolonialistë, e shkatërrojnë vendin dhe i poshtërojnë banorët.

Në kohët moderne, njerëzit kanë njohur kolonializmin britanik, francez, italian, hollandez etj. Që të gjithë këta ishin të këqinj për vendet që kolonizuan, mirëpo kolonializmi sionist është edhe më i keq dhe më i poshtër. Ai është, siç thotë edhe vëllai ynë dr. Hasan Hat'hut¹: *"kolonializëm kolonist, ekspansionist, racist, terrorist dhe zullumqar."*

1. KOLONIALIZËM KOLONIST

Ai është një kolonializëm kolonist, i cili do që ta boshatisë vendin nga popullata autoktone për ta zëvendësuar sa të mundet me kolonë të rinj dhe të cilin e shqetëson fakti se shkalla e lindshmërisë tek arabët është shumë më e madhe se tek çifutët, duke vënë në rrezik çifutëzimin demografik. Ai nuk është si kryqtarët, të cilët kishin një atdhe tjetër ku mund të ktheheshin përsëri, prandaj ka për qëllim vetëm të qëndrojë. Ai nuk mundohet vetëm t'i heqë qafe arabët duke i dëbuar, shembur shtëpitë dhe duke ndryshuar gjeografinë, por sjell çifutë të shumtë nga e gjithë bota, për t'i zënë vendin punëtorëve palestinezë. Kjo është vija vitale për mbijetesën e palestinezëve. Këtë e kanë shpallur haptas politikanët dhe mendimtarët e tyre, si profesor Ben Zion Denor, i cili pati deklaruar se *"në vendin tonë nuk ka hapësirë për dy popuj"*; Uri Lubrani, këshilltari i Beginit për çështjet arabe, i cili pati deklaruar se *"arabët do t'i katandisim në një shtresë druvarësh dhe kamerierë restorantesh"* si dhe Sheb Davidi, i cili pati deklaruar: *"Ose Izraeli i Madh ose Ismaili i Madh"*, ku me Ismailin e madh nënkuptohet shteti arab, i cili i tubon arabët nën një flamur, gjë që do të thotë fund për Izraelin.

2. KOLONIALIZËM EKSPANSIONIST

Ai është kolonializëm ekspansionist. Në Kneset (parlamentin izraelit) akoma qëndron harta që tregon kufinjtë e Izraelit nga Nili në Eufrat. Dy shiritat e kaltër të flamurit çifut, një sipër e një poshtë, simbolizojnë Nilin dhe Eufratin. Kur Golda Majeri u pyet se si i shikonte kufinjtë e shtetit izraelit, u përgjigj: *"Kur të arrijmë tek kufijtë, do t'iu njoftojmë"*. Ben Gurioni pati deklaruar haptas se shteti çifut lakmon që kufijtë e tij të përfshijnë jugun e Libanit, jugun e Sirisë, Jordaninë dhe gadishullin e Sinait. Për këtë shkak, marrëveshja e Oslos nuk përmban asgjë për kufinjtë dhe kjo gjë do të vazhdojë të mbetet sekret tek liderët izraelitë. Ata nuk do t'i deklarojnë deri kur të realizohen ëndrrat e tyre.

3. KOLONIALIZËM RACIST

Ai është kolonializëm racist. Në një prononcim të mëparshëm, Rafael Itan, i cili ka qenë shef i shtatmadhorisë, ka thënë: *"Ata që akuzojnë për racizëm të bardhët në Afrikën e Jugut janë gënjeshtarë. Janë pikërisht të zinjët ata që duan të kontrollojnë pakicën e bardhë, tamam si arabët, të cilët duan të na kontrollojnë"*. Kur shtetet afrikane votuan pro vendimit të vitit 1975 (vendim, i cili u hoq më vonë) të Kombeve të Bashkuara, i cili e konsideronte sionizmin si racizëm, Begin komentoi: *"Kur u bënë për të udhëhequr botën këta popuj, të cilët deri para pak kohësh jetonin nëpër pemë?"*

¹ Shih: kapitullin "Filistin" në librin "Bi hadha elka Allahe: Risaletun ila-l-akl el-arabijj el-muslim". Faqe 195-196.

Bile racizmi ekziston edhe mes vetë çifutëve. Ashkenazi, çifuti i bardhë evropian, e konsideron veten më të ngritur se sa sefarditi. Ndonëse sefarditët përbëjnë rreth 70 për qind të çifutëve, sistemi i arsimit dhe shpenzimeve arsimore nuk ju lejon atyre pjesëmarrjen në universitete më shumë se 6%, ndërsa në rast diplomimi 3%. Ndërsa çifutët etiopianë janë plehurat e shoqërisë, aq sa gjatë dhënies vullnetare të gjakut, shishet e tyre të gjakut ndahen veç dhe pastaj derdhen. Pra gjaku hidhet që të mos përdoret. Kur u zbulua ky skandal, shkaktoi një zemërim të madh tek çifutët etiopianë, të cilët u ndien të persekutuar dhe të diskriminuar mbi bazën e racës. *"Pra ti kujton se ata janë së bashku, por zemrat i kanë të ndara"*. Bile kohët e fundit, çifutët ortodoksë kanë nxjerrë një fetva, në të cilën thuhet se konservatorët dhe çifutët reformatore nuk janë çifutë.

4. KOLONIALIZËM ZULLUMQAR

Ai është kolonializëm zullumqar. Kjo gjë është e qartë dhe nuk do argumenta, por ne duam që këtë ta pohojnë me gojën e tyre. Prof. Juda Magens, rektori i parë i Universitetit Çifut, thotë: *"Çifutët kanë më shumë se të drejtë t'i kërkojnë botës drejtësi, por unë nuk jam gati ta marr këtë drejtësi për çifutët, duke u bërë padrejtësi arabëve."* Kurse profesor Benjamin Kohen, profesor në universitetin e Tel Avivit thotë: *"Çifutët kanë qenë gjithmonë viktimë të brutalitetit, prandaj si ia lejojnë vetes të jenë kaq brutalë?"* Këtë mendim e kanë shumë prej tyre. Në Amerikë ekzistojnë dy lëvizje të mëdha çifute: "Paqe tani!" dhe "Tokë në shkëmbim të paqes", të cilat e dënojnë dhunën që po ushtrohet mbi palestinezët dhe besojnë se palestinezëve duhet t'u jepet një atdhe dhe të jetojnë me ta në fqinjësi të mirë. Edhe brenda Palestinës ka shumë prej tyre.

5. KOLONIALIZËM TERRORIST

Ai është edhe kolonializëm terrorist. Kjo gjë vërehet shumë qartë, sepse terrorizmi është bërë mishi dhe gjaku i tyre. Ishte terrorizmi ai që përgatiti terrenin për krijimin e shtetit të tyre që nga koha e bandave të njohura: Hagana', Irgun dhe Stern, të cilat kryen krime të llahtarshme.

Ishte terrorizmi ai që e krijoi shtetin e tyre me zjarr e hekur. U vranë gra, fëmijë, pleq, me metodat më barbare, të cilat nuk i ka parë ndonjëherë historia, aq sa vinin bast se çfarë ka në barkun e shtatzënave: a është djalë apo vajzë, i çanin barkun duke qeshur, për të parë se kush prej tyre e kishte fituar bastin, pastaj e therrnin nënën dhe fëmijën e saj.

Ishte terrorizmi është ai që e zgjeroi shtetin e tyre më shumë ç'iu kishte dhënë vendimi i copëtimit, pastaj i bashkangjiten atyre edhe tokat që morën në luftën e korrikut të vitit 1967.

Është terrorizmi ai që i kërcënon fqinjët e tij arabë, që të mos zotërojnë fuqi bërthamore apo jobërthamore. Vetëm ata duhet të zotërojnë fuqi bërthamore. Pikërisht për këtë shkak, ata goditën dhe shkatërruan reaktorin bërthamor irakian. Ata vrasin edhe gjenitë e rinj arabë të fushës bërthamore, siç e dëshmon këtë gjë më shumë se një rast. Bile ata i kërcënojnë të gjithë muslimanët, nëse tentojnë të zotërojnë armë bërthamore, siç e shohim qartë në qëndrimin e tyre ndaj Pakistanit, i cili mundohet që të zotërojë bombën atomike, siç ka vepruar edhe fqinja dhe rivalja e tij, India.

Është terrorizmi, ai që vret me dorën e shtetit dhe aparateve të tij, si dhe me direktivat e kryetarëve dhe liderëve të tij, heronjtë e rezistencës, të cilët mbrojnë tokat, vendet e shenjtë dhe familjet e tyre, siç e pamë me rastet e vrasjes së Shikakit, Ajashit, Sherifit dhe atentatit kundër Mish'alit.

Ishte terrorizmi, ai që vrau në të kaluarën muslimanët që po faleshin në xhaminë e Jafës, ai që kreu masakrën në Dejr Jasin, ai që vrau fëmijët e shkollës në Bahrul-Bakar në Egjipt, ai që vrau besimtarët që po faleshin në xhaminë e Halilit në sabah të Ramazanit, ai që vrau ata që ndodheshin në tunel, ai që vrau në Kana të Libanit dhe së fundi, vrau punëtorët e pafajshëm në postbllokun e Tarkumijas në rajonin e Halilit. Edhe sot vazhdon të vrasë e të vrasë dhe duart i ka të lara me gjakun e të pafajshmëve.

Është për të habitur se, ndërsa terrorizmi sionist i bën gjithë këto krime, na akuzon ne si terroristë. Ai është i pafajshëm nga çdo akuzë, po aq i pafajshëm sa ç'ishin vëllezërit e Jusufit, kur e hodhën atë në pus!

VI

SIONIZMI - RREZIK PËR TËRË NJERËZIMIN

Realiteti, për të cilin duam të paralajmërojmë, është se hebraizmi sionist, me të cilin kemi të bëjmë sot, nuk është rrezik vetëm për arabët dhe muslimanët, por është rrezik për të tërë botën, për tërë njerëzimin, për shkak të shpirtit fanatik të tij dhe ideve shkatërruese dhe armiqësore kundër çdo feje, në veçanti atyre qiellore, dhe çdo populli. Këto ide të ushqyera nga mësimet e rrezikshme talmudike, janë rrezik për krishtërimin, siç janë edhe për Islamin. Të shohim mendimin e çifutëve për krishtërimin dhe të krishterëve për hebraizmin, për ta sqaruar këtë gjë.

ÇFARË THOTË HEBRAIZMI PËR KRISHTËRIMIN

Në librin e tij "Fundamentalizmi evangjelist ose sionizmi i krishterë dhe qëndrimi amerikan"¹, profesor Muhamed Es-Semmak na përcjell këto tekste:

"Çifutit i lejohet të gënjejë ose të dëshmojë rrejshëm kundër të krishterit, sepse emri i Perëndisë nuk ndotet, kur u betohemi dhe gënjejmë të krishterët."

"Çifutët duhet të përpiqen gjithnjë për të mashtruar të krishterët."

"Kush i bën mirë të krishterëve, nuk do të ringjallet nga varri asnjëherë."

"Tani më lejoni t'u sqarojmë se si arritëm të thyejmë shtyllën kurrizore të kishës katolike. Arritëm të depërtojmë në brendinë e saj, joshëm disa njerëz të tyre (priftërinj të brendshëm) që të jenë pionierë të lëvizjes sonë dhe të punojnë për të mirën tonë."

Urdhëruam disa nga bijtë tanë të hyjnë në trupin e katolicizmit, me udhëzime të qarta për domosdoshmërinë e punës precize dhe aktivitetit të duhur për shkatërrimin e kishës nga brenda, duke shkaktuar skandale të brendshme. Punuam kështu me këshillën e kryetarit të çifutëve, i cili na porositi me një urtësi të madhe: Le të bëhen disa nga bijtë tuaj priftërinj dhe famulltarë, që t'i shkatërrojnë kishat e tyre. Për fat të keq, jo të gjithë çifutët, bijtë e besëlidhjes, treguan se janë besnikë ndaj detyrës së ngarkuar. Shumë prej tyre e tradhtuan besëlidhjen, por të tjerët e ruajtën besëlidhjen dhe i kryen detyrat e tyre me nder dhe besnikëri."

Ne jemi baballarët e të gjitha revolucioneve që janë bërë në botë, bile edhe të atyre që nganjëherë u kthyen kundër nesh. Ne jemi të zotët e parivalë të luftës dhe paqes. Sot mund të

¹ Faqe: 7-11, botuar nga: Merkez dirasat el-alem el-arabijj.

deklarojmë haptas se jemi pikërisht ne ata që krijuan lëvizjen për reforma fetare në krishtërim. Kalvini ishte një nga bijtë tanë me origjinë çifute. Ai u urdhërua të zbatonte porosinë dhe me inkurajimin e zyrtarëve çifutë dhe mbështetjen e parave çifute, zbatoi reformën fetare, ashtu siç veproi edhe Martin Luteri, i cili ju bind ideve të miqve të tij çifutë. Programi i tij kundër kishës katolike pati sukses me dëshirën e zyrtarëve çifutë dhe financimit të tyre.

Ne i falënderojmë protestantët për sinjeritetin e tyre ndaj dëshirave tona, ndonëse shumica e tyre, ndonëse janë të sinqertë ndaj besimit në fesë së tyre, nuk e kuptojnë se sa janë të sinqertë ndaj nesh. Ne u jemi shumë mirënjohës atyre për bashkëpunimin e çmuar që na dhanë në luftën tonë kundër bastioneve të krishtërimin, si parapërgatitje për të arritur në pozitë kyçe për dominimin e plotë të botës.

Deri më sot, kemi arritur të përmbysim regjimet në shumicën e mbretërive evropiane dhe ajo që ka mbetur do të përmbysët shumë shpejt. Rusia ka filluar të shtrojë rrugën për marshimin tonë. Franca me qeverinë e saj masone është në dorën tonë. Anglia, e cila mbështetet në financimin tonë, është nën këmbët tona dhe duke qenë se është protestante, është ndihmësja jonë në eliminimin e kishës katolike. Ndërsa Spanja dhe Meksika, janë dy kukulla në duart tona. Ka edhe shtete të tjera, veç shteteve të Bashkuara të Amerikës, të cilat kanë rënë në rrjetin tonë.

Shumica e gazetave botërore punojnë nën kontrollin tonë, ndaj përmes tyre, le ta ushqejmë me forcë dhe efikasitet të shumëfishuar urrejtjen e madhe kundër kishës katolike.

Le të vazhdojmë në përkrahjen dhe forcimin e planeve tona, duke helmuar moralin e gojimëve, duke përhapur shpirtin e rebelimit në popull, duke inkurajuar përçmimin e patriotizmit, duke shkatërruar unitetin e familjes dhe lidhjet e dashurisë në të, duke e konsideruar fenë, cilëndo fe, si kotësi, humbje kohe, diçka që i ka kaluar koha dhe të papërshtatshme me kërkesat e kohës. Dhe së fundi të kemi përherë parasysh se mbreti i prituri çifut nuk do të pranojë ta sundojë këtë botë, pa u rrëzuar më parë Papa i Romës nga fronin e tij dhe pa u zhdukur të gjithë mbretërit e botës."¹

ÇFARË THOTË KRISHTERIZMI PËR HEBRAIZMIN

Po çfarë thotë krishtërimi për hebraizmin? Të lexojmë se çfarë përcjell profesori Es-Semmak:

"Çifutët konsiderohen si rrezik për të tërë botën, veçanërisht për popujt e krishterë".²

"Pikërisht ato forca, të cilat kryqëzuan Krishtin, gjatë 1900 vjetëve po përpiqen të "kryqëzojnë" edhe kishën e tij. Në kohën e sotme, krishtërimin po i imponohet një luftë e madhe, fundi i së cilës do të përcaktojë fatin e krishtërimin: do të jetojë apo do të vdesë, por shumica e udhëheqësve të krishterë akoma nuk e kanë kuptuar këtë gjë. Komunizmi apo hebraizmi botëror, i cili arriti të poshtërojë popujt e botës, pret shansin vdekjeprurës, që ta zhdukë krejt krishtërimin."³

"Gjithçka që Krishti solli me frymëzimin e Perëndisë nuk ka asnjë vlerë për çifutët! Më ka lodhur kërkimi im i gjatë, por i kotë, në pjesën dërrmuese të librave të hebraizmit për të gjetur qoftë

¹ Marrë nga fjalimet që janë mbajtur në kongresin e mbajtur në klubin "Breth" në Paris. Marrë nga revista: Katolik Gazet". Nr. Shkurt 1936.

² Shih: Revista "La Vita Cattolica", Vatican.

³ Shih: prifti Vinrod "Inkidat eljehudijje alal-messihijje". Faqe: 6.

edhe një shprehje, që pasqyron një ndjenjë fisnike dhe humane për Mesinë. E pranoj, se nuk kam e pritur aspak se do të gjeja diçka që tregon respekt për Mesinë në faqet e tërë atyre librave, sepse e dija se çifuti, i cili ka një mendim fisnik për të, e humb menjëherë identitetin e tij çifut dhe nuk është më çifut.

Ndërkohë që në Kur'anin e Muhamedit gjejmë mendime që tregojnë për kujdesin ndaj Mesisë dhe një respekt të thellë për personalitetin e tij,¹ nga çifuti i shekullit të nëntëmbëdhjetë Grajets, i cili supozohet se bën pjesë tek intelektualët, lexojmë se ai e përshkruan Krishtin me këto fjalë: "Foshnja e re e bindur për vdekjen", ndërsa për idenë e kryqit thotë: "Çifutët nuk kanë nevojë për simbole të tilla që lindin ndjenja spazmatike, për të ngritur nivelin shpirtëror të besimeve të tyre". Bile ka mendime akoma më të rrezikshme se kaq. Në librin e botuar në vitin 1880, një çifut spanjoll me emrin Moshe Doljon, e përshkruan Mesinë me fjalët: "Qen i ngordhur" dhe se ai është "varrosur në një grumbull plehu".

Në vitet e fundit të shekullit 19-të, çifutët filluan të botojnë libra në gjuhën çifute, në të cilat sqaronin "paragrafet e fshehta" të Telmudit, që të mos ngjallnin urrejtjen tonë kundër tyre. Nga botimet në gjuhët joçifute, ata fshinë epitetet dhe termat, me të cilat e emërtonin Mesinë si: "i çmenduri, magjistari, ndyrësira, qeni, kopili, pagani, biri i epsheve etj", si dhe epitetet për nënën e tij, virgjëreshën e dliirë."²

"Talmudi përmbledh të gjithë mosbesimin, ateizmin dhe poshtërsitë".³

Shohim shumë shkrimtarë botërorë, të cilët tërheqin vërejtjen për personalitetin gjakpirës çifut, si në komedinë e njohur të Shekspirit "Tregtari i Venedikut" dhe në qëndrimin e romancierit të famshëm rus Fjodor Dostojevski në lidhje me çështjen çifute të përkthyer nga Muveffak Ed-Dejlemi.⁴

Izraelitët e shtrembëruan dhe ndryshuan fjalën e Zotit në Teurat, duke shtuar dhe hequr, dhe më pas, e shtrembëruan përsëri. Ata e komentuan atë sipas trilleve të tyre dhe ia nënshtruan lakmive të tyre fetare dhe synimeve të tyre raciste. Këtë e përmend Kur'ani famëlartë: "**Për arsye se ata kanë thyer besën, Ne i mallkuam ata dhe zemrat e tyre i bëmë të ngurta. Ngase ata shtrembërojnë fjalën dhe harruan një pjesë të asaj ...**" (El-Maideh: 13)

Ata pretendojnë se janë kombi i Librit të Shenjtë (Teuratit), po ku është ky libër i shenjtë, të cilin Allahu ia zbriti Musait dhe i cili ishte dritë dhe udhëzim për njerëzit? Bile edhe nga libri ekzistues, ndonëse është i shtrembëruar dhe ndryshuar, ata nuk marrin veçse atë që i përshtatet interesave dhe synimeve të tyre. Siç i përshkruan Kurani, ata besojnë një pjesë të librit, ndërsa mohojnë pjesën tjetër.

Teurati thotë: "**Duaje Zotin me gjithë shpirt dhe me gjithë zemër**", por ata nuk duan veçse veten dhe interesat e tyre. Ata nuk dinë nga libri vetëm ato paragrafe që kanë futur stërgjyshërit e tyre, të mbushur plot me dhunë, vrazhdësi, therje dhe vrasje, duke lejuar çdo gjë në luftë kundër

¹ Në Kuran gjendet një kaptinë që mban emrin e familjes së Mesihut dhe quhet "Al Imran", një tjetër mban emrin e nënës së Mesihut "Suretu Merjem", një tjetër quhet "El-Maideh", e cila flet për mrekulli të Mesihut, të cilat nuk i ka përmendur Ungjilli. Ekzistojnë me dhjetëra ajete në kaptina të ndryshme që flasin për Mesihun, për librin e tij dhe për thirrjen e tij monoteiste.

² Shih: Houston Chamberlain "Ususul-karn et-tasi" ashëre", vëll. 1, faqe 337.

³ Deklarata e papës Gregori IX në vitin 1242.

⁴ Publikoi: Dar Ibni Rushd lit-tiabati ven-nesher.

të gjithë popujve që i kundërvihen dhe veçanërisht kundër popullit të Ken'anit! Nga ai libër ata pranojnë vetëm atë që përmban diskriminim racor, i cili popullin izraelit e bën "popullin e zgjedhur të Zotit", ndërsa të tjerët i zbret në shkallën më të ulët, bile disa prej tyre i bën skllavër të tyre të përjetshëm.

Izraelitët e kanë të ndaluar të vrasin dhe të dëbojnë nga trojet njëri-tjetrin, ndërkohë që ju lejohet, bile është detyrim fetar për ta, të pushtojnë popujt e tjerë dhe veçanërisht popullin e Ken'anit. Ata e kanë detyrim, që pasi ta pushtojnë një vend, *"të gjithë meshkujve të rritur t'u presin kokat me shpatë"* dhe të mos lënë asnjë të gjallë, ndërsa të gjitha femrat dhe fëmijët dihet t'i skllavërojnë dhe të rrëmbejnë të tërë pasurinë, pronat dhe mallrat e tyre apo *"t'i grabisin"*, siç shprehen tekstualisht librat e tyre (Ligji i Përtëritjes: 20/13,14). Bile ato libra përcaktojnë se për popullin e Ken'anit është e shkruar që të jenë skllavër të përjetshëm të izraelitëve dhe se asnjë pjesëtar i këtij populli nuk duhet të ketë rol tjetër në jetë, ndaj nëse rebelohen apo aspirojnë të jenë të lirë, izraelitët e kanë për detyrë t'i nënshtrojnë me tehun e shpatës. Sipas këtyre librave, kjo gjendje u është imponuar atyre si pasojë e një lutjeje të Nuhut, në të cilën është lutur kundër ken'anitëve dhe pasardhësve të tyre.¹

Nëse këtë e hasim në librat e Teuratit, atëherë çfarë do të hasim në librat e Talmudit, i cili popujt joçifutë (gojimët) i konsideron më të ulët se kafshët dhe më të poshtër se qentë?!

Të krishterët arabë kanë një qëndrim të prerë ndaj Izraelit dhe sionizmit, duke e dënuar despotizmin dhe tiraninë izraelite. Kam marrë pjesë në një konferencë të mbajtur në Bejrut, e cila i bashkoi muslimanët dhe të krishterët arabë, nën moton "Muslimanë dhe të krishterë, së bashku për hir të Kudsit". Dëgjova atje fjalime të forta dhe tepër shprehës nga një numër etërisht të krishterë, ndër të cilët ishte edhe prifti i njohur Kabutxhi, patriarku i Kudsit, të cilin izraelitët e dëbuan nga Kudi; Papa i Aleksandrisë, El-Enba Shenudeh, udhëheqësi i kishës kopte në Egjipt, i cili foli shumë bukur, si dhe shumë ligjërues të tjerë. Disa prej tyre kanë shkruar edhe libra për sionizmin, që kanë vlera shkencore dhe fetare.

Lexo se çfarë thotë atë Bulis Hanna Mis'ad në librin e tij "Barbarizmi i mësimëve sioniste".²

"I krishteri ka Ungjillin, më të cilin përgëzon botën. Muslimanët kanë Kur'anin që po përhapet në të gjithë popujt. Ndërsa izraeliti ka dy libra: Një libër i njohur, me të cilin nuk punon dhe ky është Teurati, si dhe një libër tjetër të panjohur për botën, i cili quhet Talmud, të cilin e preferon ndaj Teuratit dhe e mëson fshehurazi. Kjo është baza e çdo fatkeqësie!"

Kemi sqaruar se sionizmi tek çifutët është pjesë e pandashme e entitetit të tyre psikik dhe se bota është e ndarë në çifutë dhe gojimë. Çifutët janë të zgjedhurit, ndërsa gojimët janë të këqinjët. Nëpërkëmbja e gjërave të shenjta të gojimëve është pjesë e pandashme e trashëgimisë së tyre fetare.

Bile sipas tyre, edhe vetë Allahu (i Pastër nga të metat është Ai) është racist! Prifti Bulis Hanna thotë: *"Të krishterët besojnë se Zoti është ati i të gjithë njerëzve, muslimanët besojnë se Allahu është Zot i botëve, ndërsa sionistët duan që Perëndia të jetë vetëm i tyre, prandaj edhe e quajnë "Zoti i Izraelit".*³

¹ Shih: "El-esfar el-mukaddime lil-edjan es-sabika alal-islam" dr. Ali Abdulvahid Vafi, faqe 31-33.

² "Hemexhijetut-tealim es-sahjunije", faqe 10, botoi: "El-mektebe el-islamijeh" Bejrut.

³ Po aty.

PRESIDENTI FRENKLIN TËRHEQ VËMENDJEN NDAJ ÇIFUTËVE

Presidenti amerikan Benxhamin Frenklin është nga politikanët, të cilët me largpamësinë e tyre e kuptuan rrezikun e çifutëve për shoqërinë e tyre. Në shekullin e 18-të, më saktësisht në vitin 1789, presidenti i Shteteve të Bashkuara të Amerikës, Benxhamin Frenklin, lëshoi një dokument zyrtar që i paralajmëronte amerikanët për rrezikun çifut. Këtë e bëri në një fjalim zyrtar gjatë miratimit të kushtetutës amerikane, ku theksoi: *"Ekziston një rrezik i madh që kërcënon SHBA-në. Ky është rreziku nga çifutët. Në çdo vend ku janë vendosur, çifutët kanë shkatërruar moralin dhe kanë prishur ndershmërinë tregtare. Ata qëndrojnë të izoluar dhe nuk integrohen me të tjerët. Për më shumë se 1700 vjet, ata vajojnë për fatin e tyre, sepse janë dëbuar nga trojet e baballarëve të tyre. Nëse do t'u rikthehej Palestina, ata nuk do të shkojnë që të gjithë atje, sepse ata janë parazitë, që nuk mund të jetojnë në kurriz të njëri-tjetrit, por duhet të jetojnë patjetër mes të krishterëve dhe të tjerëve që nuk i takojnë racës së tyre. Nëse nuk dëbohen këta çifutë nga SHBA-ja me anë të tekstit kushtetues, atëherë vërshimi i tyre do ta mbysë Amerikën brenda njëqind vjetësh dhe ata do të arrijnë të qeverisin mbi popullin tonë dhe ta shkatërrojnë atë.*

Ata do ta ndryshojnë formën e qeverisjes për të cilën kemi derdhur gjakun tonë, kemi sakrifikuar shpirtrat, pasuritë dhe liritë tona. Nuk do të kalojnë as 200 vite dhe nipat tanë do të përfundojnë si punëtorë që punojnë në fusha për të ushqyer çifutët, ndërsa çifutët do të kontrollojnë institucionet tona financiare. Nëse populli amerikan nuk i dëbon përfundimisht çifutët, atëherë fëmijët dhe nipat e tyre do t'i mallkojnë ata në varre. Çifutët nuk do ta ndjekin shembullin e shkëlqyeshëm amerikan edhe po të jetojnë dhjetë breza në mesin e amerikanëve, sepse leopardi nuk mund ta ndryshojë lëkurën e tij pikaloshë. Çifutët janë rrezik për Amerikën, nëse u jepet liria e hyrjes. Ata do t'i shkatërrojnë institucionet amerikane, prandaj duhen dëbuar me tekste kushtetuese."

Ajo që përmendet në këtë fjalim të shekullit të 18-të, përputhet plotësisht me çifutët e sotëm. Ata e kanë shtënë nën kontroll ekonominë dhe politikën e Amerikës. Popullit amerikan i ndodhi pikërisht ajo, për të cilën i paralajmëroi presidenti i ndjerë Benxhamin Frenklin.¹

Ndërsa intrigat, të cilat çifutët kanë përgatitur për Amerikën janë akoma më të mëdha, dhe siç shprehej një poet arab në të kaluarën:

*Ditët do të tregojnë për atë që nuk e ke ditur
do të sjellin lajme që s'i ke dëgjuar!*

¹ Shih: "El-kuds esh-sherif" autor: inxh. Raif Jusuf Nexhmi, faqe: 31,32.

VII

AMERIKA DHE IZRAELI

Izraeli nuk është ngritur mbi asnjë bazë apo logjikë fetare, morale apo historike qoftë ajo. Ai nuk ka lidhje në këtë rajon dhe është i huaj në të. Ai u imponua përmes dhunës, gjakut, hekurit dhe zjarrit, duke shfrytëzuar dobësinë dhe përçarjen e arabëve dhe muslimanëve, duke u mbështetur tek forca e kolonializmit dhe me ndihmën e tij, sepse shtetet kolonialiste i përkisnin fesë së krishterë, e cila beson në librat e çifutëve, pavarësisht shtrembërimit dhe kontradiktave që gjenden në to.

Në fakt, është vetë Perëndimi ai që e prodhoi Izraelin, duke e furnizuar me para e armë nga Evropa Perëndimore dhe Amerika, si dhe me njerëz nga Bashkimi Sovjetik dhe Evropa Lindore. Po të mos ishin miliardat e vazhdueshme dhe të përhershme nga Perëndimi, si dhe mbështetja financiare, ndihmat ushtarake dhe përkrahja politike amerikane, e cila pasqyrohet më së miri në vetot amerikane, Izraeli nuk do të ishte ngritur dhe as që do të vazhdonte pas themelimit të tij.

Dëshmia e fundit në këtë teatër fatkeqësish apo zbavitjesh është qëndrimi amerikan ndaj transferimit të ambasadës së saj nga Tel Avivi në Kuds dhe caktimi i 100 milionë dollarëve për këtë qëllim. Kongresi amerikan e justifikoi këtë vendim me arsyeime boshe dhe të papranueshme, të cilat i kritikoi gazetari i njohur Ahmed Jusuf El-Kur'i në gazetën "El-Ahram", ku thotë:

“Vendimi i Senatit amerikan i datës 10 korrik, nuk ishte asgjë tjetër, veçse një procedurë legjislative në kuadër të shumë procedurave të tjera, të një programi të caktuar kohor për procesin e financimit të ndërtimit të ambasadës dhe transferimit të saj. Ligji i Kongresit tregoi disa hapa të këtij programi, të shoqëruar me një numër pretendimesh historike, ligjore dhe politike në lidhje me natyrën arabe të Kudsit. Është për t'u habitur se si këshilli legjislativ i një shteti të madh guxon të vendosë në ligjet e tij trillime të tilla!

Gabimi historik, në kurthin e të cilit ra Kongresi, gjendet në paragrafin e parë të preambulës në lidhje me çështjen e së drejtës së Izraelit për zgjedhjen e kryeqytetit të tij, pavarësisht se Kuds është tokë e pushtuar dhe i nënshtrohet ligjit të luftës. Më pas Kongresi e konfirmoi injorancën e tij në fushën e historisë në paragrafët e dytë dhe të tretë, në të cilat supozohet se që nga viti 1950 qyteti i Kudsit ishte dhe vazhdon të jetë kryeqyteti i shtetit izraelit, pa përcaktuar se për cilin Kuds bëhet fjalë. Pas këtyre gjërave, ligji i Kongresit amerikan na befason edhe në paragrafët 4-8 të preambulës me pretendime fetare të pavlefshme, për të cilat duhet ta vemë në dijeni lexuesin:

Qyteti i Kudsit na qenka qendra shpirtërore e çifutëve dhe u konsideroka edhe si qytet i përqaftuesve të të gjitha feve!

Që nga viti 1948 deri në vitin 1967, Kuds ishte një qytet i ndarë, ku qytetarëve izraelitë të të gjitha besimeve, si dhe atyre çifutë nga të gjitha vendet, iu ndalohej hyrja në vendet e shenjta gjatë periudhës kur Kuds ishte nën sundimin e Jordanisë!

Që nga viti 1967, u bë ribashkimi i qytetit të Kudsit, gjatë konfliktit, i cili njihet si Lufta e Gjashtë Ditëve!

Që nga viti 1967, Kudsi ishte dhe është qytet i bashkuar, të cilin e administron Izraeli dhe i cili garanton të gjitha të drejtat e plota për të gjitha fetë, për të hyrë në vendet e shenjta brenda qytetit!

Ky vit (viti 1995), konsiderohet si viti i 28-të i periudhës kur Kudsi ka qenë dhe është administruar si një qytet i bashkuar dhe ku sigurohet dhe garantohet liria për të gjitha fetë e ndryshme!

Me këto pretendime dhe shpifje, Kongresi e bëri Kudsin qendër shpirtërore të çifutëve, por jo edhe të feve të tjera qiellore, ndërsa Izraelin e bëri mbrojtësin e vetëm të vendeve të shenjta dhe garantuesin e lirisë së hyrjes në të të ithtarëve të feve të ndryshme.

Pa dyshim se ngjarjet e pushtimit izraelit të Kudsit për tre dekada (1948-1997) janë të mjaftueshme për t'i hedhur poshtë gabimet e Kongresit, të cilat trajtohen sikur të ishin gjëra të përcaktuara. Po rendisim tani ngjarjet me të rrezikshme, me qëllim që anëtarët e Kongresit të kuptojnë se sa të njëanshëm dhe të prirur janë pas pretendimeve dhe miteve të Izraelit:

Këto ngjarje të rrezikshme fillojnë me përpjekjen e Izraelit për ta djegur Xhaminë El-Aksa me 12 gusht të vitit 1969 dhe se kjo përpjekje ishte vetëm fillimi i një plani të shpejtë për shembjen e saj. Kësaj përpjekjeje i paraprinë gërmimet e thella nën xhami dhe përreth saj me pretekstin e kërkimeve të rrënojave të Tempullit të Sulejmanit të rrënuar para 2000 vjetësh, si dhe ndërtimin e një tuneli turistik. Gjithashtu kësaj i parapriu edhe konfiskimi, shembja dhe hedhja në erë e pronave të patundshme të vakëfeve islame ngjitur me Xhaminë El-Aksa.

Ajo që tregon hapur se ekziston një plan i ngutshëm dhe një tjetër i mëvonshëm për shembjen e Xhamisë El-Aksa shihet në pyetjen e shtruar nga gazeta izraelite "HaAretz" e datës 28 mars 1982: "A është çështja e shembjes së Xhamisë El-Aksa dhe Kubesë së Shkëmbit thjesht çështje kohe?" Artikulli vazhdon: "Qeveria izraelite fshihet pas lëvizjeve ekstremiste fetare për realizimin e qëllimeve të saj për hedhjen në erë të Kubesë së Shkëmbit dhe ngritjen mbi gërmadhat e saj të Tempullit të Tretë". Kjo gazetë izraelite e shtroi këtë pyetje në periudhën e qeverisjes së Likudit dhe tregoi se Menahem Begin i kishte premtuar çifutëve ortodoksë, me të marrë kryesimin e qeverisë izraelite në maj të vitit 1977, se ai do t'i përmbushte kërkesat e tyre për ngritjen e Tempullit të Tretë mbi Malin e Tempullit, vend që ndodhet aty ku ngrihet haremi i shenjtë i El-Aksasë.

Premtimi i Beginit nuk ishte edhe aq premtim personal, sa ç'ishte premtim i të gjithë institucioneve qeverisëse të Izraelit për çifutëzimin e Kudsit, zhdukjen e vendeve të shenjta islame dhe dhënien e mundësisë të gjithë ekstremistëve çifutë për përdhosjen e atyre vendeve të shenjta. Mjafton të sjellim si shembull vendimin e marrë nga gjykata e lartë e drejtësisë izraelite e datës 23 shtator 1993, e cila i jep çifutëve të drejtën e pronësisë mbi zonën e haremit të shenjtë të Kudsit, me qëllim që t'u jepet hapësirë çifutëve të hyjnë në haremin e xhamisë, të pengojnë çdo aktivitet të administratës së vakëfit në sheshet e haremit, qofshin ato meremetime, mbjellje pemësh apo organizime manifestimesh fetare. Grupimi "Besnikët e Malit të Tempullit" ishin grupimi që u gëzua më shumë nga grupimet e tjera ekstremiste çifute nga vendimi i gjykatës, sepse kështu kjo organizatë ekstremiste u bë organizata e vetme në haremin e shenjtë të Kudsit.

Kjo ndodhi në vitet e qeverisjes së Partisë Laburiste, gjë që tregon për lojën e ndarjes së roleve në mes të dhjetë kryeministrave izraelitë, duke filluar nga Ben Gurjoni deri tek Netanyahu, i cili e filloi qeverisjen e tij me ligjërimin e punimeve për ndërtimin e tunelit nën Xhaminë El-Aksa dhe

përurimin e tij në shtator të vitit 1996, duke provokuar ndjenjat e arabëve dhe muslimanëve, si dhe duke sfiduar thirrjet e opinionit publik botëror për rrezikshmërinë e përurimit të tunelit në themelet e Xhamisë El-Aksa dhe Kubesë së Shkëmbit. Këto janë thjesht disa nga ngjarjet më flagrante në kuadrin e praktikave të shumta dhe të shumëllojshme izraelite për cënimin e shenjtërisë së vendeve të shenjta islame dhe atyre të krishtera.

Prandaj, kur Kongresi amerikan i injoron të gjitha këto dhe ripërsërit pretendimet e Izraelit në vendimet dhe ligjet e tij, në këtë rast e fut veten pa e ditur në një betejë ideologjike kundër një fronti të gjërë islamo-kristian. Historia është dëshmitare se shkalla më e lartë e tolerancës fetare lulëzoi në Kuds për 14 shekuj nën hijen e sovranitetit arab dhe islam”.¹

Amerika e ka zbuluar maskën e armiqësisë së saj kundër Ummitit të Islamit dhe së drejtës së tij historike mbi Kuds-in e Shenjtë, siç e ka shpallur haptas njëanshmërinë e plotë dhe flagrante pro Izraelit, si dhe pretendimeve, trillimeve dhe agresionit izraelit, ndërkohë që mban qëndrim armiqësor kundër Libisë, Irakut, Pakistanit dhe kundër çdo shteti që guxon t'i thotë Amerikës: “Pse?” e lëre më nëse i thotë: “Jo!”

Le ta dijmë këtë për Amerikën dhe le ta dijnë ata që edhe sot e konsiderojnë Amerikën si “vendin mik” dhe “mbrojtësen e paqes”. Ajo është vërtetë “mbrojtëse e paqes”, por vetëm me një kuptim të caktuar dhe ai është paqja e Izraelit nga çdo rezistencë, rivalitet dhe çdo e keqe që mund ta prekë atë nga jashtë apo brenda!

VIII

MOS U PËRULNI DHE TË FTONI NË PAQE, SEPSE JU JENI MË TË LARTË!

Që kur ishim nxënës në fazën fillore në Ez'herin e famshëm, preokupoheshim me çështjen e parë të muslimanëve, çështjen e tokës së profetësive dhe vendeve të shenjta, tokën e Palestinës. Ajo që ma forcoi interesimin tim ndaj kësaj çështjeje ishte aderimi im i hershëm në shkollën e një njeriu, ku kjo çështje ishte ndër angazhimet dhe preokupimet e tij kryesore. Ajo ishte shkolla e Hasen El-Bennas, i cili ishte ndër pionierët, të cilët ndriçuan mendjet dhe ndezën ndjenjat për Palestinën dhe Xhaminë El-Aksa.

Organizonim protesta të zhurmshme, mbanim ligjërata të zjarra dhe thurnim poezi entuziaste për të ndezur ndjenjat, për të lëvizur popujt dhe për të rekrutuar forcat për hir të Palestinës, veçanërisht me 2 nëntor të çdo viti, në përvjetorin e “premtimit të Balfurit”, në të cilin ky i fundit kishte thënë: *“Ajo që nuk zotërohet, i premtohet atij që nuk e meriton”*. Në lidhje me këtë premtim, Haxhi Emin El-Husejni, myftiu i Palestinës kishte deklaruar: *“Palestina nuk është tokë pa popull që të pranojë një popull pa atdhe!”*

Kur u hap porta e shkuarjes së vullnetarëve në vitin 1948, filluam të stërvitemi nga njëra anë dhe të nxisnim ndjenjat e publikut nga ana tjetër. Shumë nga vëllezërit dhe shokët tanë shkuan në tokën e betejës. Ata, të cilët Allahu i kishte caktuar si shehidë, ranë shehidë në betejë, ndërsa ata që Allahu u kishte caktuar që të rronin, u arrestuan dhe u dërguan nëpër kampe. Pamë se si të shtatë ushtritë arabe u thyen përpara bandave çifute për shkak të tradhëtisë dhe kompleteve.

I ASHTUQUAJTURI IZRAEL

¹ "El-ehram" 10/7/1997. Faqe 10, autor: Ahmed Jusuf El-Kur'i : "El-Kuds ve kanunul-kongres el-amerikijj".

Ishte fati i brezit tonë të shihte një sërë fatkeqësish të përgjakshme në çështjen e Palestinës. Pamë vendimin e copëtimit në vitin 1947, të cilin e refuzuam njëzëri, sepse askush nuk mund të pranojë të ndajë shtëpinë e tij me grabitësin zullumqar. Më pas, dëshironim që ta kishim pranuar atë që refuzuam, pasi pamë atë që ndodhi më pas. Pamë themelimin e shtetit të Izraelit më 15.5.1948, dëbimin e qindra mijëra palestinezëve nga shtëpitë e tyre dhe përzënien e tyre nëpër vendet e tjera. Ishim dëshmitarë të themelimit të shtetit të Izraelit, të cilin për vite të tëra e quanim me emrin "i ashtuquajtur i Izrael", por më pas u turpëruam nga vetvetja jonë kur pamë se ky i ashtuquajtur lëviste dhe shëtiste nga të donte, ndërsa ne nuk kishim në dorë asgjë përveç dënimit dhe ankesave në Këshillin e Sigurimit! E fshimë fjalën "i ashtuquajtur", kur u rrezikuam të bëheshim edhe vetë "të ashtuquajtur"!

Përjetuam dy katastrofat e mëdha: katastrofën e parë me 1948 dhe katastrofën e dytë me 1967, në të cilën Izraeli pushtoi edhe atë pjesë që kishte mbetur nga Palestina: Bregun Perëndimor, duke përfshirë edhe Kudsin, Gazën, Sinain, Golanin (Xhulanin) dhe pjesën jugore të Libanit.

KAPITULL I RI NË KATASTROFË

Por është caktimi i Allahut që ky ummet nuk do të vdesë. Ky është ummet pjellor që vazhdimisht lind heronj, të cilët nuk lejojnë që flamuri të bjerë kurrë poshtë. Lindi lëvizja e luftës dhe xhihadi për çlirimin e tokës së shenjtë, të cilën Allahu e ka bekuar për të gjithë njerëzimin, duke filluar me lëvizjen "Fatah" e deri në Lëvizjen e Rezistencës Islame (Hamas). Filloi Intifada, e cila e ndezi botën dhe e tronditi Izraelin, sepse ajo ishte Intifadë (revoltë) islame. Pikënisja e saj ishin xhamitë, flamurët e saj ishin mus'hafët, ndërsa parrullat e saj ishin: *"La ilahe il-lall-llah"*, *"Allahu Ekber"* dhe himni i luanëve të saj: *"Hajber, Hajber! O çifutë! Ushtria e Muhamedit do të kthehet!"*

Ja, sot po shohim një kapitull të ri, i cili nuk na ka shkuar asnjëherë ndërmend dhe i cili i ka përmbysur të gjitha balancat. Ai ka thyer çdo rregull, ka ndryshuar të gjitha konstantet, me të cilat jemi ngrysur dhe gdhirë për një gjysmë shekulli me rradhë, me të cilat kemi rritur fëmijët tanë, kemi edukuar rininë tonë, me të cilat është rritur çdo fëmijë dhe është plakur çdo i rritur se: Izraeli është rrezik ushtarak, politik, fetar, ekonomik dhe kulturor. Rreth kësaj janë botuar shumë libra, janë ngritur qendra e organizata dhe janë mbajtur konferenca dhe kongrese.

Sa e sa herë kemi folur dhe stërfolur mbi të drejtën tonë mbi të gjithë tokën e Palestinës, se agresioni nuk do t'i sigurojë ligjshmërinë agresorit, se çdo gjë që ngrihet mbi padrejtësinë është e pavlerë, por më pas u plogështuan ata që u plogështuan, kur filluan të pajtohen me realitetin pas agresionit të datës 5/6/1967, filluan ta ndërtojnë politikën e tyre vetëm mbi zhdukjen e gjurmëve të agresionit dhe u kënaqën me rikthimin në kufinj të tyre para 5 korrikut të vitit 1967, pra sikur agresioni i ri i dha ligjshmëri agresionit të vjetër, pra agresioni i vitit 1967 bëri që të harrohej ai i vitit 1948. Më pas, gjërat shkuan edhe më keq dhe dikush u kënaq vetëm me një qeverisje autonome nën pushtetin izraelit! Puna përfundoi në atë që shohim sot, në pranimin e gjësë më të vogël dhe vendimit më të ulët: copëtimin e zgjidhjes, heqjen dorë nga Kudsi, heqjen dorë nga një pjesë e trojeve të Islamit në dobi të rrëmbyesve të tyre, heshtja ndaj së drejtës së 3-4 milionë refugjatëve për t'u kthyer në shtëpitë e tyre të grabitura dhe shtrirjen e dorës së pajtimit për "heronjtë" e Dejr Jasinit, Sabrës, Shatilës dhe masakrave të tjera. E tërë kjo bëhet në këmbim të 2% nga toka e përgjithshme e Palestinës, siç thotë një fjalë e vjetër arabe: *"Nëse nuk ka deve, atëherë dhi!"*

Unë e di se popujve mund t'u vijë ndonjë orë kur nënshkruajnë ndonjë armëpushim apo marrëveshje paqeje, të detyruar dhe imponuar, kur pas thyerjes në luftë, nuk u mbetet tjetër

veçse kapitullimi, siç veproi Japonia pasi u godit me bomba atomike dhe Gjermania pas disfatës së Hitlerit. Mirëpo të dorëzohet kalorësi, që e ka shpatën të zhveshur, shtizën në dorë dhe kalëron mbi kalin e tij, e pastaj kapitullimin e tij ta konsiderojë si lavdi dhe triumf, të mburret me të, ta konsiderojë si fitore heqjen dorë nga një pjesë e atdheut të tij, të kërkojë nga populli që ta brohorasë dhe ta duartrokasë, kjo është një gjë që nuk e hasim në historinë e heronjve dhe kalorësve, veç nëse kalorësi shndërrohet në një kukull, kali në gomar dhe shpata në kallam!

SHPENZIM PËR BIJTË TANË

Unë ndjej keqardhje për bijtë dhe të rinjtë tanë, të cilëve u mësuam këngët e xhihazit, këngët e kthimit, ua lidhëm zemrat dhe sytë e tyre me Xhaminë El-Aksa, Kubenë e Shkëmbit, vendin e Israsë së të Dërguarit dhe kiblen e parë, ua mbushëm mendjen dhe ndërgjegjen e tyre me urrejtjen ndaj sionizmit dhe padrejtësisë së Izraelit, i cili na rrëmbeu tokën, na shkeli nderin dhe na dëboi familjet tona, kur papritur e pa kujtuar i fshijmë të gjitha këto me një të rënë lapsi, duke e bërë armikun mik, duke ligjësuar rrëmbimin dhe duke e pranuar agresionin, ndonëse atdheu akoma nuk është çliruar, të dëbuarit nuk janë kthyer në tokën e tyre dhe Xhamia El-Aksa akoma është e robëruar. Duket sikur po i themi këtij brezi të ngratë: *“Mos i besoni asaj që ju kemi thënë! Ajo që deri dje e quanim xhihad, heroizëm dhe luftë për çlirim, sot është bërë dhunë dhe terrorizëm! Ai që deri dje e quanim gjakatar, sot është bërë i ndershëm! Nuk na ka mbetur asgjë konstante! Gjithçka që ishte e drejtë, sot është bërë e padrejtë! Hapni dritaret që të futen puhitë e Izraelit, hapni dyert që të hyjnë mallrat e Izraelit, vajzat e Izraelit dhe Sida e Izraelit!”*

CEREMONIA E NËNSHKRIMIT TË DËSHPËRUAR

Në prag të udhëtimit të tij për në Uashington për të nënshkruar të ashtuquajturën “marrëveshje të paqes”, Rabini konfirmoi se Kudsi do të mbetet përjetësisht kryeqyteti i Izraelit e i popullit çifut dhe se flamuri palestinez nuk do të valëvitej asnjëherë mbi të! Me këtë deklaratë, ai u përcolli palestinezëve mesazhin, në të cilin konfirmohej një pikë e qëndrueshme, e cila nuk pranon ndryshim apo modifikim në politikën izraelite, ndaj palestinezët duhet ta harronin çështjen e Kudsit dhe ta fshinin nga harta e tyre. Këtë e konfirmoi përsëri në ceremoninë e nënshkrimit, kur përpara të gjithë botës deklaroi: *“Ne po vijmë nga Kudsi, kryeqyteti historik dhe i përjetshëm i popullit çifut!”*

Ebu Ammari (Jaser Arafati) dhe Ebu Mazini (Mahmud Abbasi) përmendën në fjalimet e tyre se shpresonin se problemet e vështira dhe të mbetura pezull do të zgjidheshin në periudhën e ardhshme: çështja e Kudsit, e refugjatëve, kolonive dhe kufinjve. Nëse këto janë problemet e mbetura pezull, atëherë cilat qenkan ato probleme që janë zgjedhur?!!

DALLIMI MES DY BURRAVE DHE DY FJALIMEVE

E vërteta është se unë e ndoqa ceremoninë e nënshkrimit, të cilën ata e konsideruan si dasmë, por unë nuk e shihja veçse si zi! Bëra krahasimin mes dy qëndrimeve dhe dy fjalimeve: atij të Arafatit dhe atij të Rabinit, por për fat të keq gjeja një dallim të stërmadh. Qëndrimi i Rabinit ishte qëndrimi i një personi zemërmadh që po dhuronte dhe po hiqte dorë, ndërsa qëndrimi i Arafatit ishte qëndrim i një mirënjohësi dhe falënderuesi, aq sa fjalimin e tij e mbylli duke përsëritur fjalën: *“Faleminderit!”* (në anglisht) tre herë!

Rabini nuk harroi të flasë për historinë e tyre të vjetër dhe të re, si dhe luftën e tyre të gjatë, dëshmorët dhe viktimat e tyre, si parapërgatitje e fjalimit të tij për paqen, duke e argumentuar me paragrafe nga libri i Koheletit të Teuratit, bile bëri thirrje që të luteshin për paqe, ndërsa

Arafati u shprehte vetëm lavdërime, falënderime dhe mirënjohje. Nuk bëri asgjë të ngjashme me atë që bëri Rabini, nuk argumentoi me asgjë nga Kur'ani, nga goja nuk i doli asnjë fjalë për Islamin, bile as Xhaminë El-Aksa nuk e zuri fare në gojë!

Rabini shfrytëzoi rastin, duke e ditur se e tërë bota po e shihte dhe po e dëgjonte fjalimin e tij, ndaj përfshiu në fjalim gjithçka që i siguronte përkrahje për çështjen e tij dhe simpatinë e botës. Ndonëse ishte vrasës, ai foli me gjuhën e viktimës dhe ndonëse ishte zullumqar, u shfaq me pamjen e të shtypurit!¹

Rabini dukej serioz, me fytyrë të ngrysur, ndërsa Arafati u shfaq me fytyrë të qeshur, realisht ose artificialisht, por nuk e di se përse qeshte? Nëse kishin qenë konjunkturat ato që e kishin detyruar të nënshkruante këtë marrëveshje të lirë, atëherë ai duhet të qante, bile edhe nëse nuk i vinte për të qarë, të paktën të hiqej sikur po qante! Ose të paktën të dukej ashtu siç dukej armiku i tij. Historia e veprimit palestinez kishte njohur më parë "Shtatorin e Zi", ndërsa sot po përballet me një shtator tjetër edhe më të zi!

PAQJA E MIRAZHIT APO MIRAZHI I PAQES?

Në panairin e librit në Doha në muajin shtator të vitit 1992 dhe në një mbrëmje letrare, lexova një poezi për "Paqen e mirazhit apo mirazhin e paqes", me anë të së cilës shpreha ndjenjat e mia për rrugëtimin e së ashtuquajturës "paqe", duke thënë:

*Sa çudi për atë që vrapon pas mirazhit të tij,
Duke menduar se është vaditës, por kthehet me gotën bosh,
Neglizhon gjakun e shehidëve, ah sa turp dhe mjerim!
Shet atdheun dhe historinë me paranë më të lirë,
Për një mbrojtje sioniste, ah sa çmim i ulët,
As e themeloi shtetin e as nuk e mbajti gjallë veten
Dhe xhihadin e një shekulli e varrosi në gropë,
Të tërë përpjekjet i humbi, sikur të mos kishin qenë fare dje!
Ç'kuptim ka Palestina pa Aksanë dhe pa Kudsin
Palestina pa Kudsin është si trupi pa kokë!*

Mendonim se qeverisja autonome nën protektoratin sionist, të cilën e kundërshtuam dhe e refuzuam, do të shtronte rrugën për një shtet në ato troje që kishin mbetur nga Palestina. Por deveja u mbars dhe polli jo një mi, por një insekt të pështirë të quajtur "Autoriteti Kombëtar Palestinez". Ku është e drejta e palestinezëve për ngritjen e shtetit të tyre të pavarur në tokën e atdheut të tyre të lirë?

PA DYSHIM KY ËSHTË VEHNË!

Ky është "vehni" (dobësia) shpirtëror, për të cilin i Dërguari i Allahut e ka paralajmëruar Ummetin për periudhat "shkumore" të historisë sonë, duke thënë: *"Allahu do ta heqë nga*

¹ Shkrimtari i madh, prof. Muhammed Hasenejn Hejkel, në librin e tij të famshëm "Paqja e iluzioneve", i cili është seria e tretë e librit "El-mufavedat es-sirreje bejnel-arab ve israil", përmend se disa kanë thënë: "Viktima sqaronte fatkeqësitë e veta me metodën e nëpunësve qeveritarë, ndërsa kasapi fliste për vete në rolin e dëshimtarit! Këtu ka një difekt. Në fakt fjalimi i Rabinit ishte i shkruar për Arafatin, ndërsa fjalimi i Arafatit do të duhej të ishte fjalimi i Rabinit! Dikush tjetër thotë: "Rabini foli për tragjeditë njerëzore që ka përjetuar populli izraelit. Ndërkohë që Arafati u paraqit sikur po kërkonte falje në emër të popullit palestinez dhe për vete!" Faqe: 330.

zemrat e armiqve tuaj frikën ndaj jush dhe në zemrat tuaja do të hedhë "vehnin" (dobësinë)". E pyetën: "Po çfarë është ky vehni, o i Dërguari i Allahut?" Ai tha: "Dashuria e dynjasë dhe urrejtja e vdekjes". Transmetojnë Ahmedi dhe Ebu Davudi.

Për këtë tërheq vërejtjen edhe Kurani: *"Mos e përluni veten e të ftoni në paqe, kur ju jeni të lartë. Allahu do të jetë me ju dhe ...".*

"Mos përluni veten për dëshirë të ndonjë populli. Nëse ndjeni dhimbje, atëherë edhe ata ndiejnë dhimbje siç ndjeni, por ju shpresoni nga Allahu atë që ata nuk e shpresojnë".

Mundimet janë të përbashkëta dhe vuajtjet i përjetojmë edhe ne, edhe ata, por ka dallim mes atij që vuan në rrugën e Allahut, të vërtetës e drejtësisë dhe atij që vuan në rrugën e Shejtanit, së pavërtetës dhe padrejtësisë.

Ne nuk e teprojmë për palestinezët, sepse nuk jemi më ruajalistë se mbreti, siç thotë një fjalë, por ka fakte që duhen njohur, përmendur dhe konfirmuar, e ato janë:

1. Palestinezëve nuk u është marrë mendimi rreth kësaj çështje të rëndësishme, e cila ka ndryshuar konstantet e tyre dhe ka mohuar historinë e tyre. Për këtë gjë nuk u mbajt asnjë kongres dhe as që u thirr Këshilli Kombëtar Palestinez (pushteti më i lartë palestinez).

2. Grupime të shumta dhe të mëdha palestineze, si islame edhe kombëtare, e refuzojnë këtë zgjidhje, bile përmbysje të befasishme, duke e konsideruar atë si kapitullim dhe jo paqe, si një heqje dorë nga shumë të drejta në këmbim të asgjëje. Personalitete të mëdha e kanë refuzuar nënshkrimin e këtij poshtërimit, shumë nga ta janë anëtarë të Këshillit Ekzekutiv, siç është rasti i Faruk Kaddumit, i cili deklaroi: *"Nuk e nënshkruaj çertifikatën e vdekjes së çështjes së Palestinës!"* Disa prej këtyre anëtarëve kanë dhënë edhe dorëheqjen, siç është rasti i Abdullah El-Huranit, i cili tha tekstualisht: *"Këtë marrëveshje e konsideroj si heqje dorë nga të drejtat tona kombëtare dhe historike, si dhe vendimet e Këshillit tonë Kombëtar për kthimin e refugjatëve, vetëvendosjen, ngritjen e shtetit të pavarur palestinez. Ky është konfirmim i kolonizimit, shkelje e të drejtave të palestinezëve dhe marrëveshjes së katërt të Gjenevës, hedhje poshtë e së drejtës sonë, ne katër milionë refugjatëve palestinezë, për t'u kthyer në trojet tona në bazë të vendimit të Kombeve të Bashkuara Nr. 190 të vitit 1949, sepse kjo e injoron tërësisht atë..."* Sa qartë dhe ndershmërisht ka folur!

3. Palestina nuk është pronë vetëm e palestinezëve, po ashtu as Kudsi dhe as Aksaja nuk janë vetëm të palestinezëve. Ato janë pronë e gjithë muslimanëve, që nga lindja e deri në perëndim. Gjithashtu ato nuk janë pronë vetëm e këtij brezi, por janë pronë e të gjithë brezave islamë deri në Ditën e Kijametit. Nëse palestinezët ose një grup prej tyre lodhen dhe dobësohen, atëherë është detyrë e të gjithë muslimanëve kudo që të jenë të hidhen në mbrojtje të Kudsit. Ky është obligim nga Allahu. Ai, me duart e të cilit Allahu bëri që të shpëtojë Kudsi në të kaluarën, nuk ishte as palestinez dhe as arab, por ishte një hero musliman me origjinë kurde, të cilin Islami e arabizoi.

4. Beteja mes nesh dhe sionistëve do të vazhdojë, do t'i luftojmë dhe do të na luftojnë derisa të vijë beteja vendimtare, për të cilën na ka paralajmëruar ai që nuk flet me hamendje. Në atë betejë gjithçka do të jetë me ne kundër çifutëve, bile edhe pema dhe guri. Buhariu dhe Muslimi transmetojnë nga Ibni Omeri se i Dërguari i Allahut (s.a.v.s.) ka thënë: *"Do t'iu luftojnë çifutët, por ju do t'i mundni ata, aq sa nëse ndonjëri prej tyre do të fshihet pas gurit, guri do të thotë: O rob i Allahut! Ja ku e ke një çifut të fshehur pas meje, eja dhe vrite!"*

Muslimi transmeton nga Ebu Hurejre se i Dërguari i Allahut (s.a.v.s.) ka thënë: *"Nuk do të bëhet Kijameti pa i luftuar muslimanët çifutët. Muslimanët do t'i vrasin ata, aq sa kur ndonjë çifut të fshihet pas gurit e pemës, atëherë guri ose pema do të thotë: O musliman! O rob i Allahut! Ja ku e ke pas meje një çifut, eja dhe vrite, përveç pemës së garkadit, sepse ajo është nga pemët e çifutëve"*.

5. Ribati dhe xihadi do të vazhdojnë në tokën e shpalljeve, tokën e Israsë, deri kur vetë Allahu të na lejojë të fitojmë, duke e përmbushur kështu premtimin e Tij. Imam Ahmedi në Musnedin e tij dhe Taberaniu me zinxhir të besueshëm transmetuesish, transmetojnë nga Ebu Umame se i Dërguari i Allahut (s.a.v.s.) ka thënë: *"Një grup nga Ummeti im do të vazhdojnë të jetë të kapur fort pas së vërtetës, triumfues mbi armiqtë e tyre, nuk i dëmton asnjë që u del përballë, përveç mundimeve të rrugës, derisa të vijë caktimi i Allahut dhe ata qëndrojnë ashtu të vendosur"*. Sahabët e pyetën të dërguarin e Allahut: - Po ku janë këta, o i Dërguari i Allahut. Ai ju tha: - Ata janë në Bejtul-Makdis dhe përreth tij".

PËRSE NXITOI IZRAELI PËR TA NËNSHRUAR MARRËVESHJEN?

Izraeli shpejtoi ta nënshkruajë këtë marrëveshje me qëllim që të realizojë tre gjëra të rëndësishme për të:

Së pari: Të godasë rizgjinin islam në Palestinë dhe në botën arabe, bile edhe në botën islame. Këtë e zbuluan qartë gjatë fjalimeve të tyre kur folën për shqetësimin e tyre nga rritja e rrezikut të fundamentalizmit islamik¹. Në një vizitë të tij në Indi, Perezi tha: "Ne po vendosim dorën tonë mbi dorën tuaj, për t'i bërë ballë fundamentalizmit ekstremist islamik, pra në lidhje me çështjen e Xhamu dhe Kashmirit. Agjencia e lajmeve Rojters para pak kohësh përcolli fjalët e një zyrtari izraelit: *"Nëse do të vonohemi në nënshkrimin e kësaj marrëveshje, pas tre apo katër vjetësh mund të befasohemi nga ndonjë forcë islame, e cila do të zotërojë raketa me rreze të largët veprimi dhe ndoshta edhe bombën atomike"*. Pra Izraeli dëshiron që të jetë fuqia e vetme në Lindjen e Mesme, e cila zotëron raketa dhe të ruajë arsenalin e saj bërthamor.

Së dyti: Të depërtojë në botën arabe dhe më pas në tërë botën islame, me qëllim që ta bëjë atë një treg të hapur për mallrat, prodhimet, ekspertët, bile edhe femrat e tij. Siç thotë Perezi, Izraeli është në kërkim të pasurisë dhe fuqisë, prandaj nëse anulohet bojkotimi dhe thyhet barriera psikologjike, atëherë Izraelit i hapet rruga për të fituar në çdo fushë.

Së treti: Izraeli shpreson se palestinezët do të luftojnë mes vete, ndërmjet atyre që e përkrahin marrëveshjen, sepse përfitojnë prej saj dhe atyre që e kundërshtojnë këtë marrëveshje, si në formë, ashtu dhe në përmbajtje. Për ta, palestinezët duhet të negociojnë mes tyre me gjuhën e armëve dhe jo me gjuhë dhe penë, kështu eliminojnë njëri-tjetrin, ndërsa Izraeli bën sehir!

RIZGJIMI ISLAM NUK DO TË VDESE

Duam t'i themi Izraelit: Rizgjimi islam nuk do të vdesë, nëse do Allahu, dhe se fundamentalizmi do të rritet, forcohet dhe bëhet më i vendosur, sa herë që ta sulmojnë forcat armike të pages.

Është detyrë e jona që ta vetëdijësojmë popullin tonë për komplotet që thuren kundër tij, në mënyrë që të qëndrojë, ashtu siç qëndroi më parë populli egjiptian kundër normalizimit të

¹ Shih: kapitullin "Sajhatul-hatar el-islamijj" nga libri i Hejkelit: "Selamul-evham" faqe 221 e tutje.

marrëdhënieve me Izraelin. Kemi për detyrë t'i bëjmë thirrje vëllezërve tanë palestinezë që t'ia kenë frikën Allahut dhe të kenë kujdes nga çdo pikë gjaku që mund të derdhet nga ndonjë grupim prej tyre. Të mos bëhen kamzhikë ndëshkimi në dorën e Izraelit, me anë të cilës Izraeli kamzhikon shpinën e Intifadës besimtare, ndërkohë që Xhamia El-Aksa gjendet e robëruar dhe miliona palestinezë gjenden të dëbuar.

FTESË PËR DIJETARËT E MUSLIMANËVE

Ftoj të gjithë dijetarëve e lirë të muslimanëve, thirrësit e Islamit dhe mendimtarëve e tij: Nxitoni, tubohuni dhe bëni thirrje për shpëtimin e Aksasë! Thojeni fjalën tuaj në lidhje me gjithçka që ndodh! Ndonëse këtë e kanë thënë edhe më parë veç e veç, le ta thonë sot të gjithë së bashku!

IX

REKOMANDIME

Ne muslimanët jemi thirrës të paqes dhe jo adhurues të luftës. Ne hyjmë në luftë për të mbrojtur veten, qenien dhe vendet tona të shenjta, sepse në këtë rast, lufta jonë është në rrugën e Allahut. Kjo ka qenë gjithmonë rruga e të gjithë besimtarëve: *“Ata që besuan, luftojnë në rrugë të Allahut, e ata që nuk besuan, luftojnë në rrugë të djallit. Luftojini pra miqtë e djallit, s'ka dyshim se intriga e djallit është e dobët.”* (En-Nisaë: 76)

Nëse lufta mes nesh dhe armiqve tanë përfundon pa betejë, siç ndodhi në betejën e Hendekut, atëherë komenti i Kuranit është: *“Dhe Allahu ua largoi luftën besimtarëve”.* (El-Ahzab: 25) Në rastin kur lufta është e domosdoshme, Kurani ynë thotë: *“Në qoftë se ata anojnë kah paqja, ano edhe ti kah ajo e mbështetu tek Allahu. Ai është që dëgjon dhe di.”* (El-Enfal: 61)

Mirëpo Izraeli nuk ka anuar asnjëherë nga paqja, sepse kjo gjë është kundër natyrës dhe përbërjes së tij. Si mund të anojë nga paqja një qenie e ngritur mbi gjakun, dhunën, grabitjen dhe agresionin? Ai edhe sot përpiqet ta boshatisë Kudsën nga banorët e tij muslimanë dhe të krishterë, që ta mbushë më pas me kolonë që vijnë nga perëndimi dhe lindja.

Nga kjo kuptojmë se paqja me agresorin është e papranueshme fetarisht, moralisht, ligjërisht dhe tradicionalisht. Hekurin nuk e rreh vetëm se hekuri! Ajo që është grabitur me forcë nuk kthehet vetëm se me forcë! Nën dritën e kësaj po japim këto rekomandime:

1. Duhet të rikthehet “Revolucioni i Xhamive”, i cili më pas u quajt “Intifadë” dhe i cili e detyroi Izraelin ta njohë Organizatën për Çlirimin e Palestinës, duke e detyruar të ulet së bashku me të për të negociuar. Kjo bëri që OÇP-ja të bëhej edhe më e fortë se ç'ishte më parë dhe të mbështetej nga të gjithë palestinezët, pushtet dhe popull, si dhe të përkrahej nga të gjithë arabët, muslimanët, të lirët dhe të ndershmit e botës.

Izraeli është terroristi më i madh në botë. Ai është terrorizëm i shtetit dhe shtet i terrorizmit. Është shtet që e ka ligjëruar padrejtësinë dhe torturën, shembjen e shtëpive, shkeljen e të drejtave të individit dhe familjes. E vetmja rruga për popullin palestinez është rezistenca. Është e drejtë e çdo populli që t'i rezistojë pushtuesit grabitqar me të gjitha fuqitë e mundshme. Nëse Menahem Begin ngriti parrullën: *“Unë luftoj, pra ekzistoj!”*, shejh Ahmed Jasini ka ngritur një kundërparrullë: *“Unë rezistoj, pra ekzistoj!”* E drejta e Ahmed Jasinit do ta mposhtë të padrejtën e Menahem Beginit.

2. Duhet të refuzohet i ashtuquajti “normalizim marrëdhëniesh” me Izraelin në çdo aspekt: politik, ekonomik, shoqëror dhe kulturor. Nuk lejohen shkëmbimet diplomatike me Izraelin, as marrëdhëniet ekonomike dhe hapja e zyrave izraelite. Muslimanit nuk i lejohet të udhëtojnë në Izrael, as edhe me arsyetimin për t’u falur në Xhaminë El-Aksa. Obligimi për të udhëtuar drejt kësaj xhamie do të lejohet kur ajo të çlirohet nga sundimi çifut.

Duhet të kundërshtojmë çdo depërtim në mendjen arabe dhe islame në cilëndo formë qoftë. Duhet t’i rezistojmë të gjitha izraelizmave të rinj në kulturën tonë arabe dhe islame, duke u kapur fort pas identitetit tonë të pastër dhe të papërlyer.

3. Duhet t’i rikthehemi bojkotimit ekonomik të Izraelit dhe duhet ta mbajmë atë të gjallë dhe aktiv, duke e zgjeruar dhe shndërruar në një bojkotim arab dhe islam. Asnjë muslimani nuk i lejohet të shesë apo të blejë nga izraelitët. Ky është obligim për të gjithë shtetet islame dhe çdo individ musliman. Çdo musliman duhet ta dijë se çdo dinar, dirhem, lirë apo rijal që shkon në Izrael, shndërrohet në raketë, bombë apo plumb që na vret ose me të cilën Izraeli na kërcënon. Ky bojkot duhet të zgjerohet dhe të përfshijë të gjithë ata që mbështesin Izraelin, veçanërisht Amerikën, e cila me të gjitha forcat e saja qëndron në krah të Izraelit. Të gjithë muslimanët duhet të bojkotojnë mallrat amerikane, duke filluar me avionët e veturat dhe duke përfunduar me hamburgerin, picën, kolat, cigaret etj.

4. Arabët dhe muslimanët duhet të ngrihen mbi mospajtimet mes tyre, të harrojnë betejat e tyre dytësore dhe të rreshtohen në një rresht të vetëm, tamam si gurët e muri të fortifikuar, të cilët mbështesin njëri-tjetrin, sepse beteja është e madhe dhe nuk duhet që mosmarrëveshjet e vogla të na largojnë vëmendjen nga kjo betejë. Poeti thotë: *“Fatkeqësitë i tubojnë fatkeqët!”* E çfarë mund të thuhet për nënën e fatkeqësive: Izraelin dhe arrogancën e despotizmin i tij në tokë! Allahu i Lartmadhëruar thotë: *“Allahu i do ata që luftojnë në rrugën e Tij, të rreshtuar si të jenë ndërtesë e fortifikuar”.* (Es-Saf: 4)

Duhet të luftojmë çdo përpjekje për përçarjen e Ummetit edhe më shumë se ç’është i përçarë. Duhet të bëjmë përpjekje për ta unifikuar fjalën tonë nën dritën e fjalës së teuhidit, por nëse nuk arrijmë të ngrihemi në horizontin e teuhidit, atëherë të përpiqemi që të afrohemi mes nesh, ndonëse kjo është shkalla më e ulët e besimit. Nuk ka vend për nxitjen e ndasive fetare: sunni dhe shia; ndasive etnike: arabë dhe kurdë, apo arabë dhe berberë; si dhe dallimeve ideologjike: djathtistë apo majtistë. Të përqëndrohemi në luftimin e mosmarrëveshjeve ndërmjet grupimeve palestineze, sepse të gjithë jemi në një hendek dhe kjo është përballja me pushtimin dhe agresionin sionist.

Sa bukur u shpreh shejh Ahmed Jasini në Katar: *Nëse na lufton Autoriteti Palestinez, ne nuk do ta luftojmë atë. Edhe nëse na dëmton, nuk do t’i kundërvihemi. Do të jemi si djali më i mirë i Ademit (a.s.), të cilit kur i vëllai i tha: “Do të vras”. Ai ia ktheu: “Dhe, nëse e zgjat dorën tënde drejt meje për të më vrarë, unë nuk do ta zgjas drejt teje dorën time për të të vrarë; unë i frikësohem Allahut, Zotit të botërave!”* (El-Maideh: 28)

5. Duhet të shpallim qartë “Islamizimin e betejës”, sepse Kudsi nuk është thjesht një çështje palestineze dhe as arabe, por është çështje islame. Për këtë arsye e kundërshtojmë atë që përsëritet ndonjëherë se palestinezët janë të zotët e kësaj çështjeje dhe nuk duhet të jemi më ruajalistë së mbreti. Kudsi është çështje e Ummetit Islam nga lindja deri në perëndim. Nëse palestinezët plogështohen dhe dorëzohen para kësaj çështjeje, atëherë të gjithë muslimanët e botës duhet ta refuzojnë një gjë të tillë dhe duhet t’i forcojnë palestinezët. Tamam siç nuk

lejohet të thuhet se Mekka, Qabeja dhe Xhamija e Shenjtë janë çështje saudite dhe nuk i përkasin muslimanëve të tjerë. E njëjta gjë vlen edhe për Kudsi Sherifin dhe Xhaminë El-Aksa.

6. Duhet të punojmë për themelimin e një “Organizatë Islame Popullore Botërore” për çlirimin e Kudsit. Sikur të kishim një kalif të zgjedhur nga muslimanët, i cili do të përfaqësonte bashkimin e tyre dhe do ta udhëhiqte Ummetin, siç ka qenë gjendja e Ummetit për më shumë se 13 shekuj, ai do t’u bënte thirrje muslimanëve: *“Ngrihuni për të çliruar Kuds!”*, miliona vetë do t’i ishin përgjigjur thirrjes së tij dhe do të tuboheshin për t’u përballur me fuqinë dhe armët e Izraelit. Do të vriteshin me mijëra apo dhjetëra mijëra, por nuk do të mund t’i vrasë të gjithë muxhahidinët dhe as që mund t’u bëjë ballë të gjithë muslimanëve.

Nëse nuk kemi një kalif që ka të drejtën e dhënies së udhëzimeve dhe urdhërave, atëherë le të jetë një alternative tjetër ndaj tij, një “Kongresi Botëror i Dijetarëve të Muslimanëve”, i cili do të thirret larg çdo ndikimi nga politikat lokale dhe orientimet zyrtare, për ta thënë fjalën e tij, për t’ia drejtuar deklaratën e tij Ummetit dhe për të krijuar këtë organizatë ndërkombëtare të shumëpritur: “Organizatën për Shpëtimin e Aksasë”.

7. Kjo organizatë duhet të krijojë “Fondin për Kuds”, një fond popullor islam dhe botëror, në të cilin do të kontribuonin të gjithë muslimanët, bile të gjithë të lirët e ndershëm anekënd botës, me aq sa kanë mundësi, sepse pak nga pak bëhet shumë, me qëllim shpëtimin e Kudsit dhe Xhamisë El-Aksa dhe për t’iu kundërvënë planit infernal izraelit për ngritjen e kolonive, dëbimin e heshtur të banorëve të Kudsit, vazhdimin e gërmimeve nën xhaminë e bekuar dhe shembjen e pritshme të saj.

I drejtohem me këto rekomandime të gjithë palestinezëve: pushtetit dhe opozitës; të gjithë arabëve, muslimanë dhe të krishterë; të gjithë muslimanëve, arabë dhe joarabë si dhe të gjithë njerëzve të lirë dhe të drejtë, kundërshtarë të padrejtësisë në lindje dhe perëndim, që të na ndihmojnë në çështjen tonë të drejtë, duke qëndruar në krah të forcës së të vërtetës dhe jo në krah të së vërtetës së forcës.

Pa dyshim se e vërteta do të ngadhnjejë, ndonëse mund të vonojë. Allahu i Lartmadhëruar thotë: *“Është detyrë e Jona t’i ndihmojmë besimtarët”*.